

Rejtő Jenő:

**Nincs
kegyelem**

(az elektronikus verzió Werner Zsolt alkotása)

I. FEJEZET

Wardes csendbiztos gyanútlanul állt a folyóparton, mert a Húsos Farkas fegyvertelen kézzel lépett eléje a bokrok közül, és megemelte a kalapját. De nem mondta azt, hogy „jó napot”, hanem kivett a kalapjából egy revolvért, és föbe lőtte vele a csendbiztost.

Mindez oly gyorsan és váratlanul történt, hogy a Denveri Kopó hírhedt ügyessége sem előzhette meg a halálos lövést.

- Hej, Fernandez - rikoltotta a rablóvezér, akit széles arca és vastag ajkai miatt neveztek Húsos Farkasnak.

Egy megrettent mesztic lépett ki a bokrok közül, és tétován nézett hol a halottra, hol gazdájára, aztán hebegve mondta:

- Ez... meghalt uram.

- Azt hitted tán, hogy dalolni fog, miután föbe lőttem? Cipeld oda a bokrok mögé, te barom! Húsos Farkas parancsot adott Fernandeznek:

- Hívd a fiúkat! De ne szólj arról, ami történt.

- Ó, Farkas... Ez nem volt igazi harc...

- Na és?! Tán jártatni akarod a szádat?

- Fernandez néma, és Fernandez nem lát. A Farkas az ő ura - felelte remegve, mert a hatalmas rabló szeme villant, és a revolver felé nyúlt.

A mesztic remegő térddel ment a lovához. Tisztelte a rablóvezért, rettegett tőle és szolgálta, de volt egy homályos érzése, hogy valaha még Húsos Farkas miatt fogják meghentergetni szurokban és pehelyben, mielőtt felkötik.

- Csak még azt mondd meg: ez volt a híres csendbiztos akit Keletről küldtek ide?

- Eltaláltad! Ez a Denveri Kopó! Wardes, aki híresebb az Államokban, mint amilyen Buffalo Bill volt valamikor! Wyomingban kipusztította a rablókat. Senki sem menekült meg előle, akit üldözött. Most itt van! - És belerúgott a tetembe. - Eredj!

Fernandez elnyargalt.

A rabló áttanulmányozta a híres csendbiztos iratait. Ott volt Denver város főkapitányának a parancsa is: „John Wardes útra kel Nevada államba. Megbízom, hogy Countiway és vidéke közbiztonsá

gát a körzet valamennyi seriffjének bevonásával és irányításával ismét helyreállítsa, tekintettel a helység és környékén sűrűn ismétlődő rablásokra és gyilkosságokra. John Wardes tejhatalmú megbízottam, a körzet valamennyi hivatalos közegét alárendelem, és ezek kötelesek minden parancsát habozás nélkül teljesíteni. Kelt... stb.,,

Jó! Csak küldjenek ide elsőrangú vérebekeket. Majd előbb-utóbb rend lesz de addig Húsos Farkas már messze jár, és sok pénzt is visz az útra. Így ígérte Holdvilág Teddy.

Holdvilág Teddy!

Ki volt Húsos Farkas, és ki volt Holdvilág Teddy?

Rablók, mondaná a felületes ember. Igaz, és még sem igaz. Húsos Farkas csak úgy volt rabló Holdvilág Teddyhez viszonyítva, mint ahogy a vályogkunyhó is épület, meg a felhőkarcoló is az.

A Húsos Farkas kegyetlen, félelmetes martalóc volt, míg Holdvilág Teddy legendás bandita, a hegyek és prérók hőse. Jóval félelmetesebb a martalócnál, és mégis... az emberek elismeréssel bólogtak ha róla esett szó.

Nevada államban akkoriban teljesen megbénult az üzleti élet a mindjobban elszaporodó rablótámadások következtében: marhakereskedő nem mert erre a vidékre jönni. Pénzes egyén messze elkerülte Nevadát, ahol a rablók az urak.

Ekkor az elkeseredett lakosság elhatározta, hogy nagy körvadászatot rendez! Irtóháborút indítanak a rablók ellen!

Logan ezredes, a legnagyobb birtokosa és egyben képviselője a környéknek, személyesen járt a kormányzónál.

- Nevada elhagyatott pusztaság lesz, ha nem segít rajtunk, kormányzó úr.

- Gondolja, hogy katonákat küldjek? Ez nehézkes.

- Emberben nincs hiány. Ezt a részét az ügynek vállalom. Minden becsületes farmer, minden valamire való marhapásztor katonának számít mifelénk, ha kihirdetem, hogy összefogunk a rablók ellen.

- Akkor mit kíván, Logan?

Az ezredes elgondolkozott néhány pillanatig.

- Kormányzó úr - mondta végül -, fejétől bűzlik a hal.

- Hogy érti ezt?

- Nem katona kell, hanem vezető. Sok cimborájuk van a gazembereknek Nevadában. Ma már fittyet hánynak a hatóságoknak.

- Nem bízik a seriffekben?

- Senkit sem gyanúsítok. De lehetetlen, hogy egyedül a rablók ügyessége döntötte ilyen katasztrófába azt a vidéket.

- A Sziklás-hegység és a Sierra jó búvóhelyek, és a határ is közel esik. A seriffek megbízhatósága, azt hiszem...

- Nem a közegek tisztességében kételkedem, hanem az ügyességükben! Biztos kezű, megbízható vezető kell. Ha az emberek egyszer talpra álltak, és csődöt mond a kísérlet, elkerülhetetlenül a végső zűlésbe kerül a vidék közrendje.

- Mit kíván tehát?

- A kerület főseriffje érte el a legkevesebb eredményt. Küldjön Countiwaybe a kormányzó úr Burns helyett valakit.

- Hm... kit?

- Wardest. A Denveri Kopót! Ide tekintély kell! Valaki, akiben bíznak, egy Holdvilág Teddyvel szemben!

A kormányzó gondolkozott.

- Wardes sohasem járt azon a vidéken...

- Elég vezető akad Countiwayben, aki minden lépésnél útbaigazítja. A revolverharc és a nyomozás viszont egyforma mindenhol, és Wardes ebben mester.

- Hogy gondolja?

- Tessék.

Pontos katonai térképet tett ki az asztalra.

- Mi ez ?

- Csataterv. A harc itt nem különbözik egy kisebb háborútól. Minden helységben készen áll az üldöző csapat.

- Mik ezek a kettős vonalak?

- Arrafelé vezet a rablók útja, ha menekülni akarnak Nevadából. E pillanatban minden hágót megszálltak az embereim. A rablók nem juthatnak át a határon, és adott jelre a csapatok elindulnak. De ehhez a nagyszabású hajtóvadászathoz még hiányzik valami. Egy vezető, akit Holdvilág Teddy méltó ellenfelének tartanak!

- Értem, Logan és teljesítem a kívánságát. Wardes még ma útnak indul Countiwaybe.

Úgy is történt. Most ott feküdt halva egy bokor mögött.

És a hágóknál közben, mit sem sejtve táboroztak a csapatok, melyek csak a Denveri Kopó érkezésére vártak, hogy elkezdődjék a nagy játék. Életre-halálra!

1.

Lódobogás hallatszott. Megérkezett vágatva Fernandez a rablók-kal. Csak hárman voltak. Sötét Jeff Tülok Bob és a Mexikói Suhanc. Ez az utóbbi a kettő mögött kissé hátramaradt lovaglás közben, szándékosan lazábbra fogva a szírat. A vadonhoz szokott ember gyanakvó óvatosságával közeledett.

A Mexikói Suhanc, ahogy a rablók csúfolták, tán tíz napja érkezett, porral lepett, szinte halálra hajszott lovon a határ felől. A rablók közé állt, de eddig még nem vett részt a portyázásaikon.

Azt mondta, hogy Don Cabez Perenna, de ezt nem hitte senki. Miért jönne ide, ha megmondhatná az igazi nevét? Húsos Farkas egyszerűen vállat vont a név hallatára, amikor a Mexikói Suhanc eléje állt, a hegyek között.

- Jó. Mondjuk, hogy Don Cabez Perenna vagy. Nem rossz név, de hosszú. Majd úgy hívunk, hogy Penn, ezt nem felejtí el az ember.

- Mindegy, milyen nevet adtok, hogy ne felejtsetek el, az az én dolgom. A bandita kissé meghökkent.

- Hm... Mit tudsz, te mexikói suhanc?

Ekkor mondták ki először a nevet, melyet később igen sűrűn, de mindig csak óvatosan emlegettek errefelé a banditák.

- Mit tudok?... - Úgy látszott, mintha maga is gondolkozóba esne a kérdésen, és kifejezéstelen világoskék szemei a Húsos Farkas feje fölé néztek. Fontos hogy most mondjak valamit? Aki úgy hiszi, hogy keveset érek, az próbára teheti, amit tudok. Szeretnék itt maradni. Ha majd jönak látom, elkísérlek a kirándulásaitokra, és meglátjátok, hogy tudok-e valamit.

Nem olyan felelet volt, amit errefelé egyenesnek mondanak. És mégis... Ez a fiú más volt, mint a többi. Megérezték, hogy különb.

- De ha nem hívtok, vagy ha nagyon akarjátok, elmegyek innen - folytatta tünődve, vontatottan.

- Tőlem maradhatsz - felelte vállat vonva a Húsos Farkas, mert nem akarta csorbítani a tekintélyét azzal, hogy elutasítsa Pennt. Pedig előérzete megsejtett valamit a rendkívüli és félelmetes eseményekből, amelyek a Mexikói Suhanc érkezésével kezdődtek.

- Akkor hát rendben van - mondta a fiú közönyösen.

- Itt fogok lakni veletek együtt, és ha jónak látom, közétek állok.

És attól fogva ott élt a rablókkal. De alig beszélt velük. Naphosszat a fűben feküdt kipányvázott lova mellett, és mexikói dalokat fűtyült, vagy az eget bámulta hideg tekintetével. Ez a tekintet kék volt, de olyan valószínűtlenül világoskék, mintha távoli, svéd havasok fenégesen barátságatlan környékéről származna.

Fiatal volt, ez meglátszott a bőrén, haján, ruganyos járásán, de az arca, mintha nagy tragédiák emlékét kőbe véste volna az idő kifejezésébe, merev vonások, a prérik, hegyek és erdők nyugalmanak ősi titkairól meséltek. Olykor lárvaszerűen élettelené lett ez a gyerekesen fiatal arc. A két szeme néha olyan krétaszínűen világos lett az ég fehér visszfényétől, mint vak emberé, ha imádkozik. Csak hirtelen hangokra vibrált meg egy-egy arcizma, csak a szélirányból érkező szagra rezdült kissé az orrcimpája, vagy mögötte neszelő lépésre gyúlt ki hirtelen a tekintete. Különben alig adott életjelt naphosszat. Teljesen magába merült, és csak finom ösztönein keresztül érintkezett a környezetével.

Amikor mosolygott, olyan volt, mintha meglepő, szomorú eseményt sejtene előre. Merev szájszegletei zárt ajakkal lassan széthúzódtak.

Ilyen volt a Mexikói Suhanc. Mikor Fernandez a Húsos Farkas hívását hírül hozta, ő is követte a két rablót.

Nem lovagolt ki a tisztásra, kissé hátrább a többitől megrántotta a szarát, és tekintete, mint menekülő kígyó, körülsiklott, szempillantás alatt felfogva mindent.

Húsos Farkas ott állt a bokornál hajadonfőtt.

- Ez miféle rendőr? - kérdezte Sötét Jeff.

- Wardes csendbiztos.

A rablók ijedten néztek. Valamelyik megrántotta rezzenő kézzel a kantárt, és a ló horkanva lépegetett hátrafelé az érintéstől, mintha szintén megdöbbenne.

- A Denveri Kopó?

- Úgy van - bólintott Húsos Farkas. - Nem szóltam nektek. Miért halljam, hogy féltetek? Ti azt hittétek, hogy nem bírok Wardessel. Most itt fekszik a kutya! Azért küldték, hogy összeszorítsa a nyakunkba vetett hurkot. Hát én végeztem vele.

- Hogy történt?

- ...Szemtől szembe. Természetesen...

- Nagy dolog - mondta Tülök Bob.

- Nézd meg. Homlokodon találtam. Az övéhez nyúlt, de már nem érte el a revolverét. Még Holdvilág Teddy is megirigyelheti ezt a lövést.

- De hiszen nincs is revolvertartó az övében... - szólalt meg hirtelen a fiatal cowboy csengő hangon. Húsos Farkas egy sötét pillantást vetett feléje.

- Talán hazudtam? Nézd meg, te tacska! Homlokodon találtam.

- Akkor az ő kalapja fekszik a földön, és nem a tiéd.

Kínos csend lett.

- Lehet, hogy a kalapodból vitted ki a revolveredet - folytatta Penn -, és azt hitte, hogy köszönsz, azért nem védte magát. Régi trükk Mexikóban, ezért fekszik a földön a kalapod.

- Kutya!

Most az övéből kapta elő Húsos Farkas a revolverét, illetve csak akarta azt tenni, de a Mexikói Suhanc lova egyetlen gombnyomásra felágaskodott a rabló mellett, és ökle a szakállas, nagy állra csapott, felülről lefelé, mint valami kalapács...

A Húsos Farkas hanyatt esett.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy mielőtt még a cinkosok közeléphezhetek volna, a Suhanc már pisztolyt fogott a kezében.

- Aki moccan, az halott.

- Azt hiszed, elbírsz velünk? - kérdezte ideges vigyorral Sötét Jeff.

- Azt! Te talán nem hiszed?

Csend. A fiú hangja metszően parancsolt:

- Vegyétek fel a Farkast! - úgy beszélt kissé, mintha énekelne. - Vágtassatok egyenesen az úton. Ha megfordultok vagy megálltok, mielőtt a domb eltakar benneteket, akkor könyörtelenül tüzelek.

- Ide hallgass, kölyök - mondta egy köhécselés után Tülök Bob. - Ahelyett, hogy ujjat húzol velünk, állj közénk. A Farkas majd csak megbocsátja, ami történt.

A fiú furcsa, éles hangon nevetett. Olyan volt ez a nevetés, mint-ha keselyű vijjogna a magasban.

- Nem félek a Farkas haragjától. És semmiféle csirkefogótól. Meggondoltam a dolgot: nem leszek rabló. Azt hittem, hogy a nyugati rabló bátor, harcos ember. De ez a hiéna itt úgy ölte meg Wardest, hogy most undorodom tőletek. Nekem Mexikó volt a hazám, indiánok neveltek, nem bírom az alávaló bűn dögszagát.

- Miért nem mész haza Mexikóba, ha ilyen becsületes vagy? - mondta gúnyosan Sötét Jeff, hogy az időt húzza, mert észrevette, amint az ájult rabló megmozdul lassan.

- Lelőttem egy rancherót, ha éppen tudni akarod.

- Kiraboltad? - szólt bele Tülök Bob, és tekintetét erőszakolt könnyel az ég alja felé irányította.

A Húsos Farkas feje jobbra majd balra billent.

- Én még sohasem raboltam - felelte Penn. - Az apámat tönkretette, és becsületes harcban végeztem vele. De nem volt tanú, és a fia hamis vallomást tett. Átkozott korcs kölyök volt.

...A Farkas kinyitotta a szemét.

- Ha gazember volt - mondta gyorsan Sötét Jeff -, miért nem védte meg a törvény az apádat?

Felnézett, mintha az eget kémlelné, és feszült minden idege, mert Húsos Farkas nagy lélegzetet vett.

- Uzsorás volt - szólt nyugodtan a Mexikói Suhanc. - Az apámat mindenéből kiforgatta. De úgy, hogy a törvény nem tehetett semmit. Szemben álltunk! Per Dios! S bosszú férfiak dolga. Ha felkötnek érte, én állom. De orgyilkosokkal nem cimborálok. Takarodjatok, és...

A Húsos Farkas hirtelen felemelkedett és revolvert rántott, de a Mexikói Suhanc korbácsa anélkül, hogy arccal arra fordulna, lecsapott gombjával a kezére, aztán az arcára, és közben furcsa, indián harci kiáltást hallatott, amire a ló oldalt ugrott és feldöntötte Húsos Farkast, hogy ez kifícamodott vállal hanyatt repült.

A pisztolyát és tekintetét egy másodpercre sem fordította el a két rablóról, pedig a ló még egy váratlan ugrást tett, mert kőre lépett, és a patkója megcsúszott.

Ez az ugrás megmentette Penn életét. A szembenálló két bandita tehetetlen volt. Az ijesztő ügyesség döbbenetes látványa talán még félelmetesebben sakkban tartotta őket, mint a pisztoly csöve. De Fernandez, aki a bokor mellett hasalt Wardes teteme mellett, lőtt. Ha nem mozdul el éppen a ló, akkor a golyó pontosan a Mexikói Suhanc szívébe fúródik.

Nyomban dörrenés felelt az alattomos lövésre...

A mesztic felkiáltott a bokor mellett, szétcsapta fektében két karját, és a hátára fordult.

- Madonna! Hát itt csupa orgyilkos él?!... Ti dögmadarak! Én kiirtlak benneteket! - kiáltotta.

A két rabló nem moccant.

- Mi nem tettünk semmit, Penn - mondta halkán Tülök Bob.

- Most menjetek - szólt halkán Mexikói Suhanc, de ez minden hangos fenyegetésnél veszélyesebben hangzott.

- De azonnal! Mert nincs türelem már bennem!...

- Jól van - vigyorgott Sötét Jeff. - Csak azután utat találj egyedül Keletre. A környék minden hágóját üldöző őrzik.

- No és ? Én nem gyilkoltam!

- De ezt ők nem tudják! A hegyipásztorok közöttünk láttak!

- A Bullog Farm kirablásával téged is gyanúsítanak. Ott vagy a személyleírások között.

Egy másodpercre ráncok vonultak át a homlokán...

De azután vállat vonva rájuk kiáltott.

- Ne féltsetek ti engem ! Átjutok valamelyik hágón, akkor is, ha valamennyi sakál otthagya a fogát.

- Egy út van mindössze - felelte kárörvendő vigyorral Sötét Jeff. - Azt csak Holdvilág Teddy ismeri, és nem voltál közöttünk, mikor nálunk járt, hogy elmondja.

- Ha két percen belül még itt vagytok, akkor megmutatom nektek a regrövidebb utat a pokolba! Én nem szorulok Holdvilág Teddy segítségére!

Most mind a két rabló vigyorgott.

- Ha ő van itt, a Farkas helyén, akkor már nem élnél.

- És találkozol majd vele - szólt Tülök Bob. - Ő felkeresi az ilyen legényeket!

Türelmetlenül csapkodta a korbáccsal a csizmáját...

- Szívesen gondolok erre a találkozásra! Megmondhatjátok neki.
Én üzenem ezt Holdvilág

Teddynek!... Most pusztuljatok!

A három lovas rövidesen ott ügetett a hegyek felé vezető ösvényen, amerre a banditák fészke volt, fenn, magasan, majdnem a hóhatárnál, a Rocky Mountains gigantikusan meredő sziklái között.

Így kezdődött a Mexikói Suhanc kísérteties kalandja, amely a nyugati harcok történetében is példátlanul álló kegyetlen és hihetetlen küzdelembe sodort annyi embert...

II. FEJEZET

1.

Amikor a rablók eltűntek, Penn leugrott a lováról. Először megnézte a meszticet. Alig volt benne már élet.

- Uram - hebegte Fernandez elhalóan. - Úgyis... meghalok... mi nek... kínoznál...

- Nem akarlak kínozni, te patkány!

- Azt... hallottam... hogy a mexikóiak kegyetlenek... ezért félttem...

- Sok ostobaságot fecsegnek a mexikóiakról ezek a gringó csirkefogók. Miközben orvul gyilkolnak! Maradj nyugodtan... most bekötözlek.

- Ó, uram!...

- Hallgass!

Kimosta a sebet, tépést csinált a mesztic ingéből, és körülcsavarta rajta.

- Én meg akartalak ölni... és te jó vagy...

- A kutya is megugatja éjszaka a holdat, mégsem sötétedik el tőle az ég...

- Farkas... és az emberei itt... hagytak engem! Ó, uram!... Neked... igazad volt... orvul... kalapból vette ki... a revolvért... láttam...

- Ne beszélj!

- Úgyis meghalok...

- Én is azt hiszem. Eret szakított a golyó. Nem kár érted.

- Uram... Rád lőttem... és te... bekötözöl... Ők meg itthagytak, mint a dögöt... - lihegte ismét Fernandez.

A Mexikói Suhanc felállt.

- Én is itthagylak...

- De bekötözt... tél... Uram... hálából tudd meg... Őrzik az átjárókat és a gázlókat... az út...

amit neked... nem mondtak... Én hallottam... amikor ott járt náluk Holdvilág Teddy... És te nem voltál még köztük... Figyelj: a Spund Wather Groundon van egy... gázló... - Vér buggyant a száján. Penn állt és nézte. A mesztic nagy erőfeszítéssel folytatta: - Ötven lépésre az... indián sírtól ahol az Édes Völgy szorosa... a folyóhoz nyílik... Így magyarázta Holdvilág Te... Ted... Mexikó...

Lihegett. Penn állt és figyelte. Ez élet-halál kérdés volt.

- A Spund... Wather Ground túlsó... partján van... a határ Mexikó felé... Könnyű... a szökés...

Értett mindent. Ha Holdvilág Teddy menekül, akkor a játszmának errefelé vége, és a rablók nem maradhatnak tovább... Sejthette volna. És ha a személyleírások között szerepel, akkor ő is a kötél árnyékában él, mint a többi. Szóval, a feladat: eljutni a Spund Wather Ground gázlójához. Ötven lépésre az indián sírtól. Ez az Édes Völgy hágójánál van... Nem sokáig habozott. Mindössze tizenkilenc éves, de mexikói, és az indiánok nevelték. Egy macskaszerű ragadozó gyors, puha, könnyed mozdulatával felemelte a meszticet, és távolabb egy bokor mögé helyezte, hogy semmit se lásson abból, ami történni fog. Mexikóban még nem olyan forró a talaj, mint itt. Közép-Amerikáig könnyen eljut.

- Feküdj nyugodtan, amíg rád találnak, mert különben befelé elvérzel! - mondta Fernandeznek.

- Ó, uram...

- Fogd be a szád!

Otthagytá, és felvette a halott Wardes egyenruháját. Néhol kissé szűk, de véletlenül egész jól ráillik.

Elföldelte a csendbiztost; és jókora sziklát görgetett a sírhelyre.

- Ha talállok valakit útközben, elküldöm ide... - mondta Fernandez felé.

- Én úgyis meghalok... csak... vizet... adj még... uram... ha igazán nem... vagy kegyetlen... Ó!... A pokol ez itt... belül... Ég minden...

Sebláza volt.

Penn megtöltötte a kulacsát vízzel, és a sebesült mellé helyezte, azután visszasietett a lovához, és megigazította a nyerget. Jól tudta a rablók beszélgetéséből, hogy a Denveri Kopót nem ismerik itt a távoli Nyugaton. Sohasem járt Nevada államban.

Élete legvalószínűtlenebb lovasteljesítményét kell kierőszakolni most!

A csendbiztos ruhájában talán eléri a Spund Wather Ground gázlóját, ahol egy kis szerencsével kikerülheti az üldöző csapatokat, és a határon keresztül elmenekül a halálos gyűrűből. Vagy nem. Ez esetben elpusztul. De a hegyekbe nem tér vissza! Nem lesz rabló!

Nem!

Ezek mind patkányok!... A Húsos Farkas, Tülök Bob, Sötét Jeff és Tömpe Bill is, aki köpcös, alacsony, érdes hangú és borotválhatatlanul ütögető sörteszakála révén olyan, mint egy apró, szúrós vackor.

Úgy látszik, a rabló mind patkány, és bizonyára Holdvilág Teddy sem kivétel. Miért is lenne...

Meghúzta kissé Narrow hasa alatt a hevedert.

- Uram... - nyögte Fernandez a bokor mögül.

- Nincs időm már! - felelte nyersen.

- Csak egyet... Őrizkedj... Holdvilág Teddyl... Ő... az ördög... Ő meg akar... majd ölni... Ő nem tűr ezen a vidéken mást, aki... erős...

A fiú magasba emelt fejjel élesen, röviden felkacagott. Csikók tesznek így, ha olyan vágy kínjában nyerítenek, aminek közeli beteljesedését megérik.

- Én a hajtóvadászat után, ha kijutok élve, még egyszer visszatérek ide, csak azért, hogy leszámoljak ezzel az emberrel!

A mesztic ijedt felaprózott lélegzettel suttopta:

- Ne tedd!... Ó... hidd el: ő... maga az ördög, és... mindenkit legyőz...

- By God!... Unom, hogy ennyit fecsegték egy akasztófavirágról! Megkeresem hát most! Mielőtt még elhagyom Nevadát!

Ezzel megsarkantyúzta a paripát, és elnyargalt.

- Ki az?

- Wardes!

- Ó!... Halló, boys! A Denveri Kopó megérkezett!

Összevissza kiáltoztak.

- Halló!... De ezt már nekem is látni kell... Micsoda?!... Itt van!?!... Baby, ébredj, Wardes megérkezett... Halló Higgins, lámpát ide te sá-tán, aszondom...

Az első farmon, Silver Cityben ilyen élénk megmozdulással fogadták az álmukból felvert lakók. Szinte megsimogatják, amint körötte tolonganak.

Csak egy ember nézi végig elborult arccal.

- Colton vagyok, a seriff - mondta nem valami nyájasan ez a hatalmas ősz férfi, olyan négyszögletesen kiszögellő, fehér kacsorral, mintha gipszből tette volna fel az arcára. A seriffek önérzetét érhetően megviselte, hogy elégtelen működésük miatt gyámság alá helyezi őket a felettes hatóság.

- Azonnal tovább lovagolok Countiway felé - mondta a fiú. - Van üldözésre kész csapata?

- Az van. De szeretném a meghatalmazását látni, Mr. Wardes...

- Tessék.

- Köszönöm.

A seriff visszaadta az írást. Csak daczból kérte, hiszen semmiféle ösztöne nem súgta, hogy ez az ember más is lehet, mint Wardes.

- A lovamat lássák el...

- Megtörtént már - felelték többen is.

- Egy óra múlva indulok.

- Mi az első intézkedése?

- Készen állni az emberekkel. Én először megpróbálok magam Holdvilág Teddy nyomára akadni.

Zúgás támad. A seriff mintha elfojtana egy mosolyt.

- Teljesen egyedül fogom követni, és megverekszem vele. A többi azután már könnyű lesz.

A seriff szkeptikus arcjátéka nem tévesztett meg senkit. Lelkes hangulatba jöttek. Ez igen.

- Maga a mi emberünk, Wardes, hitemre mondom - kiáltotta egy vén nyugati ember. Penn csodálkozva nézte a felderült, biztató arco

kat, csillogó szemeket. Mi ez?... Nem sokat foglalkozott még érzelmeikkel. Azt is tudta, hogy ez a fogadtatás elsősorban Wardesnek szól.

És mégis... különös lehangoltság fogta el. Szerette volna, ha ő lehetne ilyen nagyszerű, úgy gondolta: jó lenne, ha ez igaz volna.

- Ki tud útbaigazítást adni?

- Hobbes!... Halló, hozzátok Hobbest.

Egy felkötött, bepólyált karú embert vezettek eléje. Az arcát tapasztal ragasztották át.

- Beszélj! Ez Wardes!

- Mit beszéljek? - mondta mogorván. - És ha százszor Wardes? Az ördög ellen csak annyit ér, mint a serétes puska a szürke farkassal szemközt.

- Hol sebesült meg? - kérdezte keményen Wardes.

- Vagy hatmérföldnyire, a Vörös Ároknál. Egyszer csak kilépett a fák közül, revolverrel a kezében, és azt mondta, hogy „nyugalom”...

- Ez a szavajárása - bólintott a farmer.

- Nálam sok pénz volt, ezt tudhatta. És egyszerre eltette a pisztolyt. „Nem kell ilyesmi magához, Hobbes”, mondta. Ne okoskodjék. Ide a pénzt.” Én úgy éreztem, most van remény, és sarkantyút adtam a lónak... Ember nem értheti, hogyan lehetséges, de megragadott a karomnál, pedig úgy láttam, messzi áll... A ló elugrott, és engemet valami félelmes forgószél, mert ilyesmi izmuktól nem telik, jó magasan eldobott az út másik oldalára... A vállam, az arcom odalett... És amíg ájultan feküdtem, kirabolt... Később, amikor feleszméltem, ott állt a lovam...

- Ki hozta ide?

- Holdvilág Teddy.

- Ki kötözte be?

- Holdvilág Teddy.

- Ki hozta be a Vörös Szakadéktól?

- Holdvilág Teddy.

- Micsoda? Itt járt? - kérdezte ámulatosan a Mexikói Suhanc.

A sebesült higgadtan felelt:

- Öt perc előtt, amikor értem jöttek, még a szobámban szivarozott...

- Megbolondult?

- Így van. Visszahozta a pénz egy részét, hogy a billogozáshoz elegendő legényt fogadhassak.

- Merre ment?

A sebesült újra vállat vont.

- Nem ment el. Azt mondta, ha beszéltem Wardessel, jöjjenek vissza, megvár.

3.

Egy másodpercig elképedten álltak.

Azután Wardes nyomába zúdult mind.

- Miféle beszélgetésre várt? - kérdezte futtában a seriff Hobbestől.

- A rablott pénzből visszaadott ezernyolcszáz dollárt kölcsön. Jövő hónap negyedikén le kell tennem az ő nevére, takarékbba ezt az összeget, és ő megmondja, hogy mikor hozzam el neki.

- És leteszed a pénzt?

- Micsoda beszéd?... Van, aki nem tenné?

A tornácon egy néger szolga üldögélt egy fordított, nagyobbfajta üstön. Fel sem állt, amikor odaértek a megriadt lakosok és a ragyogó szemű, elszánt Penn.

- Mr. Holdvilág üdvözli az urakat, azt üzeni, majd máskor eljön beszélgetni, ma nem volt ideje...

- Azonnal utána megyek! - kiáltotta a fiú hangosan. És a négerhez fordult. - Merre lovagolt?

- Jobb felé - válaszolt a néger.

Penn parancsolóan rákiáltott:

- Habozás nélkül, azonnal mutasd, hogy merre?

A fekete inas ívet írt le a karjával, riadtan, sebesen.

- Könnyen megfoghatnátok Holdvilág Teddyt - mondta Penn -, ha akadna itt olyan, aki megoldja a rejtélyt, hogy miért mutat egy néger balt a kezével, amikor azt mondja, hogy jobb felé mutat.

Szájtátva álltak. Ez mi?... A néger csakugyan ellenkező irányba mutatott.

- Ha erre megtaláljátok a választ, szitává löhetitek Holdvilág Teddyt.

És lóra kapott.

- Hová nyargal?

- Megyek utána... Ha mégis előbb találkoznának vele mint én, hát tiszteltetem. És elvágatott. De mintha a visszafojtott nevetés, az ördögi, lappangó gúny alig elfojtható kitörése rezzenne egy-egy vonásán, amíg lóra szállt.

Narrow könnyed trappolása sebesen elenyészett a távolban.

- Ki érti ezt? - mondta dühösen a seriff.

- A csudába!... Ez furcsa volt aztán!

Csodálkozva fordultak lassan az elenyésző lódobogás irányába. A szájukat tátották. Arra eszméltek csak fel, hogy egy kellemesen zengő, udvarias, de határozott hang szólal meg mögöttük a tornácon.

- Senki sem mozdul... A néger lecsatolja az öveket, és a földre ejti valamennyit. - És amikor egyik-másik váll gyanúsan megrezdült atyai szelídséggel ezt mondta: - Nyugalom...

Erre nem moccan többé senki, és a halál hűvös szorongása bizsergett át a szívükön.

Tudták, hogy Holdvilág Teddy áll mögöttük.

Meg sem kísérelték az üldözését.

4.

Abban a pillanatban, amikor a néger réveteg keze bal felé intett és azt mondta, hogy a rabló jobb felé vágatott, Penn tudta, hogy valaki ott guggol mögötte a tornác sarkában, és egy pisztolyt nyom a néger bordái közé, miközben azt súgja: „Mondd, hogy jobb felé...” A néger mondja, de már mutatni nem tudja. A négernek lelkiismeretük gyerekes makacssággal ellenkezik a kétféle irány helyes megkülönböztetésétől. Ezért kiáltott rá a Mexikói Suhanc, hogy: „Habozás nélkül mutasd az irányt”. A néger engedelmeskedett, ahogy tudott.

Miért nem leplezte le a Mexikói Suhanc Holdvilág Teddyt?

Egyszerűen azért, mert a sebesült elbeszélése megváltoztatta elhatározását. Penn azt hitte, hogy minden rabló patkány, kegyetlen orgyilkos.

De ez bekötözte az áldozatát, elfogta a lovát, és a sérült embert hazaszállította. Ez csakugyan más, mint a Húsos Farkas. Szívesen

megverekedett volna vele, de itt arról van szó, hogy kiszolgáltassa a túlerőnek Holdvilág Teddyt, akivel semmi dolga.

Aki férfi módjára harcol, és a Nyugat íratlan, de nagyon is pontosan meghatározott törvényei szerint bánik a lefegyverezett, tehetetlen ellenféllel.

Nem az ő dolga elfogni az ilyent!

Elég kétséges, hogy fényes nappal, mert közben reggel lett, elmenekült-e az üst mögül, a helység közepén a Hobbson-farmról...

Szélesebesen vágatott. Szerette volna már elérni a gázlót.

Délre benyargalt Glower Kinkbe. Kis, szegényes telep volt ez, vályog viskókkal, nyomorban sínylődő trapperekkel. Ezek a kizsákmányolt folyócska hódjaiból alig hogy tengődtek.

Sok gyerek, megviselt asszonyok, borús ábrázattal lődörgő férfiak: a lakosság.

- Merre van a seriff? - kérdezte egy sárga bajuszú csapdaállítótól. Ez köpött a pipája mellől.

- A fene tudja... Tán beállt a hegyek közé csőznek.

- A maguk seriffje?

- A mi seriffünk.

- Miért nincs itt?

- Elunja az ember, ha sokan verik és türelemmel. Mert alig akarunk felhagyni ezzel a testgyakorlással. És megint köpött. A vállán néhány ósdi hódcsapda zörgött.

- Szóval elkergették a seriffet?

- Alaposan. A Shirckey még egy lámpagyújtó rúddal is fejbe verte.

- Ide figyeljen! Én Wardes vagyok.

- Az a Denveri Kopó? - kérdezte közömbösen. - Jó mesterség. Nekem egy nagybátyám Viscountyban vámőr volt, de már elhunyt. A városi szolgálat is veszélyes, de jól fizetik.

És felrántotta vállal a csapdákat.

Ezekben itt nem sok lelkesedés volt a Denveri Kopó iránt.

- Azért jöttem, hogy rend legyen.

- Én Fred Kinzley vagyok, a Hódkapitány. Szerintem itt most már rend van.

- Mi történt magukkal?

- A Holdvilág nevű hóhér itt járt tegnapelőtt éjjel. Lelőtte az öcsémet, a feleségét meg egy tizenöt éves fiút. Mire kijöttünk a kunyhóból, egyévi gyűjtés, kétszáz hódbőr eltűnt, és kigyulladt a telep. Azt a vihar eloltotta. Hát most már rend lesz, uram, mert amire befagy a folyó, addigra éhen halt minden ember itt. Ajánlom magamat.

Ezzel a sárga bajuszú, görbe koponyájú, pókhasú Kinzley Fred, más néven a Hódkapitány, elballagott.

Penn sokáig nézte szótlánul a kis folyót. Hát mégis patkány. Ilyen istenverte helyre jön rabolni. Asszonyt és gyereket öl...

Santa Madonna!

És ezt a szörnyeteget ő futni hagyta.

Mégiscsak férgek ezek, szegények rablói, orgyilkosok! Nekivágott ismét sebes vágatással, hogy elérje a gázlót és maga mögött tudja ezt a vidéket.

Szakadatlan ügetéssel igyekezett a völgy felé, és egy óra múlva elérte a Spleet Rivert, ahol Arizona felé vezet egy összegubancolódott növényzettel benőtt, vízmosásos, mély árka.

Ez itt az igazi vadnyugat volt. Ijesztően dús, szertelen, sűrű vegetáció, pompás hegyek és festői völgyek, amelyek még nem sebződtek kockásra az ekevastól. Hirtelen halk, figyelmeztető horkanás hallatszott.

- Mi az, Narrow? - kérdezte suttogva, és a ló fölé hajolt.

Narrow egyre lassabban emelgette a lábait, mintha nem akaródzna tovább menni. Okos, finom állat volt. Mozgékony, karcsú törzse miatt hívta a fiú úgy, hogy „The Narrow”. A Keskeny.

Az árokkal szemben völgyszerűen kitágult a dombos vidék alja, és most Penn is észrevette, ami a lovat nyugtalanította. Mozgó pontok közeledtek nyugat felől. Ezek is az elágazó út felé tartanak. Leugrott az állatról, és száron vezette tovább.

A vízmosás magas partjai között burjánzó növényzet így elfedte. Kissé előrehajolva haladt, a bokrok mögött fedezve magát. Két yarddal odébb, ahol az árok a völgybe torkollt, kereszteznie kellett a közeledők útját. De mielőtt kiért volna ide, behúzódott Narrowval együtt a sűrűbe, és várt.

A négy lovas gyorsan közeledett. Az egyik közülük még félig gyermeknek látszott. Csinos arcú, tizenhét év körüli cowboyfiú lehetett.

Ahogy a tisztásra értek, hogy elkanyarodjanak a hegyek felé vezető útra, mintha a földből ugrott volna elő, egy lovas tűnt fel valahonnan, kezében pisztollyal:

- Nyugalom!

Csak ennyit mondott félhangosan, kissé talán szelíden is, ami elég meglepően és szokatlanul hangzott. A négy utas hökkenten állva maradt. Holdvilág Teddy volt!

Micsoda teljesítmény, gondolta ámultan Penn. Megelőzte őt Silver City óta, ahol a rézüst mögött kuporgott még reggel!

- Szálljanak le a lovakról - folytatta szinte hízelgő udvariassággal.

- No, ne gondolkozzanak, kérem, én Holdvilág Teddy vagyok.

A rettegett név talán még szuggesztívebb volt a fegyvernél. A három utas aránylag nyugodtan szállt le a nyeregből, csak a negyediknek akadt be a lába a kengyelbe. Az ijedt fiú azt hitte hogy a félelmes ember máris lelövi, és sikoltozni kezdett, amitől a ló ijedten körbefordult. De Holdvilág Teddy felfogta a helyzetet, és nevetve, megnyugtatóan mondta:

- Ne húzza a szárat, és tartsa kifelé a sarkait... Úgy...

Amikor a fiú is lenn volt a lóról, az egyik széles vállú, ősz bajuszú idegen odaszólt a rablóhoz:

- Mit akar, Teddy? Nem ismer engem?

- Ki nem ismeri errefelé Logan ezredet? - felelte udvariasan. - Ismerem a másik két gentlemant is, Mr. Davyt, aki Nevada legnagyobb bankját alapította, és Mr. Harry Trawellert, a kormányzó titkárát... - Azután mosolyogva a fiatal cowboy felé fordult. - És természetesen önt szintén felismertem, Miss Logan, hiszen a köztisztületben álló kapitány lánya.

Egy társaságbeli gavallér sem beszélhetett volna simább, közvetlenebb udvariassággal.

E mosolygó, lágy hangú gentleman lenne a híres rabló? Olyan tiszta az öltözéke, mintha egy operettben alakítaná a szerelmes nyugati hős szerepét. Ha nem tudná, hogy milyen lovascsodát kellett teljesítenie reggel óta, azt hinné, hogy egy közeli tanyáról jön. Bőr csuklóvédőjén ezüstszegek, kockás ingének sima, új szövésén megcsillan a fény, indián nadrágjának rojtos, elálló része, a „leggings” olyan, mintha tegnap vásárolta volna az öltözetet valamelyik áruházban. Nincs egy porszem rajta. Piros selyem nyakkendője, nagy, szürke

sombreroja élénk színű, finom, szinte előkelő. Komoly, okos arca, ősülő halántéka magas homloka finom összhangban állnak egymással. Rokonszenves nyugati gentleman. És mégis... Ez a klasszikus sasorr, az energikus száj, a kemény, szürkés sötét nagy, nyugodt szemek parancsolóak és félelmesek. Egy kétujjnyi ezüst sáv fényes, fekete, dús hajában feltűnően kiválik. Barna, sima bőrén néhány ránc vonul a szeme sarkából, és a hangja kellemes, mély színezésű bariton.

- Mit kíván, Teddy? - kérdezte nyugodtan az ezredes.

- Elsősorban jó estét. - És baljával meglengette a sombreroját. - Azután, mielőtt erről a vidékről eltávoznék, egymillió dollárt. Pontosan és kereken ennyit.

- De...

- Ne tárgyaljunk tovább. A nagy körvadászat unalmassá teszi e vidéket, és Wardessal sem akarok összekapni. Annyi szép, emberséges legendát hallottam róla, hogy semmi kedvem hozzá lelőni.

- Talán nem is sikerülne.

Nevetett. Nyugodt, kellemes hangsúllyal.

- Már volt szerencsém hozzá... Nyugalom... Nem szeretnék drámban részt venni. Ma reggel találkoztam vele Silver Cityben.

- Mi? Látta magát?

- Nem. De én láttam őt. Sok esze van, az bizonyos. És nagyszerű fiú. De okom van hinni, hogy küzdeni nem szeretne velem.

- Ebben téved - jegyezte meg Traweller.

A rabló gondolkozott.

- Lehet - mondta aztán.

„Hm. Furcsa ember. Nem árulja el, hogy szándékosan elkerültem a találkozást. Ez férfias viselkedés. Mert neki igazolás lenne. Wardesnek kellemetlen, ha elárulná. De miért öl az ilyen ember aszszonyokat?”

- A Denveri Kopó majd megfelel magáért, ha itt lesz - mondta Traweller. - Ez nem tartozik ránk.

- Rövidesen itt lesz. Én csak igen ritkán tévedek. Futólagos becslésem szerint fél nappal jár mögöttem a lova.

- Abban valószínűleg téved, amikor a Denveri Kopót esély nélküli ellenfélnek hiszi - szólt közbe hideg gúnnyal Logan. Mert az ezredes nem ismerte a félelmet.

- Ez majd elvállik. Silver Cityben felajánlottam az embereknek, hogy kezeskedem a völgy nyugalmaért, ha átengedik a rablókat Kalifornia felé.

- Ehhez nincs joguk.

- Nem is tették. Most már nem kérek ilyesmit, majd közvetít Wardes, akit igyekszem elfogni.

- Ebbe esetleg beletörök a bicskája.

- Gondolja? - felelte gúnyosan Holdvilág Teddy, és nevetett, de szemében fényt vetett a sértett hiúság. - Még csalódhatnak a híres Denveri Kopóban. Ki látta ezt a Wardest? Hőstetteit valahol a távoli Wyomingban követte el...

- Ne erről beszéljünk! Hogy képzeled az ostobaságot azzal az egymillió dollárral, Teddy?

- Én most magammal viszem a lányát Logan...- Nyugalom!... - kiáltotta, amikor a férfiak keze megrezdült. - Miss Logannak nem esik bántódása. Ha én elvittem az utolsó, egyben legtekintélyesebb zsákmányt, mielőtt más tájra megyek, ön visszakapja a leányát.

- Holdvilág Teddy! Maga soha sem volt zsaroló!

- Igaza van. Csak a maguk kedvéért határoztam most azt, hogy harc nélkül viszem magammal a leányát. De természetesen készséggel rendelkezésükre állok - mondotta mosolyogva. - Akar talán valaki megverekedni velem, mielőtt kiadják Miss Logant?

- Igen! - felelte habozás nélkül az ezredes.

A leány ijedten felkiáltott, és az ezredes elé lépett. A bandita mosolygott.

- Ön egyedül, cap'n Logan? Nem. Ez kissé túl könnyű játék lenne. Mondjuk, ketten. Ön és az ügyvéd, aki szintén kitűnő harcos.

- Hogy érti ezt?

- Amint tisztí szavát adja, hogy betartják a párbaj feltételeit, én elteszem a pisztolyomat. A kormányzó úr titkára hármat tapsol, mi háttal állunk egymásnak, de a harmadik tapsra fordulunk és lövünk. Zounds! Ne mondják rólam, hogy Holdvilág Teddy zsaroló, aki egyetlen esélyt sem ad a sakban tartott ellenfélnek.

- Ketten egy ellen?

- Ha ez az egy én vagyok, akkor esetleg kevés.

- Az ördögbe is! - kiáltotta a kapitány. - Egy amerikai katona sohasem fog ilyen feltételek mellett verekedni!

- Inkább harc nélkül kiszolgáltatja Miss Logant?...

Megjegyzem, hogy én is ezt tartom helyesnek - mondta a rabló. -
Úgy sincs esélyük.

Ez hatott.

- Meg kell verekedni, Logan! - kiáltott Dawy. - A lányért minden-
féle más szempontot félre kell tennünk.

- Jól van - bólintott az ezredes. - Miután a leányomról van szó,
beleegyezem.

- Logan ezredes - mondta a rabló -, ha az ellenfelét, legyen az
akár egy bandita, mint én, párbaj közben orvtámadás érné, erről sok
szó esne a társaságokban.

- Nyugodt lehet, Teddy. Tisztességes harc lesz.

A rabló odament Trawellerhez és a leányhoz.

- Adják ide a pisztolyukat.

Engedelmeskedtek. Most csak az ezredesnél és az ügyvédnél volt
fegyver.

- Kezdjük! Mister Traweller számoljon húszig hangosan. Addig
ellenkező irányba távolodunk. Húsznál megállás! Három taps után
fordulunk és löhetnek!

- Ketten... egyszerre?...

- Igen.

- Miféle esélye van magának?

- Az, hogy legyőzhetetlen vagyok!

Penn képtelen volt rá, hogy közbelépjen. Úgy érezte, a rablót
mentené meg, aki örült, és valamilyen okból a veszébe rohan.

- Rajta!

Traweller számolt. Az ügyvéd és az ősz Logan vagy ötven lépést
mentek, ugyanennyit a rabló is megtett ellenkező irányban. Ami azu-
tán történt, olyan volt, mint valami zavaros, hirtelen felmerült álmöt-
redék... Víziók... Még évek múltán is sokféleképpen mesélték, és sen-
ki sem ugyanúgy. Hogy voltaképpen mi volt, azt nem értették a
szemtanúk.

Az ellenfelek megálltak. A leány rémült szemmel, kerekre nyílt
ajkakkal kuporgott egy fa alatt, és szájába préselte az egyik öklét.

A kormányzó titkára, Traweller tapsolt... Egy... kettő...

Három!

Logan és Dawy egyszerre fordultak meg, revolverükhöz kaptak... De Holdvilág Teddy töredéknyi idő alatt nemcsak megfordult, hanem két revolverét előkapta, és már lőtt is...

Egyszerre két pisztollyal!

Káprázatos gyorsaság volt ez! Az ellenfelei épp hogy pisztolyaikhoz érhettek, az ezredes coltja kissé a tartón kívül volt már, amikor két tűzsáv villant a bandita fegyveréből.

De csak egy durranás hallatszott!

Az ezredes kiejtette a pisztolyt, és a karja ernyedten, bénán fityeggett az oldala mellett. Dawy a földre zuhant.

Döbönt csend.

- Megölte? - kérdezte azután rekedten az ezredes.

- Nem. Pontosan a jobb vállán találtam el, mint önt.

- Sajnálom, ha a golyó érintette volna a tüdőt...

Lilian az apját öleli ijedten.

- Megsebesültél?!

- Jelentéktelen... De szegény Dawy...

Traweller az ájult mellett térdelt. Kibontotta az ingét.

- Erősen vérzik...

A leány most idegesen felnézett. A rabló tekintete az arcán nyugodott. Nem volt ez félelmetes inkább kissé kíváncsi és biztató, talán vidám is. Egy pillanatig mindenről elfeledkezve nézte Holdvilág Teddyt... Mint valami borzalmasan szép fenevadat, amely azonban vonzó és érdekes.

A bandita elvette az ezredes revolverét, azután a sebesült fölé hajolt.

- Sajnos - mondta mintegy mentegetőzve. - A lövés néhány milliméterrel lejjebb tévedt. Súrolta a tüdőt.

Remélem, csak kissé.

Dawy magához tért, és felnyitotta a szemét. Pillantása először a banditára tévedt, aki éppen lóra ült.

- Maga az ördög... Teddy - mondta inkább csodálattal, mint dühösen. A rabló mosolyogva bólintott.

- Ez bók öntől, Mr. Dawy... És most, Cap'n, kénytelen leszek ragaszkodni ahhoz, hogy Miss Logan kövessen.

Ijedt csend... Az ezredes egy lépést tett, de a rabló komolyan és félelmetes határozottsággal mondta:

- Nyugalom!... Kérem, Miss Logan, üljön fel a lovára, és...

- A törvény nevében!

Meglepetten fordultak a hang felé. Egy gyerekképű csendbiztos állt a vízmosság kivezető végében és revolvvert fogott a rablóra.

- Holdvilág Teddy! Letartóztatom! Én Wardes csendbiztos vagyok!

III. FEJEZET

1.

Logan és Traweller örömben felkiáltottak.

- Fel a kezét, Teddy - mondta Penn, amikor a bandita egy futó mozdulatot tett. - Nincs esélye rá, hogy becsapjon!

Lilian tágra nyílt szemekkel nézett egyikről a másikra. A félig gyermek csendbiztos és az öszülő, gentleman rabló furcsán hatottak egymással szemben. A bandita továbbra is nyugodtan mosolygott, de megrendültek enyhén az orrcimpái.

- Szóval ön az... Hm... Ha azt mondanám: örülök, hogy megismertem, nem hinné el. Letehetem a kezemet?

- Nyugalom! - felelte gúnyosan idézve Holdvilág Teddy szavait. - Előbb Mr. Traweller odamegy, és elveszi a másik pisztolyát a nyeregkápájából.

A bandita elsápadt.

- Maga nem gyengébb a hírénel, Wardes. Csak azt nem értem, hogy miért visel yenki létére nagy taréjú mexikói sarkantyút és korbácsot is a csuklójára szíjazva?

A négy szem másodpercekig egymásnak feszült, mozdulatlanul. Azután Penn nyugodtan felelt.

- Mexikói álruhában üldöztem valakit legutóbb, és megszoktam így...

Ismét néztek. A két tekintet úgy tapadt egymáshoz, mintha párbajoznának. „Mit tud a korbács és sarkantyú révén megállapítani” ezt vizsgálta a fiú. „Mit gondol most ez a fiú, és miért néz így?”. Ezt kutatta a másik. A két ló nyugtalanul kapált, a két férfi felmérte egymást hűvösen, kíváncsian.

Két szabad kóborló férfi, akik nem látják a jövőt, de megérik.

Akik tudják hogy ez a találkozás nem véletlen. Születésük pillanatától ezzel a céllal kanyargott mindenfelé az útjuk, hogy itt hirtelen összetorkolljon!

És most beteljesedik, ami meg van írva!

Ez a találkozás az élet nagy jelentőségű eseményei közé tartozik. Sorsuk magvában volt, még amikor elvetették.

Mindegyik tudja jól: az ott szemben a végzete! Ez biztos.

Egy-egy hideg szempár, olyan félelmetes, nyugodt pontossággal készít pillanatsfényképet a másikról, hogy évek múlva is emlékeznek majd egy-egy apró részletre. De évek múlva már régen kialudt a két szempár valamelyike. És ez rövidesen eldőlt... Talán most... pillanaton belül...

- Milyen gyorsan tanul a korához képest - feleli Penn, és Holdvilág Teddy szemöldöke mélyre vonódik. A szópárbaj eredménye: egy-egy.

„Te fiatal vagy ahhoz, hogy Wardes légy.” Ezt jelentette a rabló mondata. „Terólad látom, hogy nem születtél a Nyugaton. Gyorsan tanul, aki felnőtt korában, messziről jött ide, és mégis ilyen csodás harcos lett.”

- Szerencsés fogás, Wardes. A nagy ellenfelét küzdelem nélkül kézre kerítette!

- Ezt sajnálom, Holdvilág Teddy. De nem nagyon. Az olyan embert, aki trappereket kifoszt, asszonyt és gyereket öl...

A bandita felhorkant:

- Ostobaság!... Tömpe Bill és Emet Biggers tették! Még megfizetnek érte. Hobbes még ma 800 dollárt visz a Hódkapitánynak!

- És ha ez nem igaz?...

- Én sohasem hazudok, és különben sem érdekel, hogy hisz-e vagy sem! Penn érzi, hogy hiszi, amit hallott. Holdvilág Teddy nem patkány. Férfi!... Ismét azt gondolja, hogy nem őrá tartozik az elfogatása... Mit tegyen?

- Beszállítjuk Countiwaybe - mondta egyszerre nyugodtan, és lóra ül.

Holdvilág gúnyosan felhúzza a szemöldökét.

- Hát mégiscsak győzött, Wardes?

Az ördög bújt belé, vagy mi!... Narrow egyszerre felágaskodott! Penn elejtette a pisztolyát... és meglepetten felkiált, míg a ló körbe perdül hátsó patáin...

Ez mindössze két másodperc egérutat jelent Holdvilág Teddynek, de nem mulasztja el. Fekete lova derbinyerteshez illő ugrással suhan át egy bokor felett, és olyan iramban veszi a dombhajlás fordulóját, mintha eltűnt volna...

Mire az előrántott revolverek salvéja követi, már messze jár.

- Ezer ördög! - kiáltja Logan.

A fiú felkapja a fegyverét, és utána!

- Nem éri el - mondta csüggedten Traweller. - Ennyi előny épp elég Holdvilág Teddynek. Penn csakugyan visszatért nemsokára üres kézzel.

- Megugrott - mondta. - Nem indulok hosszabb üldözésre, amíg Miss Logan nincs biztonságban.

...Holdvilág Teddy sebesen vágatott a hegyek felé. Az iramló terep szikrázva csattogott alatta, és nem értette az egészet... Véletlenül világosan látta, hogy a csendbiztos szándékosan megdöfi sarkantyújával a lova vékonyát. Attól ágaskodott fel az állat. Wardes futni hagyta őt... Másodszor is már ezen a napon. Ez kétségtelen! De miért?

2.

Elindultak Countiway felé. A kapitány nyeregben folytatta az utat, míg a súlyosabban sérült ügyvédet két ló között egy megerősített pokrócon lépésben szállították. Ezért csak lassan haladtak előre.

- Örülök, hogy kezet szoríthatok önnel, Mr. Wardes - mondta a kapitány. - Éppen jókor érkezett.

- Köszönöm - szólt szinte sűgva, mintha szégyenkezne.

- Countiway és a völgy valamennyi telepese türelmetlenül várja magát - jegyezte meg Traweller. - A hegyvidék rablói valósággal megbénítják az életet errefelé. Minden utas messzire elkerüli a vidéket.

- Tudom - felelte röviden, és gondolkozott valamin. - Mióta él ezen a tájon Holdvilág Teddy? - kérdezte azután.

- Hat esztendeje, hogy először hallatott magáról. Azóta másról nem beszélnek erre felé. A hanyatlásnak induló régi nyugati rablóvilágot elevenítette fel egy másodvirágzásra.

- Nagy feladatot vállalt, amikor idejött, hogy az üldözőcsapatokat vezesse - szólt közbe Logan.

- Mindent megpróbálunk majd... - felelte lélektelenül Penn. Nem tudott jól hazudni. Ez most kínos volt. A csendbiztos ruhájában.

- A völgy valamennyi kijáróját és a hegységből vezető hágókat - folytatta Logan - megszállták az üldöző csapatok. Csak egy madár juthat ki elevenen innen.

- Vagy aki végigsétál a Felhőösvény szerpentinjén - mondta gúnyosan Traweller: - Ott ni! Látja? A hegyeken át ugyanis Mexikóba juthat.

Egy párákba vesző, felhőktől csipkézett csúcs felé mutatott. Penn összehúzott szemmel nézett arra. De nem látott semmi különösét, csak a Rocky Mountains gigantikus láncát.

- A Felhőösvény szikláján keskeny szerpentin fut a csúcsra - magyarázta az ezredes. - A sima gránitfal mentén egy féllépésnyi szikla-perem kígyózik fel 2000 méter magasra. Azon senki emberfia nem megy végig. A fontos, hogy szabályos harcászati gonddal végezze az üldözést, elővéddel és tartalékkal. Mert ha kibújnak a gazemberek, akkor hosszú ideig nem állítja itt talpra ellenük a lakosságot.

A Mexikói Suhanc hallgatott. Ő véletlenül tudta a rablók egyetlen kivezető útját. A gázlót, amely a Spunt Wather Ground túlsó partján, a Szép Völgy kijáróján túl kezdődik, és Holdvilág Teddy útban van arafelé.

Közben kissé megelőzte lován a többit. Egyszer csak felfigyelt. Melléje rúgtatott Lilian. De nem szólt semmit. Egymásra néztek. Mindketten halálsápadtnak látszottak a holdfényben. Ez a fehér sugárzás nagyon megszépítette a leányt. Furcsa, fájdalmas, szinte földöntúli kifejezést adott a különben életvidám arcnak.

- Először van a Nyugaton, Miss Logan? - kérdezte Penn.

- Ez... látszik?...

- Amikor a lova ágaskodott, elárulta, hogy újonc.

Beszélgetés közben valahová a semmibe nézett. Lilian kedvetlenül bólogatott.

- Tudom, hogy nevetséges lehetek erre felé. De hát New Yorkban neveltettek, iskolába jártam. A Nyugat magányos völgyeit csak hírből ismertem. Inkább vidám társaságokat láttam naponta...

Penn hallgatott. Milyen lehet New Yorkban az úgynevezett „vidám társaságok” környezete? Szébb, mint a mező, a hegy, a csend?

- A maga sorsa, Mr. Wardes, nem irigylésre méltó itt a Nyugaton.

- Szeretek magányosan élni. A fák, a hegyek, a folyók mind jó barátaim...

- És... szerelmes... nem volt még? - kérdezte, de máris megbánta. Bocsánat, tudom, hogy illetlenség volt ezt kérdezni.

- Nem tudom, mi a szerelem - felelte nyugodtan. - Tizennégy éves korom óta harcolok.

- Ki ellen harcolhat egy tizennégy éves gyerek?

- A hideg, a vihar, az éhség és a fáradtság elég kemény ellenfelek. Tizenhat éves koromban lőttem az első farkast.

A hangja olyan volt, mint amikor ezüstpénzt dobnak a kőre, Lilian most sem tudta, hogy félelem, kíváncsiság vagy rokonszenv fűzi-e a fiúhoz. Esetleg mind a három. De mégis arra a másik, őszes bajuszúra kell gondolnia állandóan. Aki azt mondja: „Nyugalom...” A Mexikói Suhanc végre oldalt fordította a fejét, és a leány arcába nézett. Mintha átmelegedne kissé a tekintete. Furcsa, merev mosoly játszódik a szája szélén, és pillantása végigsimítja a leányt.

- Maga nagyon szép, Miss Logan. Még sohasem láttam olyan szép lányt, mint ön. Nem érti, hogy Lilian miért pirul. Nem tudja, hogy Keleten, a nagyvárosokban, az ilyen őszinte beszédre azt mondanák: „igazi vadember”. De a leánynak valami furcsa jóérzéssel melegíti a szívét ez a nyers bók. És a fiú hűvös tekintete is most lágyabb fénnel ragyog. Valami kifeszült közöttük. Fájdalmas, de lelkesítő érzés. Tudták jól, valami elkezdődött.

És közöttük ott egy harmadik, ebben a küzdelemben is egyenrangú: Holdvilág Teddy!

Két szempár beszél egymáshoz szó nélkül, de hosszan. És egy harmadik szempár, amelyik nincs jelen, sűrűn közbeszól. Már áll a harc!

- Halló! - kiáltott előre Logan ezredes. - Dawy nem bírja már tovább.

A fiú megrántotta a szarát és bevárta a többieket. Sík prérin voltak, közvetlenül az ösvény mellett kanyargott a Spleet River ezüstsínnű vonala.

- Pihenjünk - mondta Logan -, Dawy félrebeszél, sebláza van.

A Mexikói Suhanc bólintott, Leszállt a nyeregből, és segített Liliannak.

Tábort vertek a folyóparton, ahonnan messzire beláthatták a sík prérít. Dawy sebe gyulladásba jött, és az ezredesnek is láza volt.

- Előrenyargalok Countiwaybe - mondta Penn -, hogy jöjjenek magukért kocsival.

- Az a leghelyesebb - felelte Traweller. - Itt a síkon nem lehet meglepni bennünket, ha jól nyitva tartjuk a szemünket.

Mielőtt ismét nyeregbe szállt volna, könnyű lépések neszét hallotta a háta mögött. Mély lélegzetet vett. Jól tudta, hogy Lilian.

- Visszatér hozzánk ön is, Mr. Wardes? - kérdezte csendesen.

A fiú megrázta a fejét:

- Nem...

Miért is jönne vissza a meggyilkolt csendbiztos ruhájában? A Spund Wather Ground gázlójánál ma még kiszabadulhat a gyűrűből. Countiwaytól néhány mérföld mindössze. Holnap már nem szabad az út arrafelé sem. És nincs menekvés, ha ez a gázló lezárul. Felkötik. Hiszen a csendbiztos ruhájában van, akit megöltek. Húsos Farkas büne őt terheli, örökre lemoshatatlanul!

Miközben ezt gondolta, nagyon szorongatta valami a torkát.

- És miért nem tér vissza? - kérdezte csendesen a lány.

- Nincs semmi dolgom itt... És, és... sehol a világon.

Az ég csillagokkal kivert sátora teljes díszében sziporkázott felettük, és hús hajnali áramlás simogatta az arcukat.

Lilian a fiú szemét kereste. Ez a szem erőt adott. Ez a szem elűzte azt a másik, acélos színűt, amelyik állandóan megjelenik! De Penn másfelé nézett.

- Ha éppen... akarná... - szólt a leány -, lenne miért... vagy kiért visszajönni... Erre sem felelt. Nyeregbe szállt és elvágatott. Belülről elkeseredett szenvedély ösztökölte. A mexikói, olajsűrű vér lángot vetett.

Szerelmes volt! Legalábbis ő azt hitte!

IV. FEJEZET

Countiway olyasféle képet nyújtott ezen az éjszakán, mint egy város, amelyik ellenséges csapat ostromára készül. Kisebb csoportokban tárgyaltak, vitatkoztak a fegyveres emberék és Cormick, a kovács, már egészen részeg volt, ami nála igen ritkán fordult elő, akkor is csak rendkívüli izgalom esetén.

- Odanézz! - Valaki a dombról levezető útra mutat.

A holdfényben világosan látszott egy szürke gomolyag gördülése. Porfelhő közeledik.

- Lovas ember!

- Ördög ez, nem lovas. Úgy jön, mint a tornádó.

A szürke gömb sebes gördüléssel elérte Countiwayt, és ott foszlott szét az egyik csoport előtt. A nagy városokban látható csendbiztosi ruha tűnt elő, belepve porral.

- A seriffel akarok beszélni - mondta a jövevény, miután leugrott a lóról.

- Csendbiztos!... Ez csak Wardes lehet!

- Az vagyok.

- Halló! Megérkezett a Denveri Kopó!

Gyorsan szétvitték a hírt: itt van Wardes! Kezdődik a nagy körvadászat!

- Ki mondja meg hát végre, hogy hol van a seriff? - tudakolta Penn türelmetlenül.

- Ott az a drótkerítéses ház, a főtéren. Abban lakik.

- Utat... Minden ember gyülekezzen itt tíz percen belül...

Elindult, a lovát száron vezetve. Azért gyűjtötte az embereket egy helyre, hogy nyugodtan, észrevétlenül kereket oldhasson majd, ha értesítette a seriffet. A sebesült ezredes és a társai déli irányban tábo-roznak, míg neki északra kell menni Countiwaytól, hogy a Spund Wather Ground gázlójához jusson.

Talán, ha sejti, hogy milyen drámai gyorsasággal sodorják további harcok és végzetes események, akkor nem indul olyan egykedvűen a seriff háza felé.

Újabb és újabb kíváncsi lakosok jöttek szemben, mind a híres csendbiztossal akartak beszélni.

- Hol az ördögbe késett Wardes!

- Végezni kell a gazokkal, mert elpusztul a vidék!

Panasz és dühkiáltások röpködtek a Mexikói Suhanc körül.

- Minden ember siessen a főtérre! Ha a seriffel tanácskoztam, indulunk! - kiáltotta a szembejövőknek.

- Éljen Wardes!

- Éljen!

Továbbvezette lépésben a lovát. Mindenki a városka középpontjába gyűlt össze. A bandukoló fiú körül csend lett. Kiss szomorúan vezette lovát az éjszakai utcán Burns seriff háza felé. Jó lett volna, ha igazán őt fogadták volna ilyen lelkesen, mint ezt a Wardest, akivel összecserélik. A sok panasz és elkeseredés magával rántotta.

Szívesen ment volna a rablőhordák ellen ezekkel a derék emberekkel. Akkor Lilian sem állna olyan reménytelen helyzetben! Itt lett volna a helye a tisztességes társadalomban! Ez bizonyos.

De már elkésett.

Még jó, ha hajnalra a gázlóhoz ér és kiszabadul a csapdából.

Burns háza előtt megkötötte a lovát; és bement. Senki sem volt az udvaron. A tornáctól hangokat hallott. A seriffnek vendége volt.

- Biztos maga ebben, Stallings? - kérdezte Burns, akit rossz sorsa éppen idehozott a rend és igazság őrének.

- Mondom, Mr. Burns, hogy ezért bocsátott szabadon a Húsos Farkas. Pedig bizonyára váltságdíjat akart kicsikarni értem.

- Nagyon valószínűtlen história.

- Szó szerint ezt mondta a Húsos Farkas: „Elmehet Stallings. Csak azért bocsátom szabadon, hogy Countiwaybe nyargaljon, és közölje Burns seriffel a valóságot. Wardes csendbiztost lelőtte egy mexikói fiú, aki Don Cabez Perennának mondta magát, felvette Wardes egyenruháját, abban szökik, hogy átcsússzon az üldözők gyűrűjén...”

Idáig hallgatódzott Penn. Azután előrelépett...

Burns seriff csodálkozva látta, hogy a szemben álló ember fején koppan valami, és előrezuhan. Mielőtt érthette volna, hogy mi történt, ott állt előtte egy ifjú csendbiztos, pisztollyal a kezében.

- Egy hangot se... Forduljon meg... Tegye hátra a kezét...

Itt ostobaság lett volna bármit megkísérelni. Az álcsendbiztos pillanatok alatt összekötözte a seriffet és az ájult embert.

- Így... Remélem, a ház népe alszik... nem szívesen oltanák ki emberéletemet.

- Ki maga?!

- Egy mexikói fiú, aki azért nem lett rabló, mert a Húsos Farkas orvul lelőtte Wardest...

- Mi?!

- Én vagyok az, akiről Mr. Stallings beszélt. Rabló akartam lenni. A Colorado vidékéről jöttem, üldöztek.

- Miért? - kérdezte a seriff kutatóan, mintha nem is ő feküdne itt megkötözve, hanem a másik lenne fogoly.

- Odaát Mexikóban megöltem egy embert, aki tönkretette az apámat. Szemtől szembe verekedtünk. Azután átjöttem az Államokba.

- És rabló lett...

- Nem. Azt akartam, de megundorodtam tőlük. Éppen azért, mert Húsos Farkas megölte Wardest. Elhiszi, seriff?

- Nem.

- Gondoltam. Pedig így van. A Húsos Farkas lőtte le Wardest orvul. A kalapjából rántotta elő a pisztolyát.

- Miért nekem mondja ezt? A bíró előtt bebizonyíthatja az igazat, ha igaz volt.

- Nincs bizonyítékom.

- Ha becsületes ember, akkor miért tűrte a gyilkosságot?

- Későn érkeztem.

Stallings magához tért. Halkan felkiáltott.

- Maradjon csendben! - mondta a seriff. - Nem tehetünk semmit.

A másik lassan, dühös gúnnyal, tisztába jött a helyzettel.

- Hát ide jutottunk, Burns? A rablók Countiway közepén a seriff házában leütik az embert.

- Ostobaság! A Sötétben New York kellős közepén is fejbe vágatják.

Stallings keserűen mondta:

- Nem mindig volt ez így, seriff!

- Tudom - felelte nyugodtan Burns. - Engem hibáztat. Mit csinálnak? Ezen az emberen a csodálatos Wardes ruhája van, és a csendbiztos halott. Amint látja, nálam különb seriffekkel is elbánnak.

- Az ördögbe is! Még sincs jól így!

- Hát kérjenek új csodaseriffet a kormányzótól - felelte dühösen a sokszorosán megalázott közeg. De erőt vett magán, és a Suhanchoz fordult: - Mit akar itt most? Azt gondolja, hogy elhiszem, amit mond? Különösen, miután összekötözött?

Penn egykedvűen vállat vont.

- Elhiszi vagy sem... oly mindegy. Én hajnalban már messze leszek. Azt akartam, hogy hallja valaki az igazat.

Burns összehúzott szemmel figyelte a fiút.

- Szóval, csak ezért jött?

- Nem! Másért is. Rablótámadás történt.

Stallings ismét gúnyosan nevetett.

- Még jó, hogy van gyilkos, aki megfigyeli az ilyesmit.

- Pokolba az ostoba tréfáival! - kiáltotta Burns.

- Logan ezredest, a leányát és társaságukat megtámadták - mondta a Mexikói Suhanc. A seriff halkán felkiáltott, de Stallings csak gúnyosan nevetett.

- Csodálkozik, Burns? Itt fényes nappal a város közepén is öltek már!

- Hallgasson! - sziszegte a seriff. - Ki volt a támadó?

- Holdvilág Teddy!

- Mi?!...

- Én közbeléptem Wardes ruhájában, és Holdvilág Teddy elmenekült, de Logan ezredes és Mr. Dawy megsebesültek.

- Micsoda?... Azt akarja mondani, hogy maga elől...

- Ez nem fontos - legyintett Penn. - A sebesültekkel törődjék.

- Hol vannak?

- A Spleet River mentén, három mérföldnyire. Várják, hogy segítőcsapatot küldjek, és... Csend! - súgta hirtelen. Nem is látták, hogyan vagy honnan került elő, és már ismét kézben volt a revolvère.

Lépések közeledtek.

- Wardes! - hallatszott kintről. - Hej, Wardes!

Nyugodtan felelt.

- Mi van?

- Várunk rád.

- A seriffel beszélek - felelte, és Burnsnak egy hűvös karika tapadt a halántékára. - Szóljon valamit, gyorsan! - súgta Penn.

A seriff öblös hangon kiáltott:

- Jön már Wardes!... Várjatok türelemmel, a mindenségit!

Lépések közeledtek. Az éles karika tapadása erősödött. Burns nyugodtan leszólt:

- Most ne gyertek ide! Tanácskozunk.

- Jól van, de siessetek!

A lépések ismét távolodtak. Stallings keserű, dühödt gúnnyal mondta:

- Igazán nem sokra menne Countiwayben egy rabló, ha maga nem volna itt, Burns.

- Pokolba ezzel az ostoba fecsegéssel! - horkant fel a seriff, és dühében egészen kipirult.

- Torkig vagyok magával, Stallings!

- Tönkremegyünk a rablók miatt!

- Hallgassanak - szólt nyugodtan Penn.

A seriff ismét a fiúhoz fordult.

- Tehát azért jött, hogy figyelmeztessen engem Loganra...

- De közben hallottam, hogy Mr. Stallings leleplezett. Így kénytelen leszek magam intézkedni, mint Wardes, hogy elhozzák az ezredeseket, mert maguk bizonyára elárulnának.

A seriff ismét kutató pillantással nézte a fiút.

- Szamaritánus rablónak akar mutatkozni?

- Nem sokat törődöm a véleményükkel - felelte vállat vonva, és Stallingshoz fordult. Ennek mindegy, hogy rabló öli a rablót, csak pusztuljanak a környékről. Azt hiszem, így van, nem?

- De mennyire. Arra hiába várok, hogy egy seriff pusztítsa őket.

A seriff összeszorított foggal, lángvörös arccal hallgatott. Penn rövid gondolkozás után megkérdezte:

- A Húsos Farkas fogságában volt?

- Igen - mondta Stallings. - A Hód Szikla felé vezető úton elfogtak. Megkerülik az éjjel Countiwayt, és nyugat felé mennek, hallottam, amikor beszéltek erről. A Szép Völgybe akarnak jutni.

- Köszönöm... Kénytelen leszek betömni a szájukat, és itthagyni mindkettőjüket. Ha visszatér a csapat Loganékkal, kiszabadulnak, és nekem is elég reggelig az idő, hogy egérutat nyerjek.

- Azt ugyan próbálhatja! Minden ösvényt megszálltak az üldözők, és a hágókon már leesett a hó.

- Van még egy rés, seriff, elhiheti!

- Hol?

- Nem vagyok áruló! De jó lesz, ha holnap gondol erre. A környék lakosságát megkímélheti, hogy sok felesleges lovaglással fáraszták magukat.

Közben elkészült. Otthagyta a két embert megkötözve, miután előzőleg betömte a szájukat. Most már bizonyos, hogy mint Wardes csendbiztos eléri a Spund Wather Groundot, mielőtt bezárul a kör...

És nem látja többé a tiszta szemű leányt, aki olyan szép, furcsa és szelíd... Sietett, hogy gyorsan kinn legyen a seriff házából, és általában a Nyugatnak erről a különös, vérszágú vidékéről.

Mit tudta ő, hogy kár sietni? Úgyis hiába készül erre vagy arra, ha egyszer az események más, szeszélyesebb és bolondabb irányt szabtak az életének?

Ismét ott állt a főtéren. Már messziről látta, hogy rendkívüli izgalomban, türelmetlenül mozgolódva, zajongva várakozik a nagyszámú fegyveres cowboy.

- Ott jön! - kiáltotta most valaki a sötétből kibontakozó alakra.

- Halló, Wardes! Gyorsabban!

Úgy látszik, valami törtéit közben. Nekirúgtatott a lóval, és ott termett a zajongók között.

- Mi van?

- Csakhogy látom! - lihegte egy ember, talpig porosan és vértől ázott zsebkendőt szorított a fejére.

- Mr. Traweller! Hol vannak a többiek?

- Alig hogy maga elment, Wardes, lecsapott ránk Holdvilág Teddy... Olyan hirtelen történt...

Vad ijedtség markolt a fiú szívébe.

- Miss Logan?!

A kérdő kiáltás úgy csattant fel, mint valami ostorcsapás.

- Elrabolta...

Megdermedt a nyeregben. Olyan mozdulatlan volt egy másodpercig, hogy élettelen bábnak tűnt. De csak egy másodpercig.

- Emberek! - kiáltotta nyombán. - A Spund Wather Groundon van egy titkos gázló, amit csak a rablók ismernek, és szabad az útjuk Mexikó felé!

...Ezzel elvágta a rablók útját. És becsapta önmaga előtt is az egyetlen ajtót, amelyen keresztül megmenekülhetett volna az akasztófától!

A csapda légmentesen lezárult!
Egy lány miatt.

V. FEJEZET

1.

Az üldöző csapat, mint a vízmosás felduzzadt áradata, úgy zúdult a völgybe, hogy megelőzze a rablókat, elsősorban Holdvilág Teddyt, aki Miss Logannal bizonyára nem képes úgy nyargalni, mint egyébként.

De a hajsza izgalmasában is ámulatlan figyelték „Wardest”.

Mintha egyedül is szembeszállna a rablókkal! Nem is törődött az-
zal, hogy követik-e a többiek, de nem is követhették, mert úgy vágta-
tott, mintha a forgószéllel versenyezne.

Szinte úsztak a levegőben. Narrow keskeny teste hosszan elnyúlt, hogy másodpercekig egy patája sem érintette a földet.

Azután végképp eltűnt a többiek elől a messzeségben.

- Örült ez? - kérdezte egy Cresby nevű farmer lihegve a mellette vágató Blounttól.

- Eszeveszett alak! Így egymagában ér oda az Édes Völgyhöz, ahol a rablók átkelnek.

- Szitává lövik, mielőtt a kezét megmozdítaná!

- Siessünk!

A csapat kétszeres erőfeszítéssel igyekezett a nyomába, de a fiú nem tűnt fel többé. Mint akit lovastól megszállt a veszetség, olyan örületes iramban nyargalt árkon-bokron át, akadállyal nem törődve, az Édes Völgy szorosa felé.

Nem látott maga előtt mást, mint a leány kedves, szomorú gyerekarát. Szerelmes volt a Mexikói Suhanc!

Eddig nem ismert érzésben mást a hegyek és magány szereteténél. Először támadt fel benne az a furcsa, szomorú öröm, az ismeret

len meleg, belső hang, amely bizonyára a szájalom és a rokonszenv vegyülete. Úgy hitte, hogy ez szerelem.

És vágatott, mint az ördög, árkon-bokron, dombon, vízmosáson át a vesztébe. Talán, ha tudta volna, hogy hová vezet az eszeveszett lovaglás, akkor sem fékezi Narrowot. Olyan ellenállhatatlan gyűlölettel vágyta Holdvilág Teddy pusztulását, mint aki fulladozva egy sóhajnyi levegőt a legnagyobb gyönyörűségnek tart.

Már feltűnt a völgyből kivezető szoros, amely a Spund Wather Groundhoz vezet. De most egészen váratlan fordulattal eltéríti az útjától, és levág oldalt az Édes Völgy kijárása felett emelkedő szikla irányába. Sebesen igyekszik a domboldalon felfelé.

A Mexikói Suhanc nem akart átkelni a Spund Wather Groundon. Csak azt akarta, hogy más se keljen át. De minek ehhez a dombra kapaszkodni?

A feleletet Tömpe Bill, Sötét Jeff és néhány rabló gyorsan megkapta a kérdésre. Már útban volt a hegyek közül menekülő farkasok, sakálok, patkányok, különböző egyéniségű rablók vegyes falkája. Nem sejtettek még semmit. Kis csoportokban, sebes vágatással az Édes Völgy kijárása felé igyekeztek.

- Honnan tudja Holdvilág Teddy, hogy más nem ismeri ezt a gázlót? - kérdezte Gunner Bob, a csontvázszerven hosszú sovány rabló.

- Ő maga is véletlenül akadt rá, mikor belezuhant éjszaka a folyóba - felelte Sötét Bill.

- És most merre jár a Holdvilág?

- Biztos átkelt már gázlón.

- Nem lehet. Éjszaka még Húsos Farkassal beszélt a Sziklavárban. Azóta nem vágatott elénk - mondta az örökre bizalmatlan Gunner.

- Biztos valami külön terve van. A Holdvilág sohasem csinálja azt, amit a többség - lihegte Köpcös Harry, egy kegyetlen gyilkos a sok közül.

- Ha tudni akarjátok - szólt Sötét Jeff -, elrabolta Logan ezredes leányát, és a Sziklavárba vitte.

- Ördög! - kiáltotta Harry -, ezzel még jobban ránk uszítja a vidéket.

- Hol van a Húsos Farkas? - kérdezte ismét Gunner Bob, mert egyre gyanakodott.

- A két Bulloggal jön talán.

Közben vagy kétszáz méterre megközelítették a szorost.

- Azt mondom nektek - mondta Gunner -, hogy Holdvilág Teddy és a Húsos Farkas kipróbálják ezt az egerutat a mi bőrünkön, és csak azután jönnek ők is, ha látják, hogy tiszta a levegő. A két Bullog nagyon erős, füttyül Húsos Farkas parancsára, ha ilyesmiről van szó. Ezért jöttünk mi hatan erre.

- Ostoba vagy ! - kiáltott a Köpcös. - A Kóbor Jenny bandája is erre jön. És már órákkal előbb láttad a Tornádó Houligant elnyargalni arra...

- És ha egyenesen a pokolba nyargaltak?

Mielőtt még a Köpcös Harry egy káromkodással kifejezhette volna véleményét, a távolból megjött a felelet.

Lövések!

- Állj! - kiáltotta Tömpe Bill elöl, és leugrott a lováról. A többiek is így tettek.

- Halljátok? - ordította Gunner. - Csapdába estek. Ez a Tornádó Houligen és a bandája.

- Fogd be a szád... Valakinek előre kell nyargalni, hogy körülnézzen... Komoran álltak. Senki sem jelentkezett önként.

- Aszondom, hogy Gunnernek igaza volt - jegyezte meg a Tömpe Bill.

- Mi szüksége lenne Holdvilág Teddynek vagy Húsos Farkasnak, hogy bennünket törbe csaljon?

- Talán azt remélik, hogy nem lesz hajtóvadászat, mert a rablók nagy része meghalt!

- És akkor ők ép bőrrel ússzák meg!

Zúgtak és morogtak. Ha ott van valamelyik vezérük, hát lehet, hogy megölik.

- Most az a fontos, hogy valaki előre lovagoljon - mondta Tömpe Bill.

- Eredj magad, ha kíváncsi vagy a halálra!

- Tudni kell, hogy mi van ott! - kiáltotta egy másik.

- Engem nem érdekel - ordított Gunner, mivel megerősítették gyanúját a szüntelen puska lövések.

- Nem fordulhatunk vissza a néhány durranás miatt... - elleneztek többen. - Biztosan kell tudni! Rövidesen megkapták a választ, és ez még csak növelte a pánikot. Kóbor Jenny jött nyargalva, vérző arccal. Egy elsuhanó, csúszott golyó szakított bele.

- Vissza! Forduljon mindenki vissza! Csapdába kerültünk.

Dühödt ordítás volt a választ.

- Beszélj! - kiáltotta Tömpe Bill. Kétségbeesetten hinni akart a Húsos Farkasban.

- Délután érünk a szorozhoz - lihegte a karvalyorrú Kóbor Jenny - , nyolcan voltunk, mert a Vörös Birgel az embereivel lenyargalt Wildhouse-ba, hogy bosszút álljon Fedyardon.

- Barom!

- Azt hitte, biztos az út. Felgyújtotta Fedyard farmját.

- Most ezért kettős dühvel üldöznek majd.

- Holdvilág Teddy azt hitte - folytatta a Kóbor -, hogy biztos út vezet a gázlón. Majd kiábrándul ebből...

- Ostoba fecsegő! Mondd gyorsan, hogy mi van?!

- Nem jutottunk a szoros belsejéig sem! Ahogy a sziklatorokhoz értünk, tán félyardnyira az indián sírtól egy lövés dörrent. Houligan nyargalt elől. Homlokán érte a golyó, után Jerryt pont szíven, és egy harmadikat, azt a szőke arizonait...

- Tom Wheyler!

- Úgy van, szintén a koponyájába kapta a lövést. Közben leugráltunk a lóról, és fák meg kövek mögé bújtunk.

- Ki lőtt?

- A Mexikói Suhanc!

Egy másodpercenyi csend után szitkokban tört ki valamennyi.

- Ördög és pokol! - káromkodott Tömpe Bill és Sötét Jeff.

- Az a holdképű? - kérdezte Gunner.

- Az. Én oldalt felmásztam egy sziklára, és kénytelen volt helyt változtatni. Tisztán láttam. Csendbiztosi ruhában guggolt a sziklán.

- Megölte Wardest! - kiáltotta a kövér Harry. - A Húsos Farkas mondta.

- Ahelyett, hogy elhordaná magát, még ellenünk fordul.

Tömpe Bill és Sötét Jeff összenéztek, de nem szóltak semmit. Miért mondják meg, hogy a fiú ostobaságot követett el, amikor felvette a csendbiztos ruháját, és Húsos Farkas ezt jól kihasználta?

- Valamit tenni kell! Azonnal a nyakunkon lesznek!

Három bandita érkezett vágatva. Az egyik a karját fogta, és az ujjai között vér csurgott.

- Lóra, ostobák! - kiáltotta: - Egész Countiway a lejtőn vágat már! Ide tartanak!

- Oldalról törtek ránk.

Általános zűrzavar és kiáltozás támadt. Fejetlen pánik vett erőt a rablókön.

- Holdvilág Teddy becsapott bennünket! - süvítette Gunner. - Miért nincs itt, ha nem bűnös?...

- Ott jön! - kiáltotta Tömpe Bill.

...Távolról feltűnt Holdvilág Teddy, amint nyargalva közeledett. Mögötte Húsos Farkas és a két Bullog.

- Mi az? - kérdezte halkán, röviden, ahogy a csoporthoz ért.

- Törbe csaltak! - kiáltotta izgatottan Gunner.

- Törbe csaltak? Hm... Valaki megtévesztett téged, Gunner? Mi? - kérdezte halkán. A csontos, óriás rabló meredt arccal lihegett, de nem szólt semmit.

- A szoros kijáratánál a Mexikói Suhanc lesett ránk. Lelőtte Bartot, Carryt és a hosszú, szőke fiút, aki Arizonából jött.

- A te kedvenced volt, Holdvilág.

A rablónak egy arcizma sem rándult, csak a szeme, mintha összeszűkülne kissé.

- Hm... folytasd.

- Nincs tovább. Lövöldözés volt. Átkozottul jól céloz a gazember, és úgy helyezkedett el a sziklán, hogy száz embert is lelő anélkül, hogy egy is átjutna a szoroson.

- Úgy...

Gondolkozott. Távolról sok-sok lövés hallatszott.

- Ezek a countiwaybeliek. Az Édes Völgyön át közeledtek, és éppen elvágta az útját a Vörös Girgelnek. Arról jött egy csapattal.

- Az a barom felgyújtotta az éjjel Fedyard farmját!... - mondta csendesen Holdvilág, és körülhordozta a tekintetét. Mindenki hallgatott. - Ostobaságokat követtek el, azután nyávoztok, mint a kismacskák. Birgel felgyújtotta Fedyard farmját!

- Igen.

- Pedig megtiltottam!...

- Most arról van szó, hogy mi legyen... - szólt közbe az egyik Bullog.

- Arról van szó, amiről én beszélek. Ostobák vagytok! Erről van szó!

- És honnan tudja ez a kölyök, hogy merre akartunk menni! - kiáltotta Gunner Húsos Farkas felé.

- Tán azt hiszed, te csontváz, hogy én árultam el?! - horkant rá a szakállas.

- Nyugalom - mondta szelíden Holdvilág Teddy.

Újra elhallgattak.

- Én követtem el a hibát - folytatta nyugodtan. - Ez a fiú feláldozta magát, csak azért, hogy bosszút álljon, illetve elfogjon engem...

Tűnődve nézett a távolba, ahonnan sűrű dörrenések hangzottak.

- Miért vagy az oka? - kérdezte Húsos Farkas, de Holdvilág Teddy nem felelt.

- Mondd, hogy mit csináljunk! - sürgette Bullog.

Az ikrek mindegyike két méter magas volt, és durva arcuk, nagy, széles orruk, alacsony homlokuk, bozontos szemöldökük hajszálra egyezett.

- Elsősorban, mert hibáztam, tudni akarom, hogy továbbra is engedelmességednek-e nekem, vagy más vezért akartok?

- Ostobaság! - kiáltotta Kóbor Jenny. - Te vagy a legkülönb közöttünk.

- Úgy van!... Igaz! Mondd meg, Holdvilág Teddy, hogy mit csináljunk!

- Meg kell próbálni kitörni Countiway lakosain keresztül, mielőtt értesítik a Silt Cityben várakozó üldözőket.

- Úgy van!

- Tízen a Farkassal átvágtak erre a tisztás felé, és a hátukba kerültek. Tízen Kóbor Jennyvel szembefordultok velük. Ha szétugrasztjátok őket, akkor neki a szorosnak.

- És a Mexikói Suhanc?

- Azt én elnémítom! - felelte, és egyenesen a szakadék felé vágatott... Csodálkozva néztek utána.

Két csoportra osztottak, és a vezérük parancsa szerint nekivágtak, hogy elkezdjék az utolsó nagy játszmat ezen a vidéken, ahol már nem kértek és nem adtak kegyelmet a szembenálló felek.

Közben az üldözők elérték a szorost. A rablók már nem voltak ott. Csak tizenkét lelőtt bandita. Ezeket elintézte a Mexikói Suhanc a menekülés kapujában.

Köztük volt Emmet Birgel, a „Vörös” testvére, aki kegyetlenül felkoncolta a Barlac fivéreket, mert késett a váltságdíj. Dick, a késelő, Halmount Pete és a félszemű Markett Bill, aki kisiklatott és kirabolt egy vonatot Salt Lake Cityben.

Most is feküdtek. Egyetlen fiatalember felvette velük a harcot, és tartotta a szorost egy álló órán át.

- Istenemre - mondta Crosby, a farmer -, valamennyi seriff a környéken öt év alatt nem végzett annyit, mint Wardes éjfélől mostanig.

- Utánuk! - kiáltotta Coft, a kovács, és lóra ült.

- Megállj! - intett Penn. - Semmi tervszerűtlenség!

- Úgy van! Wardes mondja meg, mit tegyünk.

- Helyes! Wardes a vezetőnk!

Lelkesen körülfogták a Mexikói Suhancot. Érezték, hogy a rablókkal megátkozott környék végre rátalált az alkalmas emberre. Ez nem nyugszik, amíg ki nem irtotta őket.

- Öt ember itt a sziklán elfoglalja az én helyemet! Nem kerülhet senki a hátatokba, járhatatlan szirt van mögöttetek.

- Nagyon jó. Öt ember akár ezret is lepuffant onnan, mert kettőnél több nem lovagolhat be a szorosba.

Az öt ember megkötötte a lovát, és felment a sziklára. Most egy vágató csoport érkezett a völgy felől. Cowboyok. Messzi útról jöhettek.

- Helló!

- Helló!

- Fedyard legényei! Wildhouse-ból!

Ők voltak. Elöl a fiatal Fedyard.

- Mi történt?

- A Vörös Birgel megrohanta az embereivel Wildhouse-t. Felgyújtotta a farmot.

- Kutyák!

- Ki ez a csendbiztos?

- A Denveri Kopó!

Fedyard és emberei elismerő mormolással fordultak egymás felé.

- Fedyard! Te fordulj embereiddel a tisztás felé! A rablók megkísérelik majd ismét az áttörést.

- Nem valószínű - mondta Croft, inkább a Spleet River irányába próbálkoznak.

- Ismerik terveiteket. Ha én lennék ott közöttük, összeszedném őket, és elosztva támadnék két irányból, hogy áttörjek. Holdvilág Teddy ugyanezt fogja tenni.

- Mindenesetre - mondta Fedyard - beállok az emberekkel a vízmosás keleti végébe, onnan szemmel tartom a tisztást.

- Jó. Két ember vágasson Hiller Glownba, és adja meg a jelet: a körvadászát kezdetét veszi!

- Mindenfelől menjenek lovasok valamennyi üldöző csapathoz.

Fedyard és emberei közben elindultak a tisztás felé. Két lovas nekivágott Hiller Glown irányába, ahol Logan ezredes terve szerint az egyik üldöző csapat várt.

- A többiek erre nyargaljanak előre. A sziklák között, a völgy elején várjatok. Ha visszatér a rablók csapata, a sík mezőn találja őket a sortüzetek.

Mindenki elfoglalta a helyét.

- Ez nagyon okos volt, Wardes...

- Menjetek...

Ebben a pillanatban puskaropogás hallatszott a tisztás felől, és Fedyard embereinek diadalordítása. A rablók fejveszetten húzódtak vissza a meglepő fogadtatás elől.

- Siessetek a sziklához! És a jelszó...

- Nincs kegyelem!

- Nincs kegyelem!

A jelszótól visszhangzott a völgy puskaportól nehéz levegője.

- Te merre mégy?!

- Én megkeresem Holdvilág Teddyt, és leszámolok vele.

Mint a szélvész, vágatott Narrow hátán.

A két nagy ellenfél elkerülte az összecsapást, mert egymást keresték. De kétségtelen volt, hogy az igazi harc az lesz, ha egyszer Holdvilág Teddy összecsap a Mexikói Suhancal.

És hogy ez rövidesen megtörténik, az senki előtt sem volt kétséges.

3.

Lilian csak arra emlékezett, hogy valahonnan a magasból, egy fáról, vagy talán egyenesen az égből ledobbant közéjük ez az acélarcú ember.

Egy rúgásától szerteszét repült a tábortűz parazsa, egy ütése Traweller fejét találta, hogy felbukott. Az apja revolvert rántott, de félrecsapott kezéből kirepült a pisztoly, és Holdvilág Teddy revolvercsöve az arca előtt mered máris, mintha a levegőből varázsolt volna elő, és mély zengésű baritonján halkán ezt mondta:

- Nyugalom...

- Mit akar?...

- Elviszem Miss Liliant. Ötvenezer dollár, és szabad elvonulás az ára... Egy pillanat az egész. Azután a leányt nyeregbe kapja, és elvágat.

Lilian nagyon csodálkozott azon, hogy egyáltalán nem fél.

- Mi ez?...

Idegenszerű érzés, hogy ezzel a hatalmas erejű emberrel száguld. Kissé szédül is. De nem fél. Miért?

- Hunyja le a szemét, vagy legalábbis nézzen a földre - mondta Holdvilág Teddy. - Előre, most!

A ló, mintha értene emberi nyelven, nekiiramodott, és Lilian lehuntya a szemét, ahogy a rabló mondta. Amint nem látta az elsuhanó földet, megszűnt a szédülése.

Így vágatott nagyon sokáig. Aztán meglepett felkiáltást hallott.

- S' death!

A ló megállt. A bandita óvatosan leeresztette Liliant a nyeregből, és ő is melléje ugrott.

- Maradjon itt nyugodtan állva. Úgysem futhat előlem. Egy sebesült vagy halott fekszik itt.

- Nem próbálkozom szökéssel, nyugodt lehet - felelte határozottan, és újra csodálkozott ezen a nyugalmán.

Már az idegenszerű érzés sem nyomasztotta. Mintha természetes lenne, hogy itt vágat a rablóval.

Néhány lépésnyire egy ember feküdt a fűben.

- Hisz ez a mesztic... Hét! Mi történt? Fernandez!

- Ó! Sir... Lord Teddy! - nyögte a félvér.

- Mi történt veled?

- A... Mexikói Suhanc... löni...

- Rád?

- Igen... De először én... Mert ő leütni Farkast... És akkor mind lovagoltak el... Mer Sötét, Mr. Tömpe...

- Azt hitték, halott vagy?

- Nem. Ők itt hagyták Fernandezt... mint kutyát... - lihegte villogó szemmel.

- Ne hazudj! Hiszen bekötözték!

- A Mexikói Suhanc bekötözött... Pedig... én akartam... lelöni...

- Ne hazudj! Te kiálltál vele?

- Innen... bokorból... Mert a Farkas senort...

- Szóval orvul...? És ő mégis gyorsabb volt... És egy orgyilkos kutyát még... bekötözött... Hm... Jó. Most felelj erre: ki ez a Mexikói Suhanc?

- Nemrégén jött... és itt volt Húsos Farkasnál... De nem rabolt.

- És miért veszett össze a Farkassal?

A mesztic hallgatott.

- Jó. Ne mondd. Nem kutatom mások titkát. Új kötést adok és vizet...

- Ó! Holdvilág Lord - könyörgött fogvacogva. - Te vagy hatalmas... Nem itthagyni mesztic... Ha jönnek fehérek, akkor engem lincslincs... mert Farkassal voltam mindig...

- Gyalázatos orgyilkos vagy! Megérdemled!

- Ó! Hatalmas Holdvilág Lord... Könyörülj szegény... meszticen...

- A mindenségit!

Tétován körülnézett. A leány nyugodtan állt. Távolabb a mesztic kócos indián paripája várakozott, lehorgasztott fővel.

- Miss Logan! Akar segíteni ezen a szerencsétlenül járt csirkefogón?

- Igen.

- Két ló közé kötünk egy pokrócot, ahogy Dr. Dawyt is vitték.

- Értem.

- Maga ül az egyik lovon, és hozzám igazítja mindig a sebességet, különben leszakad a hordágy.

- Igen!

- Ha szökni próbál valamerre, és ez az ember leesik a lovak között, nyomban meghal. Mellkasában golyó van. Erre gondoljon, ha találkozunk valakivel.

- Nem fogok szökni.

A rabló csodálkozva fürkészve nézett rá. Lilian hangosan, deklamálnálva beszélt, és szinte kihívó hidegvérrel állta a kemény tekintetét.

Gyorsan megigazította az indián ló nyergét, felkötötték a pokrócot Fernandezzel, és lépésben haladtak tovább.

- Mióta fekszel itt? - szól le a nyeregből Holdvilág Teddy.

- Sok órája. A Mexikói Suhanc megígérte, hogy küld embereket... Félttem, hogy megteszi... Lincs-lincs... tette hozzá vacogva.

- Engem a Mexikói Suhanc küldött - mondta Holdvilág Teddy, és a leány meglepetten nézett rá.

- Te... láttad őt... Holdvilág Lord?...

- Igen. Barna lovon ült. Fehér lámpás van a ló homlokán, karcsú állat. A fiú szeme világoskék, nagy sarkantyúja és korbácsa van.

- Ő... az... igen... - felelte a mesztic. Lilian felkiáltott. Szent isten? Wardes... Ez Wardes! Holdvilág Teddy szigorúan nézett rá, és ujját az ajka elé tartotta.

- Ne beszélj, Fernandez, mert felszakad a sebed... - szólt a meszticre, és az elhallgatott. Nem ügetve, de mégis elég gyorsan haladtak. Lilian nem értette ezt. Hiszen így utolériük őket hamar az üldözők, ha a nyomukban vannak!

- Először Trawellernek Countiwaybe kell menni mondta Holdvilág Teddy -, és onnan az üldöző csapattal ismét vissza a tábortűzhöz, csak aztán követhetnek.

A leány ijedten felkapta a fejét.

- Honnan tudja, hogy mit gondoltam?

A rabló nem válaszolt. Lilian lopva felnézett rá.

És kissé félt. Attól az érzéstől fél, hogy nem érez félelmet.

Még vagy félóráig léptettek így. Némán. Csak a mesztic nyögése hallatszott időnként. Azután elérték a Rocky Mountaint. A Felhős

vény aljánál voltak. Az óriási hegység szinte nyílegyenesen szökött a felhőkig mellettük.

- Szálljon le - szólt fél suttogással a bandita.

Engedelmeskedett. Holdvilág gyorsan megkötötte a két lovat néhány látszólag járhatatlan magas bozót mögött.

- Menjen a bozótig, ahol az a vastag gyökér dudorodik a föld felett.

A lány nem értette, de azért engedelmesen ment a bokrokhoz... Amikor odaért, meglátta, hogy két bokor összekötő ágai alatt boltívszerű sötét nyílás tátong.

Már ott volt mellette Holdvilág Teddy! A lépését nem hallotta reccsenni.

- Úgy jár, mint valami kísértet.

- Guggoljon le - szólt a leányhoz.

- Hová visz?

- Ne kérdezzen - felelte röviden.

Lilian habozott.

- Előre! Bújjon át az ágak alatt, és vigyázzon. Sok a tüske.

Lilian hátrapillantott lopva, azután dobogó szívvel lehajolt. Ahogy átért a lombok közül a sima sziklafal mellé, sebesen vert a szíve. Szorosan a szirt aljából nőttek ki ezek a kemény, sűrű cserjék.

- Tovább! - Egy barlangot talál a kinyújtott keze távolságában.

Ahogy megtapogatta a falat, érezte egy helyen, hogy üres levegőbe nyúl. Lépett egyet. Vak sötét fogta körül. Tovább ment.

- Fél ?

- Nem.

Nyugodtan előre kúszott. A háta mögött jön Holdvilág Teddy.

Kézilámpa fénye villan. Boltozatos üregben vannak. Néhány szőrme, egy kezdetleges tühely, víz és konzervek.

A Holdvilág Teddy tanyája ez, gondolta Lilian. Vajon itt él állandóan?

- Ritkán tartózkodom a barlangban - szólt mögötte a nyugodt hang, és a lány hökkenten felnézett.

Ismét a gondolataira felelt.

- Üljön le, Miss Lilian. Megnézem a mesztic gazember sebét.

- Itt kell majd nekem...

- Kérem, ne mondjon semmit.

A lány szó nélkül leült. Holdvilág Teddy kibontotta a kötést.

- Súlyos... mormogta rövid vizsgáldás után.

- Szív? - kérdezte a lány.

- Tüdő.

Hallgatott. Különös volt ez a rabló, ahogy ráncolódo homlokkal, mint valami tudós, a seb fölé hajolt...

Odavilágított a lámpával is, és az egyik ujjával megérintette a bőrt, mintha az kutatná, hogy a gyulladás meddig terjed.

Azután valami egészen különös történt.

Holdvilág Teddy levette a kabátját, és könyökig felgyúrte az inget.

Miért volt ez furcsa?

Mire emlékeztette ez az előkészület?

Csak keleten látott hasonló higgadt, de mégis komoly készülődést.

Sebészek teszik!

- Kicsoda ön?

- Hallgasson!

- Miért nem mondja...

- Nyugalom...

A zsebéből műszert vett elő. Lilian megismerte: kutasz! Amivel golyót vagy szilánkot távolítanak el az orvosok.

- Kérem... - fordult a leányhoz. - Ha segíteni akar, ott hátul talál egy fazekat...

- Megvan...

- Gyújtson a tűzhely alá. Mindent odakészítettem. Gyufát is talál az asztalon. A leány engedelmeskedett.

- Ha forr a víz, hozza ide, kérem.

Egy kis üvegből valamit a seb köré öntött, és dörzsölte. Élénk kórházzzag érződött. Azután a kését fente egy kövön, figyelemmel, lassan. - Ó... Lord Holdvilág... te most kínozni Fernandezt...?

- Hallgass! Ha kiveszem a golyót, esetleg megélsz. Ha nem, akkor éjféltre véged.

- Ó... Te lenni... varázsló?

- Nyugalom...

- A víz! - mondta készségesen Lilian.

- Hozza ide...

Röviden beszélt, de udvariasan. A leány odahozta a fazekat. Holdvilág Teddy belekezdett a műtétbe. Hosszú, ügyes ujjai kifogástalan szakszerűséggel dolgoztak. Az arca közben komoly volt, és azal az összpontosított, szigornak tűnő figyelemmel meredt a sebre, ami a komoly orvost jellemzi.

Lilian ámulatlan nézte.

- Maga... maga... orvos?

- Csend! Adja ide az ollót és a kötszert...

- Ho... hol van?

- A tűzhely mellett egy fapolcot talál a sziklára erősítve.

- Igen...

Odaadta. Fernandez közben elveszítette az eszméletét a fájdalom és a vérveszteség miatt. Az olló csettent. Véres, ázott rongydarabok, fertőtlenítő... Mintha kórház lenne.

A Rocky Mountains legvadabb vidékén, egy sziklabarlangban!

Lilian két kezét a szívére szorította.

- Maga... Orvosból lett... ban...

- Ne kérdezzen.

Puhán, de röviden mondta, és Lilian lesütött szemmel állt. Nem félt, hanem... ez furcsa, engedelmeskedett!

- Most magára hagyom - szólt végül a rabló.

- Igen.

- A betegnek ne adjon sok vizet inni, akkor sem, ha kér.

- Igen - felelte gépiesen, és nézték egymást.

- Mindent megtalál itt, amire szüksége van.

- Értem.

- Az asztal fiókjában ennivaló is akad.

Hallgattak. Fernandez felnyögött. Álltak egymással szemben. Mi ez? Milyen félelmetes, furcsa érzés áramlik közöttük?

- A barlang elé követ görgetek - szólalt meg Holdvilág. - Nem tud kijutni.

- Nem akarok...

Néhány másodpercig ismét csak álltak egymás szemébe nézve.

Azután a rabló felvette a kabátját, a revolverövét, és egy beidegződött mozdulattal kiemelte tartójából a pisztolyát, futólag, hogy nem akad-e a bőrbe. És indult.

- De ha... esetleg...

Visszafordult.

- Mi az?

- Itt egyedül leszek, és maga...

- Fél?

Keményen nézett Lilianra. A szeme, úgy látszott mond valamit.

- Nem - mondta végül határozottan a leány.

- Arra gondol most - kérdezte a rabló -, hogy mi lesz, ha nem térek vissza?

- Igen...

- Akkor itt elpusztul. - Holdvilág eléje lépett. - Fél, kérem?

- Nem! - felelte újra, de határozottabban a leány, és a férfi bólintott:

- Helyes. Biztos lehet benne, hogy visszatérek - mondta egyszerűen. Aztán fejére tette a sombreroját, és elment.

Lilian egy cseppet sem félt. Nagy megnyugvással leült az egyik kőre, és nézett a sötét barlangnyílás felé, amerre a férfi alakját elnyelte a homály.

Egy cseppet sem félt.

Azt mondta, hogy visszajön, és akkor nem lehet másképp.

Tompa dübörgés hallatszott és egy rövid puffanás.

...A szikla odagördült a barlangnyílás elé. Nem lehet kimenni. Ha Holdvilág Teddy meghal, vagy más baj éri, akkor ő itt nyomorultul elpusztul, a halódó mesztic társaságában.

De nem félt...

Hiszen azt mondta, hogy vissza fog jönni. És ha mondta, akkor nem lehet másképp.

Ledőlt egy pokrócra, és jóízűen elaludt.

VI. FEJEZET

Most következett a halálos játszma döntő fordulata!

Holdvilág Teddy nagy félkörben átlovagolt a Spleet River hoszában, az Édes Völgy kijárásához. Jókor jött, hogy lássa a rendetlenül menekülő rablókat, nyomukban az üldözőkkel.

A tisztást is láthatta innen, fentről. Lelőtt rablók heverték mindenfelé, közöttük eldobott kalapok, revolverek, gazdátlan lovak.

És a tisztásra néző vízmosás felől gyorsan közeledik egy újabb üldöző csoport. Kitalálták a tervét!

Nem kétséges, hogy veszélyes ellenfél. Ennyi üldöző között az egyetlen, aki félelmetes, akivel harcolnak.

A játszma itt a völgyben elveszett. Ez kétségtelen.

A Mexikói Suhanc rettenetes ütést mért a rablókra azzal, hogy itt elénk vágott, és az önbizalmuktól megfosztott farmerekbe ismét lelket öntött!

Az egyik domboldalban a Vörös Birgel védekezett elkeseredetten visszavonulóban. Kóbor Jenny a folyó felé keresztülvágta magát tizenöt rablóval, és ha eléri a Spleet River szakadékát, akkor sikerül a hegyek közé menekülni.

De az egérfogóból akkor sem törhetnek ki.

Tömpe Bill, Sötét Jeff és a két Bullog a rablók zömével legázolta a Hill Gowerből érkező bekerítő csoport első lovasait, és mielőtt még nagy többség odaért volna, bevették magukat a hegyek közé...

Fekete napjuk volt ez a rablóknak.

Fogoly, sebesült sehol. Nincs kegyelem!

Az évek óta elgyötört, megnyomorított lakosság pusztító dühvel vetette magát rájuk, az első győzelem mámorában.

Egy kegyelemlövés minden, amire a sebesült számíthat... Ott elfogták a kövér Harryt. Egy perc és felhúzzák, de még alig emelkedett a magasba, és már harminc golyóval nehezebb a teste... Nincs kegyelem!

„Wardes” kiadta a jelszót, és százszor is elismétlik dühvel, gúnynyal, harci kiáltással: Nincs kegyelem!

Holdvilág Teddy komoran nézi a pusztítást.

Jól tudja, hogy minden szem, minden golyó elsősorban őt keresi itt!

Megvetően lehúzódik a szájszeglete.

Pedig azt is jól tudja, hogy ez a nap megtörte a rablók többéves uralmát. Jött egy kölyök, fehér képpel, kék szemmel, és akkorát ütött rájuk, hogy már semmiképp sem heverhetik ki. Az elkeseredett, csüggedt üldözőcsoportokba lelket öntött. Tervei gyorsak voltak, tettei meglepőek.

Méltó ellenfél.

Vajon hol van most?

Amikor ideért gondolatban, mintha kísértet lenne, szinte a semmiből tűnt fel, és ott állt előtte Penn!

- Add meg magad, Holdvilág Teddy!

És két pisztolyt fog rá...

A régi jelenet!

Lövésre kész pisztollyal farkaszemet néz vele a fehér képű csendbiztos. Hűvös kíváncsisággal tekint az acélkemény barna arc Pennre.

Távolról lövések. - Hallod? - kérdezi furcsa dallamos hangjában a fiú.

- Hallom - feleli a nyugodt, muzsikáló bariton.

- Végetek van.

- Végünk van - bólint csendesen.

- Leszállsz a lóról! Megfordulsz!

- Mit akarsz? - kérdezte, és leugrott a nyeregből.

- Összekötözve beviszlek Countiwaybe.

- Ostoba vagy. Velem együtt felkötnek, mert megölted a Denveri Kopót.

- Nem öltem meg.

- Mégis felkötnek.

- Felkötnek!

- Miért teszed?

- A leányért...

Holdvilág Teddy füttyentett.

- Szerelem - mondta megértő mosollyal. - Szóval, én szabadítottam az emberekre ezt a vést?

- Te! És ne remélj! A lovam csak akkor ágaskodik, ha akarom.

- Tudom. Futni hagytál az éjjel.

- Ostoba voltam.

Holdvilág Teddy a fiú mögötti facsoportra nézett.

- Nem hiszem - felelte -, még hasznodra lehet, amit tettél.

A facsoport mögött egy sombrero-t látott a bandita Penn mögött.

- Ostoba voltam! Ha nem bocsátlak szabadon, akkor a lánynak semmi baja, és én átjutok simán a Spund Wather Groundon.

- Ezt kellett volna tenned.

- Késő! Ha megteszem, elviszed a lányt.

- Úgyis elviszem.

- Úgy lógni fogsz. És mind! Mind lógni fognak! Úgy vadásszák itt a rablót, mint az ürgét! És nincs kegyelem! Érted? Nincs, nincs! Amíg csak egy patkány is él a környéken... Per dios!...

- De van kegyelem.

A fiú gyanakvóan nézett Holdvilágra.

- Mert az éjjel szabadon bocsátottál - mondta jó hangosan, hogy a fiú ne hallja a mögötte közelgő lépteket -, ezért Holdvilág Teddynél van kegyelem a számodra. Mert én mindenért megfizetek! De azután többé nincs pardon...

- Ostoba és...

- Nesze...

Egy puskaagy lecsapott hátulról, és Penn vérbeborultan zuhant a földre. Húsos Farkas újra felemelte a puskát, hogy az ájult fiú koponyáját szétzúzza. De Holdvilág Teddy olyant penderített könnyedén a százkilós rablón, hogy messzire zuhant. Az ott álló két Bullogra csak ránézett szürke, parancsoló szemével.

- Vissza, hé! Ki parancsol itt!... - kiáltott nyersen. Húsos Farkas dühösen ugrott fel.

- A halál parancsol, Holdvilág Teddy!... Hallod?!

Fegyverek ropogtak mindenfelé, és idehallatszott a pufogásuk.

- A halál parancsol, Húsos Farkas. És a halál én vagyok - felelte csendesen, bólogatva, azután lehajolt Penn fölé.

- Azt hiszem, meghalt - mondta.

- Nem- szólt Bullog.

- Talán nem is ájult.

- Siess! - sürgette a Húsos Farkas: - Elfognak!...

A rabló vállat vont.

- Menj, ha sürgős az utad! Én nem félek...

A sebesülthöz hajolt, és egész közelről megnézte az arcát. Fogcsikorgatva mormogott valamit. Ez az oka mindennek! Ez a kölyök.

- Az életünkkel játszol!

- Lődd le a kutyát, és gyere! - kiáltották a rablók körülötte.

Felemelkedett, és végignézett rajtuk.

- Az én golyómat jobban szeretnétek, mint a népét?

Dacosan nézték, de nem mertek szólni. Holdvilág Teddy szivarra gyújtott.

- Nézd... - mondta Húsos Farkas. - A gázló az oka mindennek...

- Ostoba! Az az oka, hogy te orvul lelőtted Wardest!

Meglepetten nézték a Farkast. Ez nem szólt. Sápadtan lihegett.

- Hát jó! - mondta a rabló. - Végzek vele! Ezzel elintézem a gázlőügyet, és veletek nincs többé dolgom. - Menjetek a lovakhoz, mert a lövéseink ide csődítik az üldözőket.

A fák között álló paripához mentek. Itt Holdvilág Teddy visszafordult, nyugodtan kivette a pisztolyát, és háromszor egymás után belélt a vérző fejű Pennbe.

A fiú összerándult, és átfordult fektében.

- Mehetünk!

És elvágattak...

VII. FEJEZET

Countiway lakosai késő este tértek vissza az üldözésből. Most a seriffől megtudták az igazat. A csendbiztos rabló! Az ördög érti! Leírhatatlan megdöbbenéssel hallgatták.

Wardes... nem Wardes! Hát kicsoda?

- Ő az, aki megölte Wardest - kiáltott Burns.

Döbbenen álltak.

- Utána! Üldözzük! - kiáltott Burns.

Senki sem mozdult.

- Akárki volt, nélküle a rablók a markukba nevettek volna! - jegyezte meg Cersby. Hogyan bánt el veled és Stallingsgal?

- Itt beszélgettem Stallingsgal, és ránk tört, megkötözött.

- De én kérdeztem, hogy hol van Wardes, és te visszakiáltottál - szólt az egyik fegyveres.

- Kényszerített!... - felelte kedvetlenül a seriff, és látta a gúnyos, dühödtt arcokat. Megakadályozott, hogy Stallings vallomását elmondja. Stallings ugyanis Húsos Farkas foglya volt, és a bandita vele üzent, hogy a fiú megölte Wardest. Ezt kihallgatta, ránk tört és megkötözött kettőnket, hogy akadályozzon az üldözésben.

- Ezért - jegyezte meg Stallings - mint hallom, eredmény volt. Talán jó lett volna mindig megkötözni téged.

A seriff remegő kézzel a revolveréhez nyúlt.

- Aki még egy csúfolódó szót szól, azt keresztül lövöm!

- Nohát, az ördög érti ezt - szólt egy farmer. - A fiú végre megszabadított bennünket a veszélytől, legalábbis halálos csapást mértünk a gazemberekre, és semmiféle igazi Wardes ezt okosabban, vakmerőbben nem csinálhatta volna!

- De nem ám...

- Most talán kössük fel, mi?! Lőjük keresztül? Hálából?!

Nagy zúgás volt.

- Én csak azt tudom, hogy ez a fickó orvul lelőtte Wardest - felelte a seriff. - És semmiféle orgyilkosnak ez a környék, sem az Államok bármelyik vidéke nem adhat kegyelmet, nem hagyhatja futni, még ha érdemei is lennének. Ez bizonyos.

- Ez igaz. Mivel azonban te vagy a seriff, neked kell elfogni. Mert kutya legyek, ha én ezt az embert csak tízméternyire is üldözöm!

- Én sem! Én sem!... - kiáltozták mind.

A seriff kihúzta magát, bement az istállóba, és előhozta a lovát. Most némi tisztelettel nézték, amíg a magányos, megviselt öregember nyeregbe szállt és megigazította a revolverövét.

Burns mégis csak férfi. Az biztos. És igaza van. Neki kötelessége. De az üldözés mégis elmaradt. Egy cowboy érkezett vágatva.

- Wardes... - lihegte kifulladásra. - Láttam!...

- Mi történt? - kérdezték többen.

- Holdvilág Teddy lelőtte!

Csend...

Egy távoli szirtről láttam, amint végeztek fele... Fejbe ütötte valaki, és aztán Holdvilág lelőtte...

A holtteste nem került elő, pedig keresték, és az is lehet, hogy olyan temetése lett volna, amelyben rablót még sohasem részesítettek erre felé. Mert ő, ő adta az erőt és az önbizalmat itt a győzelemhez.

VIII. FEJEZET

A bandita visszatért a barlangba.

Lilian aludt. Nyugodtan. Mert tudta jól: vissza fog jönni.

És visszajött. A leány nem csodálkozott, amikor felriadt az érintésére. Sőt, Holdvilág nem tudta, hogy jól látta-e... Mintha mosolyogna!

- Lóra ülünk.

Lilian engedelmeskedett.

Kilovagoltak a szabadba. Szél fújt.

- Arra megyünk, Miss Logan - mondta Holdvilág Teddy, és észak felé mutatott.

- Arra?... De hiszen az az út a hegyek közé vezet...

- A hegyek közé megyünk!

- A hó... már... lehullott...

- Nem baj. Velem van...

Milyen érdekes... Erre a mondatra, hogy „velem van”, a leány teljesen nyugodt lett. Az imént még ideges paripa, mintha szintén így érezne, csendesen léptetett a bandita mellett...

Mi történhet? Vele vannak!

- Milyen úton megyünk... - kérdezte később, mert felhőszerpentint látta csak, járhatatlan, felkígyózó keskeny peremével.

- Nyugalom...

Volt valami vontatott muzsikája ennek a szónak, amikor ki- mondta: „Nyugalom”. Meg kellett nyugodni tőle.

Erő, biztatás, fölény, jóindulat és acélos biztonság, mindez benne volt a hangsúlyában, amikor így szólt:

„Nyugalom”...

De tudta úgyszólván, hogy megborzongjanak tőle. Háta mögött hallotta Holdvilág Teddy lovának patkócsattogását. Villámlott. A lány szürkéje nyugtalanul felnyerített.

- Rossz ló, ideges... - mondta a férfi.

- Ritkán járnak hegyen a lovak.

- De van, amelyik nem ideges. Ha fél, akkor sem.

Most ott álltak a Felhőösvény lábánál. Jeges szél fújt szemben. Hová viszi?!

- Majd meglátja.

- Tudja, mit gondolok?... - kérdezte ijedten.

- Igen...

Semmit sem magyarázott. Lassan haladtak felfelé. Ijedt keselyűk keringtek alacsonyan. Vijjogva.

- Szálljon le a lóról, és a sziklához lapulva, lépésben vezesse. Ha hátát állandóan a sziklához szorítja, nem zuhanhat szakadékba.

Lilian rémülten nézett rá. Itt akar felmenni?!

- Ezen... nem lehet felmenni... !

- Velem?

És megfogta a kezét.

Abban a pillanatban végtelen nyugalmat érzett.

Vele? A pokolba is eljutnák baj nélkül.

Koromszínűre vált felhők kavarogtak egyre alacsonyabban. Rövidesen hópelyhecskék szállingóztak.

Ördögi ügyesség kellett ahhoz, hogy a keskeny ösvényen lóval együtt haladjanak. Ha egy centimétert hibázik a ló vagy lovas, lezu

hannak a mélységbe nyomban. Így haladtak feljebb, egyre feljebb a legendás járhatatlan ösvényen.

Estére már vékony hórétegen jártak. Lilian közben megszokta az óvatos, lassú lépéseket a peremen... és valami diadalfélét érzett...

Holdvilág Teddy ráadta a pokrócot, és most már nem is fázott. Pedig bokáig érő hóban jártak. Egy kiugrónál, amely elég széles volt, megálltak.

- Pihenjen...

Engedelmeskedett.

- Mikor tudja meg az apám, hogy hol akad ránk?

- Tessék - kérdezte, és lassan Lilian felé fordult.

- Hogy tudja az apám, hová vigyék a váltságdíjat?

- Majd megtudja.

- Mikor? - kérdezte a leány, de nem aggodalommal. Inkább kíváncsian.

- Egy év múlva - felelte a bandita.

„Milyen komoly hangon tréfál”, gondolta Lilian. Nem akarja elutasítani a kérdezősködést, hát ezt feleli. De úgy, mintha a legudvariasabb felvilágosítást adná komolyan, csendesen.

A hegyek felől félelmes vastag, nyugodt viharfelhők ereszkedtek egészen alacsonyra. Szinte méltóságteljesen, mintha lesüllyednének, úgy szálltak alá és gomolyogva terjengtek a piszkos színű vastag fehér felhőtömegek, és ahogy lenyomták alacsonyabbra a hóvidék légkörét, érezhetően hűlt a levegő, nagy árnyakba torzult a táj.

A sziklához dőlt.

- Maga rendkívüli leány Miss Logan...

Még semminek sem örült úgy, mint ennek a dicséretnek.

- Mit akar tőlem? - kérdezte.

- Váltságdíjat. És túszra van szükségem. Elzártak minden utat. És ez a szerelmes fiú kémény ellenfél.

- Az a... mexikói megölte... Maga tudta?...

- Nem.

- Utánunk jön?

- Nem teheti...

- De! Én érzem...

- Most ne beszéljen, pihentesse a tüdejét, mert többórai út még a csúcsig, és vagy felmegyünk idejében, vagy elsodor az első lavina!

Minden percben megindulhat az omlás. Ha itt lent havazni kezd, akkor a hegycsúcsokban már méteres hó áll.

Így is volt. Ahogy feljebb értek, a hó duzzadtabb lett a lábuk alatt. Kezdődött a harc! Harci természettel.

Hóviharba értek!

Lilian már nem állt még a lábán. Érezte, ahogy a férfi felemeli és viszi a halálos szerpentinén. Már csak egy ló van velük. Hol a másik?...

Régen lezuhant és eltűnt a fehér pokolban egy rémült nyerítéssel. Lilian hunyt szemmel feküdt. Lebegett a férfi karján... Csúcsok között, szinte az űrben. A szél fúj, és hangosan zúgott minden!...

De nem félt. Nyugodtan feküdt a vaskarokon... Végül elaludt...

Időnként kissé felrezzent öntudattal érezte, hogy óvatos lépésekkel viszi... viszi... Vad zúgás harsog, süvölt. Sűrű, nagy, puha érintéssel hullott arcára a hó.

...A szélzúgással versenyt üvöltött valahol egy kétségbeesett szürke farkas... Azután tompa dübörgés, mintha messziről dobszó hallatszana, de hosszan erősödve, halkulva, míg végül elhal...

- Megindult a lavinaomlás... Lilian... - súgta egy hang a fülébe. - Ha itt elveszünk, akkor tudd meg... Hogy beléd szerettem...

Így van ez? Vagy csak álom a dübörgésben?

A leány összeszorította a szemhéjait. Ó... Szörnyű ez... Ő is... ő is szereti.

A rabló! Holdvilág Teddyt!

- Te most hallottad ezt. Tudom.

Erre bólintott, és nem bánta már azt sem, ha meghal, ahogy ott feküdt a férfi karján.

Újabb dobpergésről feltornyosuló, mindent befedő dübörgés, de egész közel, hogy a légnyomás szele szinte elsodorja őket, és süketülten támolyog a férfi, ezt Lilian érzi a karon, a karon, amely a közelben elzúduló lavinaomlásban is, mint a kő, olyan biztos a teste körül, a robogó sziklák, recsegve sikoltó, kettétört fák között, a halál szerpentinjének keskeny útján... Azután tízezer, vészes sziréna süvöltésével vágat a szél, sercegve csapkod a hó, és elvakultan kell lépésről lépésre kiszámítani minden talpalatnyi helyet, a zsinórkeskeny ösvényen, szédítő, magasságban, félúton a Rocky Mountains csúcsa felé!...

Ember ez?

Isten?

Ördög?...Szellem?

Szereti!

Vesztett dübörgés... A lengő léptek visszatántorulnak, megcsúszik... Zuhanás! Már előre sikolt a leány minden idege...

Nem!

Megcsúszott a szegélyén és már áll a sziklának dőlve, és magához szorítja a leányt, amíg a mindent betöltő, fenséges kataklizma fület tépő, agyat remegtető dübörgése, most egészen közel hozzájuk, elzúg...

És amíg várni kell hogy rájuk zuhan-e a lavina, vagy mellettük omlik le, rászorítja a száját a leányéra, és várnak ott. És a halál, ha jön, akkor már nem éltek hiába!

Így álltak ott egy csókban, és a leány átkarolta a nyakát, és nem félt már semmitől, és sehol sem lett volna szívesebben e pillanatban, mint éppen itt a felhőszerpentinén, hóviharban, irtózatos robajjal lezuhanó lavinák között, magányosan egy férfival, a halálos meredély szélén...

Sűrűn előforduló csoda...

Amikor Lilian felnyitotta a szemét, felöltözötten feküdt az ágyon. Primitív, de tiszta, rendes kunyhóban.

- Itt vagyunk...

Újra elaludt.

És arra sem ébredt fel, amikor éjjel dübörögve lehullott felettük az a tízperces lavinaomlás, amely hónapokra, végképp idezárta egy rablóval!

2.

Az üldözők továbbra is megszállták az utakat. És állandóan húszas csapatok portyáztak a havas síkon. Logan ezredes nem törődött

velük, semmivel sem törődött. Visszavonult a házába azon a napon amikor a lánya kalapját megtalálták a szerpentin elején. Vége! A hegy aljáig omlott lavinák nem hagytak kétséget. De most már az ezredes nélkül is ment minden. Wardes sem kellett senki. A halálos csapás elég volt a többihez. A hegyek közé menekült banditák elpusztulnak a kemény nevadai télben. És Holdvilág Teddy nincs velük. Reménytelen a sorsuk. A falvakban fegyveres őrség vigyázott éjjel, hogy ne törjenek rájuk e kiéheztetéssel, faggyal halálraítélt dúvadak. Nincs kegyelem! Azután jött a legenda.

Egy reggel megtalálták a Kancsal Pete nevű rablót, átlőtt fejjel. A Halál Árnyéka megjelent! A szél ezután sirató éneket dudált. A nyomokban lappangó pusztulás kegyetlen jajgatása volt.

Itt a Halál! A leselkedő, biztos, láthatatlan vég!...

Halló? Hűűű!

Ezt ugatta a szél.

Kancsal Pete hullája felett egy tábla függött a fán. Nagy betűkkel ez állt rajta:

„EZ KANCSAL PETE IX. HÓ 26-ÁN LELŐTTE A HALÁL ÁRNYÉKA. AKI ITT JÁR A HEGYEKBEN, ÉS SORRA ELHÍVJA A RABLÓKAT. LOGAN EZREDESNEK ÜZENEM: MEGVÁROM AZ OLVADÁST. HA HOLDVILÁG TEDDY LEJÖN A CSÚCSRÓL, MEGÖLÖM!

A HALÁL ÁRNYÉKA”

A táblán, mint a halál címere, egy ázott holló károgott.

És a csúf téli napokon időnként ott találtak valamelyik úton egy lelőtt rablót, adatszerű táblával ellátva.

A Halál Árnyéka leselkedett rájuk. Ki lehet a Halál Árnyéka?

Penn volt!

Holdvilág Teddy, amikor fölébe hajolt, ezt súgta: „Futni hagytál egyszer. Most kifizetlek. Ha lövést hallasz, rándulj össze. Azután eredj! Segíts a meszticen, ha tudsz! A Medve-hegység alatti három bozót mögött, egy barlangban van...

A lövések nem érték a fiút, de mégis összerándult, ügyesen színeszkedve. Ezután súlyos fejszélvel elvonszolta magát az egyik jelzett barlangig. Ahol a mesztic is sebesülten feküdt.

Itt nem sokáig maradt. Ellátta a meszticet, és egy keskeny hágón keresztül jó utat talált félmagasságnyira a hegyen felfelé.

Húsos Farkas puskatusa alapos fejsérülést okozott. Gyenge is volt tőle, és kétnaponként lemászott, hogy a meszticet ellássa: nagy erőfeszítés.

Ez súlyosabb sebesült volt, mint ő. Nehezen gyógyult. Élelmet szerezni a számára kötést újítani és saját fejszélvel szenvedni, egyszerre, télen, magányosan, biztos kötéssel a feje felett...

Vasból kellett lenni ehhez.

És a Mexikói Suhanc vasból volt.

Vasból és dühből. És bosszúból!

Szerette Liliant? Ez a szerelem, ami itt a lány tízezer víziójával, mindenfelől előbukkan, hófödte csúcsok, felhők, fák, álmok, gondolatok és jegesen ragyogó téli csillagok között; egy elmosódott, áttetsző élő, gigászi arckép, ez az? Mosolygó, ijedt vagy szomorú arc, nagyobb arányú, mint a völgy, a csúcs, és mégis kedves, finom és akkor is szomorú, ha mosolyog.

Szánalom, felháborodás, szégyen és düh!

Sokszor Logan ezredes jólelkű, bús arcát, okos, megfontolt hangját is átéli. Tehát nemcsak a leány... Napról napra feljebb csúszott sebesülten, amíg közeleink látta a hófödte csúcsokat.

Ha rabló vagy üldöző meglátja, akkor vége... Szerencséje volt.

Egy hétig itt fent maradt a hegyen. Ennyi időre ellátta Fernandezt, és kissé javult a mesztic állapota. Most itt „pihent” Penn. Egy kevés ennivaló volt a táskájában, és két nap múlva már vadászhatott. A puskatusítás már gyógyulófélben volt.

Éjszaka meghúzódott egy barlangban. A kietlen hegyvidék gutaütött fáinak között vonított a szél, és vérfagyasztó ordítással felelgettek egymásnak a hegység farkasai.

Pennek ez a természet muzsikája volt. Nem félt.

Kerülni kellett az emberlakta vidéket. Tudta, hogy keresni fogják. Wardes megöléséért, ha kiderül, hogy életben van. Kemény feladat. Télen! Úgy élt, mint a magányos, szürke farkasok.

Még a bőrt is magára vette, hármat-négyet egymás fölé, ha eljött néhányat, mert kegyetlen hideg volt. És amikor felkészült a nagy Leszámolásra, csontig soványodott lovon elindult.

Másnap megjelent a völgyben a Halál Árnyéka, és becserkészte az egyik Bullogot. Majd a Tömpe Billt.

Egy hónapig bolyongott lovával a hegység szilái között, sokszor napokig étlen-szomjan. Miután elfogyott a töltenye, nekivágott a nyugat felé vezető szerpentinnek, hogy messze elkerülve Countiwayt, Princetownba jusson.

Kemény tél lett. Az Isten is az üldözőkhöz csatlakozott...

Vágtatva igyekezett a szemébe fúvó hó ellen, éjszaka, hogy elhagyja a vidéket. Valaki azonban követi!

Miért gondolja?

Nem tudta. Senkit sem látott a sűrűn fúvó hóban. Hang nem vált ki a sivításból... És mégis biztos volt benne: valaki követi.

Gyors vágtatásba kezdett. Ahol a hegyek lábánál észak felé kanyargott az út, leugrott Narrawról. Megveregette az állat nyakát, sutogott a fülébe, azután rácsapott.

Narrow kirúgott horkanva, és nekivágott az útnak. Vagy száz métert ügetett, és megállt. Penn gyorsan felkapaszkodott egy kiugró sziklára. És a csapkodó hó ellenére nekimeresztette tekintetét a folyton gördülő, sűrű, fehér függönynek.

Mintha egy pata dobbanással hallatszana a zúgó, zizegő orkánban. Most botlott valahol egy ló... Huppanás. Könnyedén leugrottak a nyeregből. A nyomát keresi. Úgy látszik, az üldöző százméterenként így leugrik, és figyel a hóban Narrow patáit.

Most egész közel van... Már kiválik valamiféle árnyék. Nyeregen ül ismét, és jobbra-balra hajladozik a nyomot keresve... Ideér. Sűrű hófüggöny mögött egy elmosódott árny látszik.

Penn nyugodtan lesiklik a szikláról:

- Álljon meg, Logan ezredes, mert lelövöm!

Az ezredes nyugodtan visszarántotta a lovát. Nyugodtan, egyenes tartással ült a nyeregen, és nézte a ráirányuló, könnyedén fogott puskacsövét.

A Mexikói Suhanc füttyentett, és néhány másodperc múltán odatrappolt, Narrow, egészen melléje. Azután lelógó fejjel, bólogatva megállt. Csörgött a zablája, ahogy rágta bólogatva.

Logan ezredes nem lepődött meg azon, hogy a fiút látja.
- Szóval maga a Halál Árnycéka?
- Igen.
- Azt hittem, meghalt.
- Nem.
- Jöjjön hozzám. Bújjon el nálam. Azt akarom, hogy végezzen Holdvilág Teddyvel. Ha gyilkos, ha nem, maga elbír vele...
- Hát él?...
- Igen... Messzelátómon keresztül láttam, hogy füst száll fel a kunyhótól, a Felhőösvény végén, a csúcson. Ha olvad, és lejön Holdvilág Teddy, maga végezhet vele. Vagy felmegy...
Penn döbbenten látta, hogy Logan galambósz!
- Úgyis ezt tettem volna - felelte.
- És... Lilian! - Remélem, hogy nem él... - súgta megtörten Logan.
- Elfogadom az ajánlatot. Most Princetownba akarok menni.
Logan egy másodpercig gondolkozott.
- Kezet nyújthat - szólt Penn. - Nem én öltem meg Wardest... A Húsos Farkas tette! Az ezredes megszorította a kezét.
- Én elhiszem, és remélem, egyszer még mindenki hinni fogja.
Aztán elvágatott.
Penn utánanézett. Sokáig. És a szél nyitott szemébe hordta a havat.

3.

A farkasok kórusa egyre panaszosabban zengett. A hegyeket dérkéig felhőgőzbe takarta a hófűvás, és a halott síkok felett kiéhezett keselyűk keringtek esetlen csapkodással.

A száraz, nedves fákat zörgette a szél.

A Vörös Bart és Kóbor Jimmy egy lapos sziklán táboroztak. Körül néhány bokor és mögöttük egy kis domb, amely eltakarta őket.

Itt bujkáltak leromlottan, soványan, elvadult külsővel, mint éhhalálra ítélt csikaszok. Tekintetük nyugtalanul megrebbent minden zajra.

- Kávém... van... - mondta rekedten Bart.

- Honnan?

- Találtam... Bullog iszákjában... lement vízért, és akkor történt...
A táskát letette mellettem...

- Szóval Bullogtól örököltük a kávé...
Alig beszéltek.

Néhány szikla alatt az ott maradt száraz ágból tüzet raktak...

- Te, nézd! - mutatott Kóbor Jimmy...

Egy lovas léptetett a szikla közelében, de lent a fehér, zörgő síkon. A holdfény jól megvilágította. Előrecsúsztak hasalva. A lovas most ott ment el éppen alattuk...

- Merwin! - rikácsolja elveszett hangját kiáltásra serkentve Jimmy. A lovas megrántja a szarát és fegyverhez nyúl... Régi cimborájuk volt. Még Kaliforniában garázdálkodtak együtt, és a Félszakállú volt a vezér. Holdvilág Teddyt akkor nem ismerték. Az átkozottat! Ő hozta a halált. Ez a lovas itt Merwin! Öreg cimbor.

- Hahó! - kiáltotta Bart is sípoló, köhögő, rekedt hangon. - Hahó...

Hóóó... Hó! Hó. Gúnyosan röhög a szél, és riadtan, zöld arccal kuporog a két rabló. A síkon sehol egy élő lélek a magányosan léptetőn kívül.

- Merwin! - kiáltott Kóbor Jimmy, és rozsdás faliórák ütőszerkezetére emlékeztetett a kiáltás. De a lovas meghallotta, és odajött. Magas, jól táplált férfi volt.

- Mi az ördög, Bart... És Jimmy!... Alaposan rátok járhat a rúd...

- Csendes légy... nem lehet tudni...

Merwin bámult A Vörös Bart fél valamitől? És Kóbor Jimmy!
Eltakarja sziklával a tüzet?

- Bolondok vagytok?

- Mondom, hogy légy csendben... Honnan jössz?

- Princetownból.

- Hogy jutottál oda?

- A fenébe is! - ámuldozott Merwin - a kanyonon keresztül.

- Hallod, Jimmy?... Átjött a kanyonon!...

- Haha!...

Haha hóóó! A szél is kacagott, és elnémultak hirtelen. Hahahóóó...! Hiii... A visszhang és a szél zengett tovább, velük és utánuk is...

- Mióta nem jártál erre? - kérdezte Bart.

- Tán két éve.

- Jó neked... Sóhajtottak.

...A szikla előtti fára esik a holdfény, és élesen megvilágítja. A csupasz korona árnya végigdől keresztbe, a hármaskör mellett.

Merwin vállat von, és idegesen mosolyog.

- Úgy látszik, furcsa világ van itt Nevadában.

- Hogy jöttél át magányosan a szoroson Princetownba?

- Nem magányosan jöttem át. A Hódkapitány karavánjához csatlakoztam:

- Azért jutottál ide. Csapdaállítónak néztek!...

- Kik?

- Hát nem tartóztattak fel a kanyonnál, Princetown előtt?

Szélsüvöltés csapott a hangjukba. Várni kellett. Száraz, fagyott porhó rohant zörögve, és legyezőszerűen elterült a sziklákon amint a szél kihullajtotta markából.

- Feltartóztattak - mondta ijedten Merwin, és kissé riadtan nézte a két szakadt, halovány, kissé dobogó embert. Végigmustrálták futólag... De úgy látszik, igazad lesz, hogy a Hódkapitány miatt nem törődtek velem, mert azt hitték...

...Farkasordítás szállt visszhangosan a völgyön át, keserves és panaszos. A kis tűz lángocskái idegesen ugráltak, és gőzölve zizegett a víz.

- Hogy kerültél Princetownba?

- Kaliforniából. Nem volt másfelé kiút. Aranyásókkal utaztam, hamis lobogó alatt, Sacramentóból a Death Valleyen keresztül. Ők hozták Princetownba. Innen Keletre megyek.

- Ostoba! Hogy akarsz kijutni innen becsületes aranyásók nélkül?

- Spund Wather Groundon ismerek egy titkos gázlót.

- Haha! - rekedt, bántó nevetést hallottak mindketten.

Hiihúúú... kapta fel a szél és a visszhang, hühüüüüi, üvöltötte túl egy gyászoló, szürke farkas.

- A gázlón akartunk menni mi is, és mindössze, ha húszan vagyunk még százból - felelt Bart, és vigyázott, nehogy kifusson a kávé - a többi egyenként kilötte közülünk a Halál Árnyéka.

- Én mindig azt hittem, hogy ez csak mese - szólt döbbenetesen Merwin.

- A Halál Árnyéka létezik.

- Ti szellemekben hisztek?!

- Élő ember!... Mégis sátán!

Sárga, lefogyott arcuk eltorzult a dühtől. Vakító, sűrű hózuhatagot fröcskölt egy nyújtott szélroham. A pokol volt ezt!

- Hallottam róla - mondta a messziről érkezett rabló.

- Csak az áldozatait találják meg, őt nem ismeri senki. Azt hittem, hogy nyugati legenda az egész, amilyent vén trapperek költenek.

- Van... él - súgták rekedten és bólogattak, és a halott fák ágai is mintha bólíntva hajladoznának.

- Orvul lő? - kérdezte Merwin.

- Nem...

- Hát, hogy történik?

A szél keseregve, siratva jajgatott, hollók búsongó csapata érkezett egy kopár koronára, és rikácsolva megtelepedtek.

- Először - kezdte súgva Bart - megjelenik egy árnyék...

...Ebben a pillanatban elhallgatott a szél, és fára tűző holdfény vetületében egy árny hullott eléjük, hosszúra nyúltan.

Elhallgatott a szél, megmeredtek a fekete madarak, és csend lett.

- Kóbor Jimmy! - mondta halkán, de határozottan egy gazdátlan hang. - Elkészültél? A Halál Árnyéka érted jött.

Senki sem mozdult. Kóbor Jimmy tétován körülnézett, és fehér volt, mint a hó, melyen a holdfény feküdt végig. Hirtelen a pisztolyához kapott...

Az árnyék felől kicsapott egy vörös villanás... Dörrent a cső... És Kóbor Jimmy kezéből kihullott a pisztoly.

Elvágódott, mint a ledőlt tuskó, kinyújtotta a lábát és megmerevedett.

Ennyi volt. És kész.

Az árnyék behúzódott előlük.

Búgott a szél, valahol nem messze sikoltva tárult csapódott egy elhagyott kalyiba ajtója, és varjak rikácsoltak.

Senki sem mozdult. Csak fél perc múltán mondta a Vörös Bart érdes súgással:

- Valahogy így történik mindig... ahogy láttad... Hooiii... Haha-ha!... Hühühűűű...

- Temessük el...

Penn beért Princetownba.

Mindössze nyolc vagy tíz farmból állt a kis telep. De ezek jól megépített házak voltak, sodronykerítéssel, gazdasági épületekkel. Szóval látszott, hogy errefelé jómódban élhetnek az emberek.

A drug store előtt leszállt lováról. Egy tábla lógott kinn.

John Burger

Lovát a vendéglő tornácának oszlopához kötötte, ahol már több ló várakozott kipányvázva, egymás mellett. Azután felsietett a falépcsőkön.

A helyiség rendkívül nagy volt. A falban lyukak, revolvergolyók nyomai. A rosszul világított teremben konzervgúllák, ládák, egymásra rakott kannák, nyergek és ruhafélék között fűszer, heringek, kimért bor és ázott bőrkabátok légréteg terjengett. Rum és dohánybűz is hömpölygött vastagon.

Zajongtak, ittak, kártyáztak, és főként csapkodták az asztalt.

A fiú tekintete megakadt egy sovány, szomorú cowboysuhancon, akit néhány komor külsejű gazda lökdösött a söntéspolc előtt.

- Csirkefogó!... Majd ellátjuk a baját!

- Golyót kéne eresztetni beléje!

A sápadt fiú reszketve állt, és valamit hebegett...

- Kérem... én... igazán...

- Lökjétek ki!...

Penn valami egész furcsa vonzalmat érzett az ijedt, csenevész kölyök iránt. Miért? Maga sem tudta.

Már kilökték volna éppen, amikor közbelépett.

- Errefelé tízen támadnák egy fiúra? - kérdezte hidegen.

Felnéztek.

- Ez egy csavargó...

- De maguk férfiak?! Vagy nem?

A fiú, mint valami kotlós mögé, úgy húzódott Penn védelmébe. Volt valami a Mexikói Suhanc lényében, amitől félni kezdett. - Talán a barátja? - kérdezte egy hang mögötte. Sarkon fordult, és hosszan nézett az illetőre.

- Nem! De a vendégem - felelte nyugodtan, keményen. - Ezt jó lesz megjegyezni! Jöjjön velem... Előre ment, és a fiú követte. Senki sem nyúlt hozzá. Penn leült vele egy szabad asztalhoz.

- Hogy hívják?

- Bill Burton.

- Volt már a nyugaton?

- Nem.

- Mondja el, miért akarták bántani.

A suhanc zavartan akadozva beszélt.

Kiderült, hogy a keletről érkezett vasútról szállt le Silver Cityben, és azóta hol szekéren, hol gyalog igyekezett nyugatnak. Így érte el a hegyvidéket. Itt már csak nehezen jutott előre a köves talajon, ahol tövisen, száraz élő drótsövények kúsztak, behálózva mindent. Azért napszálltáig már jó darab utat megtett, és estére elérte Princetownt. De közben elveszett a pénze.

Princetown helység átutazókból élt. Kevés épülete volt, amelyek közül csak a vendéglős (egyúttal vegyeskereskedő) olcsó hálóhelyhez juttatta az embereket, akik szekér vagy sátor nélkül érkeztek. Amikor a fiú belépett, senki sem törődött vele.

Éhes volt és fáradt. És pénz nélkül állt ott.

- Szeretnék valamit enni és meghálni - mondta a kocsmárosnak.

- Lesz minden. A lovát maga látja el, vagy szóljak a boynak?

- Kérem, nekem nincs lovam.

Kocsmáros csodálkozva nézett rá.

- Mi a fene? Hát hogy jött idáig?

- Gyalog.

- Honnan?

Többen is odaálltak és hallgatták a párbeszédet. Gyanús kölyök, mondta valaki.

- Hordja el magát!

Morgás támadt. Silver Cityből gyalog jött, télen! Ez nem nyugati ember. Akkor mit keres itt? Valakinek előző nap eltűnt a pokróca. Gyanús alakok csavarognak erre!

- Csavargó! Vigyázzon magára!... Ez biztos lop itt! Meg kell tisztítani ilyen pofáktól a vidéket.

Még néhányan odajöttek, valaki leütötte a kalapját.

- Honnan jössz? Mit csináltál eddig? - kérdezte egy szigorú hang.

- De... Denverbe... gyárban dolgoztam!
- Mutasd a kezedet!...Micsoda hazug! Nézzétek a kezét!!! Ez akarja elhíttetni, hogy valaha dolgozott!
A fiú keze puha volt és a bőre piszkos, de egészen sima.
Ez már nem is gyanús! Ez már tettenérésnek számít errefelé.
Valaki előre tolakodott.
- Egy ilyen alak ólalkodott a lovam körül, amikor eltűnt az egyik revolverem!
- Nem lehet letenni valamit hogy el ne lopják!
- Mit keres erre ló nélkül? Van pénze lóra? Tán lopni akar?...
Rúgjátok ki! Fel kell kötni! Burton nagyon sápadtan állt miközben ide-oda lökdösték. Valaki előrefurakodott:
- Azt hiszem, ez az a hamiskártyás, aki elnyerte a pénzemet tavaly Salt Lake Cityben.
- Én ma érkeztem... higgyék el, kérem...
- Hazudik!... Az arca sem áll jól... - mondták összevissza. És lökdösték egymáshoz az ijedt síhedert.
Ha Penn nem lép közbe, hát pórul jár. Most hálásan ült az asztalnál, és mohón evett. Miután megvacsorázott, Penn kifizette számára egy hálóhelyet, és ott akarta hagyni.
- Uram...
- Tessék...
- Én Countiwaybe szeretnék jutni... - mondta remegve, és olyan siralmasan gyámoltalannak látszott. Penn bólintott.
- Várjon reggel négy órakor itt.
- Ön... odakészül?
- Nem. De Millackweyig együtt lovagolhatunk. Ott már akad elég utas Countiway felé, akikkel tovább mehet.
És otthagyta. Bill Burton hosszan utánanézett.

5.

Másnap várta az ivóban. Penn először vásárolt mindenfélét, aztán intett Burtonnak.
- Jöjjön... kölcsönöztem lovat magának.
- Köszönöm...

- Nem fontos, hogy hálálkodjék...

Nagy hófúvásban indultak keletnek. Néha megpihentek egy-egy szélből védettebb helyen, hogy egyenek valamit. Burton ilyenkor le-dörzsölte a lovakat, megitta és betakarta őket. Alázatos igyekezettel segítette a férfinak, hogy hálóját kimutassa és hasznossá tegye magát. De Penn alig szólt hozzá. Általában az eget bámulta, vagy maga elé nézett a földre.

- Itt pihenünk - mondta. Vagy: - húzza meg hevederét.

A fiú ilyenkor alázatosan így szólt:

- Igenis...

És megtette, amit mondtak. Egyszer kérdést tett fel:

- Maga farmer?

A Mexikói Suhanc körülbelül tíz másodperc múlva felelt:

- Nem.

És újra hallgatott.

- Az ott Mileckwey - szólt később. - Onnan már többen is Countiwaybe mennek. Elérték azt a füves részt, ahol a Spleet River völgye kezdődik, és gyorsabb ütemben haladtak a közeli cél tudatában.

Távolban feltűntek a havasok, és kitérült a téli rétség panorámája a lebukó nap borongó megvilágításában.

Most újra lassan kocogtak, odahallatszott a helység esti lármája, előttük puskalövésnyire volt Mileckwey...

- Mit akar csinálni Countiwayben? - kérdezte most Penn.

- Munkát keresek. És szeretnék a fivérem után tudakozódni.

- Ki az?

- Wardes csendbiztos...

6.

Penn arca nem változott. Mi lehetett belül, mi szorongathatta a mellkasát?... Nem látszott. A barátságatlan fakoronák között visszahúzódó hideg, rőt téli napba bámult ráncolt szemekkel.

- Régen... eljött Countiwaybe, és úgy hírelt, hogy megölték... Remegett a hangja. - Nem hallott semmit a fivéremről?

- De... hallottam.

- Mit...

- Megölték.

Nem tudta másképp mondani. Nehezen bánt a szavakkal, pedig tudta jól, hogy milyen szörnyű, amit így egyszerűen kimondott: megölték!

A fiú nagy nehezen megőrizte egyensúlyát... De lehunyt szemmel ült a nyeregben. Megállította a lovat. Nehéz zihálással szólalt meg.

- Meg... ölték? Maga is úgy hallotta?

- Nem. Én tudom...

- Biztosan tudja?...

- Igen.

- Hon... nan?

Először nem felelt. Burton ijedten nézte.

- Miért nem felel?! Feleljen! Hon... nan? - kérdezte ismét.

- Tudom, hogy megölték.

- Ki ölte meg?...

- Egy rabló. Többet én sem tudok. De... ez biztos...

Újra léptettek. A fiú nagy erőlködéssel küszködött a nyeregben, de tartotta magát. Penn mellkasát sötét előérzet szorította... Maga sem tudta, hogy miért.

- És honnan tudja... biztosan?

- Én temettem el...

- Ó!...

Nem bírt többet szólni. A helységből kiszűrődő esti fények már elérték a két lovast. A hófödte vidék felett sötét madarak keringtek.

- Láta...? - kérdezte halkán.

- Későn érkeztem... - felelt Penn.

Most már a fiú sem beszélt. Fuldoklott a kintől. Remélt idáig. Nyugaton előfordul, hogy halálhírét költik valakinek. De ez most a hideg, iszonyú bizonyosság! Meghalt! Eltemették!... Itt mellette lova-gol, aki eltemette!

A helységben több utas volt, akik Countiwaybe igyekeztek. Arra-felé csak nagyobb csapatban indultak útnak. A farkasok és rablók mi-att.

Vacsora után ezt kérdezte Burton.

- A sírjához szeretnék eljutni... Ismeri a helyet?

- Igen.

- Elvezet?

- Nem.

- De hát miért?!

- Télen járhatatlan és veszélyes vidék... És... - Elhallgatott. Burton sem szólt többet. Valamiért nem akarja elvezetni. Ezt látta.

Úgy szállt le a lováról, mintha sebesült volna, akinek fogytán az ereje. Aznap már nem beszéltek többet. Valami kifeszült közöttük. A halott Wardes emléke.

Másnap indult a csapat, nagyrészt trapperek. Penn azt mondta, hogy keletnek tart, a fiú tehát búcsút vett kísérijétől.

- Jó éjszakát kívánok... és köszönöm...

- Ezt ne mondja...

Hallgattak. Penn figyelmesen nézte a kedves, szomorú arcot. Kifejező, nagy, sötét, tiszta szemek tekintettek rá csillogva.

- Ne menjen Countiwaybe... - mondta végül a Mexikói Suhanc.

A fiú udvarias mosollyal megrázta a fejét...

- Most nem hallgathatok a tanácsára. Nekem mennem kell. Biztosan kell... tudni... Hogy történt... Ki tette, és...

Elfulladt a hangja.

- Nem mindegy?... Ha meghalt?!

- Nem! A gyilkosnak bűnhődnie kell!

- Bosszú?!

- Igazság!...

Összeszorított fogai megcsikordultak, ahogy elkínzottan, keservesen, fájdalomával tehetetlenül ott állt Penn előtt.

- Az igazság nem megtorlás - felelt a Mexikói Suhanc. - Igazság az, hogy valaki meghalt és valaki szenved. Igazság az, hogy nem lehet Wardest feltámasztani...

Burton döbbenten nézett rá:

- Ki maga...?

- Az mindegy - mondta kurtán. - Én nem hiszem, hogy a fivére gyilkosát megtalálja, Miss Wardes.

- Mi...

- Hallhatta, Miss Wardes...

Ijedten hátralépett.

- Honnan... tudja, hogy én...

- Nemrég láttam egy hölgyet - felelte elborult arccal - férfiruhában. Most már mindig felismerem ezt az álcázást.

- Igaza van: nő vagyok. Nem bánom, hogy leleplezett. Magához úgylát őszinte voltam. Nem tudom, hogy ki, de valakiben bízni kellett...

- Menjen haza... Miss Wardes... a fivére...

- Nem a fivérem - szólt halkán.

- Nem? Hát kije?

- Wardes a... a... férjem... volt.

Penn maga sem tudta, hogy mi az, ami szinte megdermeszti ettől. Nem bírt szólni sem. Az asszony kezét nyújtott, és a férfi úgy fogta, idegenül és csodálkozva, mintha ez a barna, sovány kis női kéz valami furcsa tárgy lenne, amit a földön talált.

Mire feleszmélt, Wardesné már nem volt ott.

7.

Másnap kis lovascsapat igyekezett vágtaiba Countiway felé. Vagy húszan lehetnek. Trapperek. Jó lett volna mentől hamarabb a folyó menti lankás útról, ahol a hó magasan állt, a kevésbé jó talajú elágazáshoz jutni, mert a hegyek felé egyre sűrűbben hullott a hó. Közben megbarátkoztak Burtonnal.

- Hová, öcsém? - mondta az egyik.

- Countiwaybe igyekszem...

- Kihez?

- Nem tudom.

- Nem?!... De azt csak tudod, hogy miért?

- A fivéremet keresem.

- Hogy hívják?

- Wardes...

A holdfény lassan áttolódott a vízről a part felé, és a fényhatáron túl már kirajzolódott a homályból az óriási hegylánc néhány csúcsának körvonala.

A lovasok összenéztek.

- Te... A Denveri Kopó öccse vagy?

- Igen...

- Hm... Hát... bizony...

Egyik sem szólt. Ilyesmiről senki sem szeret egy hozzátartozóval beszélni. - Tudják, mi lett vele?... - kérdezte Burton.

- Biztosan senki sem tud...

- Senki... sem?

Azt hitte, hogy amit Penn mondott, azt itt mindenki tudja.

- Valószínű hogy elintézték... Meg kell mondani, ha azért jött. Nem?

A többiek felé fordult, és azok helyeslően bólogtak.

- Én biztosat akarok tudni!... - ismételte csökönyösen.

- Akkor okosabb, ha hivatalos helyre mégy...

- Komoran hallgattak. Wardes emléke még friss súllyal feküdt ezen a vidéken, mint komor napok vér, lőpor, halál és hajsza jelképe.

- Hát az mi? - kérdezte az egyik lovas, és a távolba mutatott. Valami sötét folt feküdt ott a vékony hórétegen...

- A hold fényét sugározza a hó - mondta egy másik.

Valamelyik előrelovagolt, és ellenzőt formált homloka elé a tenyeréből. Azután felkiáltott.

- Ott valami dög van! Keselyűk szállnak felette alacsonyan.

- Nézzük meg!

A lovasok, egy része nekiugratott.

Wardesné, illetve Burton lassú ügetéssel követte őket. Nem bánta volna azt sem ha lemarad itt ezzel a nagy súlyos fájással, ami ránehezedik. Pedig fontos volt számára hogy társaságban utazzék. Messze környéken az egyetlen ember volt, aki nem viselt legalább két revolvert az övében.

A revolvereit eladta, még mielőtt Pennel találkozott Princetownban.

Aki előre lovagolt, megrántotta a lova zabláját. Azután leugrott a nyeregből, és intett a többieknek, hogy siessenek.

Halott ember feküdt a földön. Szokatlanul hatalmas termetű, nagy fejű egyén.

- Valakinek eloltották a gyertyáját... - mondta a másik.

A tetem arcára nem süppedt még rá a halál megkövesedett kifejezése. Még nem volt merev, mindössze néhány órája feketett itt.

Föléje hajoltak.

- Ezt kioltották...

- Egyetlen lövéssel...

Burton is odaért lassan. A többiek már befejezték a vizsgálatot. Kabátja bal oldalán sötét folt látszott. A folt közepén a szöveten apró szakadás. Az áldozat néhány óra előtt még élt.

Óriási, de nagyon sovány, széles fejű ember volt. Őszes, piszkos színű bajusszal.

- Átkozott gazember. Utolérte a végzet!... - kiáltotta valamelyik lovas.

- Te ismered? - kérdezte egy másik.

- Te is jól ismered hírből...

Most egy távolabb álló kiáltott:

- Ide nézzetek!

Egy korhadó, nedves ágra valaki fatáblát függesztett, amelyen ormótlan betűkkel ezt írta:

„EZ A HALOTT A MÁSODIK BULLOG, AKI TALÁLKOZOTT A HALÁL ÁRNYÉKÁVAL. XII. HÓ 24-ÉN, ÖTVEN LÉPÉSNYIRE E HELYTŐL. A VÖRÖS ÁROK KEZDETÉN (AHOL A VILLAMSÚJTOTT FENYŐ VAN), HÚSOS FARKAST ÖLJÉTEK MEG!”

Az asszony nyugtalanul körülnézett. Komor, merev arcok olvasták a táblát a téli éjszakában. Egy ősz farmer levette a kalapját, és keresztet vetett.

- Ki ez... A halál árnyéka?... - kérdezte Burton.

Zavarban voltak. Végül az egyik felelt:

- Mindenféle... babonákat súgnak.

- Milyen babonákat?

Furcsán pislogtak egymásra. Végül egy öreg ember felelt.

- Hát... úgy mondják, hogy... a meggyilkolt Wardes szelleme.

IX. FEJEZET

Reggel volt. Az ablakpárkány és a tető vastag hópárnáin sziporkázva futott végig a felkelő nap. A kunyhó tűzhelyén hatalmas fatör

zsek parazsa füstölgött. Lilian felkelt frissen, kipihenten, és körülnézett. Gyermeekmesékre emlékeztette a ragyogóan tiszta, rendes és szép kis kunyhószoza.

Hol van Holdvilág Teddy? Bizonyára korán kel, mint általában a nyugati emberek. Örömmel látta, hogy a tűzhelyen egy sajtár víz áll.

Ez... figyelmesség, hogy ne kelljen jéghideg hólében mosdani. Szappan, törülköző és... Kávét! Odakészítve a cinkbögrébe! Csak megfőzni kell! A leánynak ez nagyon jólesett.

Miután megmosdott és begyújtott, újra a tűzhelynél körülnézett. Hosszú polc vonult az ágy felett. Könyvek, írások...

Hegedűtök! Van benne hegedű is?... Szerette volna tudni, de nem mert kíváncsiskodni. Miért? Hiszen nem kell tartania, hogy megharagszik. És mégis.

Semmihez sem nyúlt.

Kissé ágaskodva elolvasta az egyik könyv címét:

„A. H. THAINE:

A GÖRÖG MŰVÉSZET BÖLCSELETE”

Mellette egy vastag, nagy kötet:

„TÁJANATÓMIA, JEGYZETEK”

„W.H. TANÁR ÚR KÓRBONCTANI KUTATÁSAIHOZ”

Azután vagy tíz különböző kötet: „Az emberi elme”... „A modern élet pszichopatológiája”... „Lélektani kutatások”... „Átöröklés”.

Nem éppen az a jellegzetes nyugati rablótanya-felszerelés! Orvosi könyvek. Mit jelent ez? Orvos?!

Őrületség... Az egész történet örületség. Mi köze ehhez a banditához? Miért engedelmeskedik? Miért nem fél, sőt jó itt?! Mi ez a kellemes érzés, amellyel itt sétál a kunyhóban?

Beleszeretett?... Nem! Mindig szerette. Amikor nem ismerte, már akkor... akkor is. Csak így képzelhető el az, hogy amióta meglátta, ellenállhatatlan vonzás él benne, hogy együtt legyenek.

És most nem aggódik. Pedig a hatalmában van, és alapjában véve szörnyű a helyzete. De hol lehet? Kimenjen megnézni? Keresse? Nem. Azt nem lehet...

Itt leül, és... és úgy tesz, mintha nem is bánná.

Egy perc múlva az ajtónál volt, és kilépett. Ijedten visszahőkölt, és felkiáltott. A nap ragyogóan tűzött, de egy csepp sem hullott le a fagyott reggelen. Felhők úsztak a völgy felett, alatta és körülötte lavinatorlaszokkal borított távoli lejtők, vastag hópárnákkal fedett fakoronák valami tiszta, üde, lelkesítő derű és néhány ázott ködrongy mögül csodálatos kéken a mennybolt!

Mi volt az, amitől a leány megijedt ezen a kristály szép, poétikusan ragyogó reggelen?

...Szemben vele, a kunyhó bejárata előtt egy csupasz hátú, megtisztított földdarabon alacsony, eszkimóknál divatozó sátor. Talán fél méter magas mindössze. Alatta, pokrócok között aludt Holdvilág Teddy.

És a sátort vastagon borította a hó.

Lilian gyorsan visszahúzódott. Valósággal megijedt.

Ó!

Kint töltötte az éjszakát! Szabad ég alatt! Mint valami középkori lovag! Olyan gyengédség fogta el, hogy legszívesebben kiszaladt volna, hogy odaboruljon a hóra a rabló mellé, és megköszönje...

A kezét megcsókolja...

Micsoda férfi!

De miért rabló?

Hirtelen eszébe jutott az apja, és nagy-nagy szomorúság szorította össze a szívét. Szegény!... Szörnyű lehetett, amikor látta, hogy elrabolja őt egy bandita.

Vajon tudja-e, hogy itt van ezen a csúcson?

Most velőbe markoló, szörnyű, panaszos üvöltés bűgött fel egészen közelről, hogy a lány megdermedt rémületében.

Azután egy dörrenés. Sokáig visszhangzott...

Ült, várt, szívére szorított kézzel.

És bejött. Ott volt előtte. A mosolya kissé furcsa, mert az arcbőre merevebb most a hideg éjszakától.

De a hangja épp olyan lágy, szinte muzsikál, és mégis határozott.

- Jó reggelt!

...Hatalmas, szörmeszerű valamit terített a kunyhó elé.

Lilian csodálkozva nézett rá.

- Egy szürke farkast lőttem...

Közben kávé tette a tűzhelyre, és kutatva nézett a lány arcába.

- Meddig... akar itt tartani... - kérdezte Lilian.

- Hét hónapnál előbb innen a völgybe nem juthat le. Lavinatorlasz fedi az összes utat.

Lilian a szomorúság és az öröm vegyes érzésével hallgatta ezt.

- Szegény... apa... - mondta tompán, és most nagyon fájt a szíve.

- Látja majd letről a kunyhó füstjét. Ebből megsejti, hogy élve feljutottunk.

- Honnan tudják lent, hogy erre jöttünk?

- Mielőtt a hóhatárt átléptük, lehajítottam a Felhőösvény széléről a kalapját.

- És... hét hónapig a szabadban fog... aludni?

- Igen. Edzett ember vagyok. Nincs szüksége valamire?

- Köszönöm...

A férfi kávé ivott. Hány éves lehet? - gondolta a leány. Harminc és negyven között. Harmincnyolc?

Esetleg negyvenkettő.

- Egyedül lakik itt?...

- Igen is, nem is - ezen a csúcson nincs más emberi lény rajtunk kívül, de a másik csúcson, közel ide, Richthoffen lakik.

- Vadász?

- Nem... lelkesz. Ő a Rocky Mountains remetéje. Elsőrangú természettudós. Jó barátom.

Rabló. És tudós. És a barátja lelkesz!

- Ha elolvadt a hó, átjut a hegyen valamerre? - kérdezte Lilian.

- Nem hiszem... Ha előbb érek a csúcsra, akkor talán, de így azt az egy hágót Mexikó felől könnyű elzárni. Addig megkerülik a hegyet.

A lány torkát aggodalom szorongatta.

- Szóval?

- Majd kitalálok valamit. Most pedig dolgozni fogok...

Felvett egy fejszét a szoba sarkából, és kiment. Az ajtó előtt feküdt kilógó nyelvvel a hatalmas, szürke farkas hullája.

Alkonyatig fát vágott, behallatszott a fejsze csattogása. A leány hanyatt feküdt az ágyon, és a mennyezetre bámult.

Mi van vele?... Százszor is elismételte magában. „Rabló! Rabló! Rabló”... Hiába. Ugyanannyiszor felelte belülről egy hang: „Szere

tem! Szeretem! Szeretem”... Este Holdvilág Teddy felállította a sátrát, és aludni ment. Lilian sokáig feküdt ébren. Behallatszott a szél vonítása, legördülő lavinák tompán dübörgő távoli tremolója, kétségbeesett farkasok kórusa, és recsegték a fák...

Éjfélkor felriadt... A kunyhó oldalán tompa puffanások... Egy farkas rugaszkodott neki időnként, hogy a tetőre ugorjon, mintha ott meleget vagy ételt remélne.

A ló nyerített a házhoz ragasztott kis deszkajászolban.

A farkas teste puffant, morgás, vicsorítás.

Felsikoltott...

Jóformán el sem hangzott a sikoly, amikor a rabló a szobában termett.

- Mi az?

- Fé... félek...

A pillanatnyi csendben egy puffanás és mormogás.

- Hall-ja?...

- Nyugalom... - mondta mosolyogva. - Meg kell szoknia, hogy farkasok környezetében él. Nem a legrosszabb társaság a földön.

- És maga?...

- Engem nem bántanak. A farkas fél az alvó embertől.

- De télen... fagy van.

Most látszott a lányon, hogy nem fél.

Őt féltette!

Az alvó férfiért aggódott. Holdvilág Teddy hozzálépett, és megfogta a kezét. Jéghideg volt a reszkető, apró tenyér.

- Nyugodjék meg, Lilian, és feküdjön le. Aludjék.

- Igen... - felelte engedelmesen. - Aludni fogok... Teddy.

Először szólították egymást a keresztnévükön.

Reggelig aludt. Amikor kinyitotta óvatosan az ajtót, meglepetten hátralépett. A férfi úgy állította a sátrát, hogy a kunyhó küszöbén nyugvó fejjel aludt. Holdvilág Teddy rövidesen kunyhót ácsolt a fennsíkon a meglévő szomszédságába. Már csak a tetejét kellett elkészíteni.

Hallgatólag beleegyezett abba, hogy Lilian segítsen. A lány építette kövekből a tűzhelyet. Verte a megfagyott földet baltával, hogy Holdvilág leassa a fatörzset. Kipirultan, boldogan.

Hiányt nem szenvedtek semmiben. Úgy látszott, nem az első tél, amit a férfi itt töltött, mert elegendő készlete volt mindenből.

Egy közeli csúcson, ha tiszta volt a levegő, látszott a páter kunyhója.

- Remélem, egy-két nap alatt készen lesz a házam - mondta némi büszkeséggel.

- Igen... - felelte a leány, de úgy látszott, hogy alig lelkesedik.

A természet nem így akarta. Délután egy roppant felhőtorlasz robbogott a csúcs felé, mint valami gigászi, mozgó hadosztály ónszínű, lomha testtel. Fagyott, ködbe borult minden. A vastag köd homályából távoli nyávogásként szabadul egy farkas üvöltése.

Azután hosszú füttyel megérkezett a szél, és a szerteszakadó ködből hóihar lett... Orkán!

Recsegett, ropogott, sikongott minden. Vágott a sűrű hó, felkavarodott a sok lehullott pehely is, és úgy rohant fel nagy íven a sziklák-ról, mintha visszahullana az égbe...

Egyetlen rövid recsegés. Utána a másik.

A kunyhó egy cölöpe kidőlt, eltörte a szomszédját. Az meg a középgerendát... A hatalmas zuhanás után csak az orkán üvöltött ismét... A férfi teát főzött, és csendben kavargatta.

- Mi volt ez?... - kérdezte sápadtan Lilian.

- A kunyhó... - felelte Holdvilág Teddy. - Összedőlt a gerendázat. Nem lehet a fagyott földben jól leásni...

És a leány azt mondta csendesesen, nagyon komolyan:

- Az Isten sem akarta.

X. FEJEZET

Soha még ilyen tél nem borította a hegyék alján elterülő prérít. A barlangban meghúzódó rablók már semmiben sem különböztek a hegyek farkasaitól. Valamennyi rekedt, sípoló hangon beszélt. Volt, akit megölt a köhögés, és Snake Bill egy napon betámolygott Countiwaybe feltartott kézzel.

Húsz perc múlva függött egy vastag, nedves ágon, és fázós fekete madarak keringtek körülötte.

Mert a jelszó nem változott:

Nincs kegyelem.

Azonban a zöme a rablóknak: a Vörös Birgel, Gunner Bob, a Fél-szemű, Sötét Jeff és még vagy ötvenen csontig soványodva, leron-gyoltan, de vérszomjas elszántsággal tartották magukat tengődve.

És Húsos Farkas a falka veszett vezére!

A Halál Árnyékára vadásztak.

Már nem is törődtek volna semmivel, nem is tudták, hogy élni akarnak. Talán nem is akartak! Csak a Halál Árnyéka kerüljön teríték-re! A bosszú!

Hiába. A megfoghatatlan kísértet nyomai egyszer csak elvesztek valahol, mintha a föld nyelné fel.

Hol lakik?

Hol tartja lovát? Miből él?

- Azt mondom, hogy Countiwayben tanyázik - állapította meg a Vörös Birgel.

- De ki?!

- Az ördög - sziszegte rekedten Gunner Bob, és görcsös köhögés rázta az egész testét.

Húsos Farkas töprengett. Ő eddig ügyesen elkerülte a rémet. Nagyon vigyázott. Csak a barlang mélyén pihent, és csak ha ébren voltak a többiek.

A szabadban, nappal, állandóan látnia kellett a terepet mindenfe-lé, különben visszafordult.

- Szerintem - jegyezte meg - a seriff keze lehet a dologban, és Logan is egy követ fúj véle.

- Átkozott Holdvilág!

- Ha nem rabolja el a nőt, most nincs semmi baj...

- Fenn pihen a Felhőösvény végén.

Nagyon keserű hangulatban voltak. Holdvilág Teddy zúdított rá-juk mindent.

- A Logan-farm jól látszik a Spleet River egyik dombjáról - mondta a Húsos Farkas.

- Ott is akad megfelelő barlang?...

- Ezt akartam mondani, ha ott tanyázunk és felváltva figyeljük a tanyát, esetleg megleshetjük. Szerintem Logan házában rejtőzik!

- Igen! Azonnal induljunk! - kiáltotta Gunner.

Derűs délelőtt volt, és elindultak lóháton a befagyott folyó felé. Még félúton sem voltak, amikor szembe lovagolt Merwin.

Ez itt rekedt a völgyben, és aránylag a legjobb erőben volt.

- Üzenet...

- Kitől?...

- A Halál Árnyéka!...

Nyargalva követték. Mit üzenhet nekik az Árnyék? A keresztúrnál egy cölöpre szegezte az üzenetet, amely később mindenfelé ott függött a fákon, elhagyott kunyhókon:

„PATKÁNYOK!

ELINTÉZTEM VELETEK A SZÁMADÁSOMAT, HA HÚSOS FARKAS HOLTTESTÉT ADJÁTOK ÉRTE CSERÉBE. HA NEM, AKKOR AZ UTOLSÓ EMBERIG KIÍRTLAK BENNETEKET.

A HALÁL ÁRNYÉKA”

Némán álltak.

Sötét Bill halálosan sápadt arca hőszerűnek tűnt, amint meredten összenézett a társaival... Húsos Farkas idegesen felkacagott.

- Engem tart a legveszélyesebbnek. Miért nem mondja, hogy ki-mehettek a völgyből? Mert tudja, hogy nem engedi a gyűrű! Ha folyó helyett éhség vagy kötél vár rátok, az mindegy.

Senki sem felelt. Gondolkozva ügettek a Spleet River felé. Amikor libasorban haladva felérték a domboldalba, Gunner, aki elől haladt, odasúgta a Vörös Birgelnek:

- Miért kelljen rettegni is ebben a gyalázatos kátyúban?

Birgel ezt dörmögte:

- A Holdvilág és a Húsos Farkas főzték ezt a fekete levest... Kanalazzák ki őket, a mindenségit...

Mindketten meglazították pisztolyukat a tokban, és hátrafordultak.

Sorban érkeztek a rablók. Megértő, sötét pillantásokat váltottak. De mikor végül az egyik Bullog, amelyik életben maradt, felért, nem következett utána senki!

A Húsos Farkasnak jó szimatja volt. Elszökött. És ez időtől fogva egyedül bolyongott a hegyek között. A rablók csak úgy üldözték, mint a környékbeli lakosok. A tél, a hó, az éhség és a Halál Árnyéka olyan sorba taszították, amelyben még rabló sohasem bűnhődött, kiátkozottan, egyedül, halálra üzve.

XI. FEJEZET

- Wardesről nem sokat tudunk. Állítólag megölte egy mexikói kalandor. De senki sem látta holtan...

Burton Logan ezredes előtt ült. Az ezredes már hosszú ideje senkit sem fogadott. A házából sem lépett ki. De Wardesné nem utasította el.

- És... ki volt ez... a kalandor, aki megölte?

- Nem tudják. Egy mesztic volt a mentő tanúja. De annak is nyoma veszett.

- Wardest tehát biztosan megölték?

- Igen...

Burton fiúruhában volt. Csak az ezredes előtt vetette le az inkognitóját.

- És errefelé a bűnösök elkerülik az igazságszolgáltatást? - kérdezte rövid szünet után.

- Sajnos, itt... furcsa dolgok lehetségesek. Az emberek nem firkálnak sok jelentést a kormányzóságra. Messze van ide a város. De ha elfogják a bűnöst... akkor... nem sokat teketóriáznak. Örülnék, ha nyomra vezethetném fivére ügyében.

- Köszönöm, ezredes úr.

- Addig is legyen a vendégem.

- Ezt nem fogadhatom el... de talán, ha akadna munka a ház körül.

- Majd akad... Hát csak vigyázzon magára... Nem ajánlatos ezen a vidéken rablót keresni. Különösen asszonyoknak - némi habozás után hozzátette. - Ha úgy érzi, hogy segítségére lehetek valamiben, csak szóljon, kérem.

- Köszönöm... ön... nagyon jó...

Logan sóhajtott.

- Körülbelül egyidős önnel a leányom... Aki...

Elhallgatott. Nem tudta folytatni.

- Meghalt?

- Igen... Azt hiszem... Ezért... jó lesz nekem... ha itt marad... - remegő hangon hozzátette:

- Olyan egyedül vagyok.

...Kinézett az ablakon a Felhősvény felé. Keskeny füstszál látzott a kunyhó tetején a tiszta délelőttben.

- Itt maradok... Mr. Logan.

Végigvezette az asszonyt a házon. Az ebédlőből nyíló szoba zárva volt.

- Itt lakott a lányom - mondta az ajtónál -, most senki sem lakik benne, elzárattam... Innen a tornácra mentek.

- Nem tudja... ezredes úr, a férjem holmija közül... megtaláltak valamit?

- Semmit... úgy tudom. Illetve... látták a ruhájában... a pisztolyával azt az illetőt.

- Hol?

- Itt Countiwayben is... A gyilkosság gyanúsítottjánál...

Az ezredes szivarra gyújtott, a korlátig ment és kinézett. Azt a vékony füstszálat bámulta a havas csúcson.

Wardesné visszament az ebédlőbe. Nézte a zárt ajtót, amely mögött Lilian lakott. Most lakatlan.

Sokáig állt ott szomorúan. Azután valami furcsa dolog történt: néhány halk, könnyed lépés alatt reccsent a padló odalent.

A lezárt szobában járt valaki!

2.

Délután Burns seriff járt az ezredesnél.

- Azért kérettem, hogy bemutassam Dr. Burtonnak - Wardesnére mutatott -, a néhai Wardes csendbiztos rokona...

- Szeretném, ha elmondana nekem mindent, amit tud, Mr. Burns.

A seriff vállat vont.

- Az nem sok. Messze innen, a folyóparton végeztek szegény Wardessel, egy mexikói fiú ölte meg, és ezt a fiút megölte Holdvilág Teddy.

A leány habozott, azután megkérdezte:

- És... a Halál Árnýéka?

- Erről sem tudok sokat. Egyszer csak feltűnt, és irtja a hegyek között a tengődő rablókat. Az éjszaka látták az úton, egy csapat a mi-eink közül. Éppen amikor lelőtte a Bullogot... Üldözték is egészen a

Felhőszerpentinig, ott eltűnt, a nyomai a sziklán vezettek, de itt nem merte ember követni, mert azon eddig csak a Holdvilág Teddy ment végig, más senki.

Logan ezredes feje lekonyult búsan.

- És nem látták?... - kérdezte Wardesné.

- Nem. Mindig árnyékos terepen lovagol, a holdfényt kikerülve, de ott lehet a tanyája valahol az ösvény egy kiszögellésénél...

- Fel kellene menni valakinek.

- Nem lehet ott...

- Amire egy ember képes, azt más is tudja...

A seriff vállat vont.

- Itt nem akad vállalkozó.

A nő erre nem felelt. Kiment a szobából, le a kertbe. Most már ő is odameredt a szerpentinre, mint az ezredes.

Amikor visszafordult, látta, hogy a lezárt szoba ablakával szemben van, és..... .A függöny éppen visszahullott... Valaki őt figyelte, és most elengedte a csipkét! Ki lehet? Miért titkolja az ezredes? Fojtogatta a sok titokzatosság. Nem bírta tovább... ..Este, amikor minden elcsöndesedett, kiosont a házból, száron vezette a lovát, és nyeregbe ült. Azután ellovagolt a Felhőösvényhez... Nem tudta, hogy szemközt egy sziklán elvadult, rongyos, kiéhezett, veszett csikaszkok lapulnak.

A rablók!

Lesen. A Halál Árnyékát figyelték, és ezen az estén végre egy lovas hagyta el óvatosan a farmot...

- Megvan - mondta a Vörös Bart, miután besietett a barlangba. Éppen ő volt őrségen. Felváltva figyelte egyik-egyik Logan házát.

Valamennyien felugráltak.

- Megvan - sziszegte maga elé a Húsos Farkas egy másik sziklán egymagában, ahonnan ő figyelte a Logan-farmot éjszakáról éjszakára. És vadul az ösvényhez ráncigálta a lovát.

A veszett csikaszkok elindultak a völgyben feltűnő lovas nyomába dühödtén, vérért lihegve! Elkezdődött a körvadászat... Wardesnére!

Az asszony cowboyöltözékben, gyanútlanul ügetett. Nem gondolt veszélyre. Mit akarhatnak tőle? Arra az átkozott, különös férfire gondolt most, akinek olyan tiszta, szomorú nézése van.

Merre járhat?

...Most egy homályos alak közeledett vágatva jobb felől. És mögötte is dobogás hallatszott a fehér, hideg éjszakában.

Megijedt, és nyargalni kezdett.

A hegyek felől farkasüvöltés hangzott... Mindenfelől sötét alakok bukkantak elő sebes ügetéssel. Már megbánta, hogy eljött, és visszafordult volna!

...Dobogás. Nagy félkörben kettő elébe került!...

...Elvágták az utat!

Üldözik! Ezek őt üldözik! Lövés!

A ló először felágaskodott, azután gyors iramban nyargalt el a síkon. Egész közletről hallatszott már a dobogása. A Húsos Farkas mindenkit megelőzött! Wardesné sarkantyúzta a lovát. Két lövés ott sivített el a füle mellett.

A Húsos Farkas lova jobb volt, mint a társaié, és előnyösebb síkból nyargalt. És örült volt a veszett bosszúszomj dühétől! Vagy ötven méterre megközelítették már Wardesné.

Több lövés dördült a menekülő után. Ha kibukkant a hold, nyomban célba vették, és a távolság állandóan csökkent. Közben keletnek nyargaltak még ketten, hogy bekerítsék, és a helység járhatatlan sziklái felé is, hogy nekiszorítsák a Rocky Mountainsnak a menekülőt. A többiek balra próbáltak előzni.

Lövés lövés után dörrent... Ott füttyültek el mellette golyók!

Wardesné felemelkedett a nyeregben, és ahogy cowboyoktól látta, előredőlt... Így megkönnyíti a terhet, amely eloszlik a ló háta és nyaka között. Egy asszony vágatott az életéért... Golyó súrolta a vállát... Vége! Elvágták az útját mindenfelé. Egyre közelebb szorítják a hegyekhez.

A Vörös Bart már elébe vág nagy íven. A Húsos Farkas egyre nyomul mögötte.

Ahogy közelebb ért a hegyhez, csattogott a ló patkója alatt a sziklás föld, és egyre több golyó süvített mögötte... Vége...

Szívén a közeli biztos halál hűvös rémülete ült...

...De mi ez? A sziklák között egy diadalmas zengésű hang kiáltott csengőn, messzehangzóan...

- Vörös Bart! Hahóó!

A fehér, dermedt hegyek megsokszorozva verték vissza ezt az iszonyú örömkialtást, és mindenfelől farkasok feleltek rá.

Sziklák, farkasok, síró szélfoszlányok, mintha életre kelne sírjából a megfagyott préri, átvették kórusba a kiáltást:

- Vörös Baart! Hahóóó!

Most Wardesné is meglátta!

Fent egy holdfényes csúcs függőleges falára vetült az árnyék. Tisztán és élésen, és a nő, elfelejtve a rettegést, lenyűgözve torpant hátra lován.

...A Halál Árnyéka...

Az üldözői már nem követték. Az első „hívásra” szertenyargaltak eszeveszetten, legelől a rémült, dühödt csikasz, a Húsos Farkas és utána Vörös Bart, szájában a halál ízével.

...Amikor hallotta a dördülést, már tudta, hogy vége, és iszonyút ordított... Csak azután érzett egy ütést a tarkója táján. És a vörös rabló kizuhant a nyeregből a sziklák közé csapódva, de bal lába bent maradt a kengyelben, úgy hogy a paripa még jó darabig vonszolta, miután holtan lebukott...

Húsos Farkast nem ölte meg. Ő éljen! Hétszer átkozottan! Szenvedjen! A Halál Árnyéka beleveszett lassan az elhúzódó holdfényt követő sötétbe... Mintha jelenés lett volna... Álom! Egy szellem. Amelyik öl!

3.

Csak Wardesné nem menekült...

Amikor hátranézett és látta, hogy a rablók elmaradtak, nem csökkentette a vágatást. Abban az irányban folytatta útját, amerről a Halál Árnyékát látta.

Mert betege volt a feltevésnek: a Halál Árnyéka senki más, mint Wardes. A hang idegen volt, de itt a hegyek között eltorzul a kiáltás.

Tudta, hogy nem lehetett messzebb százötven méternél, amikor feltűnt, csak a vakító holdfényen át látta olyan ködösen távolinak.

Hamarosan talált egy lónyomot a havas földön. Csak az ő lova lehet! A világos éjszakában le sem kellett szállni a lóról, hogy kövesse, olyan mélyen és határozottan látszott a fehér hótakarón a patkó nyoma.

A Halál Árnyékának a nyomában nyargalt!

Vagy két mérföld után csodálkozva látta, hogy a Felhőösvény lejtőjén van... Lépésről lépésre haladt. A szerpentin mind szűkebb lett. Remegve látta az óriási hegység oldalában a borotvaélszerűen keskenyedő párkányt, amely messze, a hóhatáron át kanyargott a csúcsig.

Tovább menni nem lehet, mert lezuhan...

De hát az Árnyék hogy ment fel?... Hát igazán csak Árnyék?!

- Wardes! - kiáltotta zokogva.

- „Waaardes!...”

A lovát hátrahagyta, és hátával a sziklához lapulva feljebb ment.

És újra megtalálta a ló patkójának lenyomatát!

És... szinte felsikoltott: friss vérnyomok! Megsebesült?

- Wardees - kiáltotta félve, fájó szívvel és keservesen sírva.

„Waaardees!... Waardees”, felelgették nyújtottan, mintha beszél-
nének, e szóhoz hasonló üvöltéssel mindenfelől a farkasok és a he-
gyek.

Azután a fordulóban, a platónál ott állt hirtelen egy kis ház mel-
lett.

Ez az...! Az ő háza... Itt lakik a Halál Árnyéka!

A szíve nagy lökésekkel vonaglik a fáradtságtól és az izgalomtól.
Óvatosan az ablakhoz lépett. A szoba üres volt.

Sebesen lüktető torokkal belépett a konyhába. A tűzhelyen maga-
san lobogott a láng! Hús volt odakészítve és egy serpenyő. Az aszta-
lon fegyver... Véres rongyok, golyók és bőrök. Szép, különösen for-
más revolver volt... és... Ó! Hiszen ez!

Két kézzel a torkához kapott. Úgy érezte, megfúl.

Uram! Légy irgalmas!!!...

Lassan megérinti a pisztolyt... Benne a név! A név! Megrogyott a
lába... Jaj, elájul! Ott áll a pisztolyon belecirkalmazva, ezüstösen:

„Wardes”...

És ugyanazt a jeges bizsergést érezte belülről, ugyanazt az acél-
szerű ízt, a halálfélelem ízét, amit nyargalás közben, amikor rálöttek,
és horkantak a vágató lovak mögötte...

Kilépett a konyhából, és rogyadozva megállt.

...Virradt. Parázsszerű, sárgás sugárzással terült végig a nap elő-
hírnöke a havas csúcsok felett a messzeségbe kígyózó Felhőösvényen.

Kimeresztett szemmel, a falhoz lapulva, óvatosan haladt lefelé.
Egyik forduló a másik után. Pedig ha egy kicsit feljebb megy, talán tíz

lépéssel a kunyhó után meglátta volna... Ott állt egy kiugróhoz lapulva a Halál Árnyéka:

Penn!

XII. FEJEZET

1.

A megvadult farkasok télen betörnek a falvakba, és nem törődve a veszéllyel, nekirohannak az istállónak, ahonnan húst lehetne rabolni.

Így volt a januári, legkritikusabb napokban a kiéhezett rablókkal. Egy éjszaka megtámadták a Brickley-telepet. Harmincan álltak össze a vállalkozáshoz, és tizennégyen otthagyták a fogukat. Kilencen megsebesültek.

De volt egy birkájuk és egy láda szárított főzelékük. Tizenhatan voltak hozzá, Majd tizenöten, amikor Merwin, akit rossz sorsa hozott a tájra, sérüléseibe belehalt.

Egy birkáért, egy láda szárított főzelékért. Néhányan a Vaksi Homb emberei közül Cliffod-Hillbe próbálkoztak betörni, eredménytelenül, illetve szomorú eredménnyel: hatan otthagyták a fogukat.

A lakosok őrszemeket állítottak éjszakára, és magányos ember nem közlekedett a vidéken. Azután egy éjjel ott találták holtan, átlőtt fejjel a Hosszú Wickleyt, és egy tábla volt felette:

„A HÚSOS FARKASÉRT HALT MEG EZ IS, MINDANNYIAN ŐÉRTE LAKOLTOK!

A HALÁL ÁRNYÉKA”

- Átkozott... - sziszegte Barnd Mike.

De ezt nem a Halál Árnyékára, hanem a Húsos Farkasra értette.

- Hogy nem lőttük le azonnal!

- Mindent neki köszönhetünk és Holdvilág Teddynek! - lihegte láztól fénylő szemekkel Sötét Jeff, és fullasztóan köhögött.

Ilyenkor mindig véres lett az ajka.

Azontúl még elszántabban vadászták a Húsos Farkast.

...Wardesné nem mert többé kilovagolni éjszaka. Csak a kertben bolyongott, és az ablakon kibámulva nézte a dermedt síkságot.

Egyszer felriad álmából. Az ismeretlen védelmező hangját vélte hallani, amint a nevéen szólítja furcsa, melodikus, hűvös zengéssel:

„Evelyn...! Evelyn!...”

Felült az ágyban. Messziről vonítást hallott. Az ablakon át betűzött a telihold. Gyorsan felöltözött. Képtelen volt rá, hogy az ágyában maradjon...

Kisletett. Az ebédlőben megállt. Az elrabolt leány szobája előtt.

Itt! Itt kell valami titoknak lenni... Valahol át kell törni a rejtély sűrűjét... Mert megőrül.

Idegbemarkoló cifrázással üvöltött fel egy farkas, és a társai felelgettek mindenfelől. Azután csend. Hallgatózott...

De a lány szobájában nem mozdult semmi. Végül nyílt az ajtó, és kilépett egy árny. A lány meg sem moccant. Nem félt. Inkább így maradt állva, mintha hirtelen meghalt volna.

- Tudtam, hogy itt van, Miss Wardes - mondta a dallamos hang, ami olyan nyugodt és tiszta volt, mint a tenger. - Tudtam, hogy itt van.

- Maga... maga lakik ebben a...

- Igen. Igazságtalanul üldöznek, és Logan ezredes menedéket adott.

Valamelyik távoli szobában egy ingaóra kondult, és a holdfény lassan egészen rájuk hullott. Látta a fiú komoly, kemény arcát.

- Félelmes... titok...

- És ha tudná az igazat... elmenne innen?...

A nő szemébe nézett.

- Nem... tudom... - felelte zavartan, pedig sejtette: itt maradna.

- Szeretném, ha őszinte lenne hozzám... - egy barátságos kézmozdulattal a fiú vállára helyezte a kezét, és meglepetten látta, hogy az arca összerándul.

Rémülten hátralépett, és rámeredt Pennre.

- A... válla...

Nézték egymást. Wardesné halálsápadt lett. Hirtelen szörnyű világozással egységessé forrt néhány kép...

- Miért néz így?... - kérdezte Penn. És tudta közben, nagyon is jól tudta, hogy miért.

- Megsebesült!?
- Kissé megütöttem... Ugyanis egy cölöp...
- Miért hazudik?! Maga a... a Halál Árnyéka?!

Penn lassan elfordította a fejét. Nagyon nehezen jött ki hazugság a szájából. Wardesné elfúló lihegéssel kérdezte:

- Hol... hol volt tegnap?
- A... Felhőösvényen.

Lihegve álltak. Szorongva nézték egymást, és rémületté fokozódott bennük ez az érzés. Mi ez?... Te jó isten!

- Menjen ön el innen, Miss Wardes.
- Nem megyek!
- Így sóvárogja a bosszút?
- Nem mehetek! - felelte keményen, keserűen...

Wardesné minden átmenet nélkül azt mondta:

- Ki maga?
- Egy vándorló... ember...

A beálló szünetekben hallatszott a farkasok üvöltése, és bevilágított az ablak függönyein át a téli táj fehér sugárzása.

- Szóval itt marad... Vérbosszút állni?...
- Nézze... ezt nem érti... - felelte akadozva, és az asszony felcsattanó hangja rárivallt.

- Maga!... Maga a Halál Árnyéka!

Halk, forró, érdes szóval felelt, tompán, megtörten:

- Igen... Én vagyok...
- A Mexikói... Suhanc!

Bólintott:

- Az...

A homályban jól hallotta a nő izgatott lélegzetvételét. Szinte vergődött a felindulás mellkasa mögött:

- Maga... megölte... itt...

Most nyugodtan, fölényes szelídséggel felelt Fenn:

- Én nem öltem meg senkit... Jöjjön velem, kérem.
- Hová vezet?
- Wardes sírjához. Ezt csak ott lehet elintézni!

Az asszony valami lehetetlen reménnyel követte. Ó, Uram! Add, hogy ártatlan legyen, hogy hihessem ezt, hogy ne veszítsem el az eszemet.

Ámen...

...Már virradt, amikor a farm magtárán, egy rejtett kijárón keresztül, elhagyták Logan házát. Kettesben, némán és egy szót sem váltottak, amíg Wardes sírjához értek. Még ott volt a szikla, amit Penn rárögzített, és ott volt a pár sor, amit a kőbe karcolt:

ITT NYUGSZIK

JOHN WARDES, A DENVERI KOPÓ ÉLT 34 ÉVET

GYILKOSA, A HÚSOS FARKAS ORVUL VÉGZETT VELE!

Álltak.

Wardesné sírt. Hallgattak.

Csak sokára szólalt meg hangosan Penn:

- Wardesné! Mielőtt bármit is mondanék, a férje sírjánál kérdezem: hiszi, hogy ártatlan Vagyok?!

A nő habozás nélkül felelt:

- Hiszem! Tudom, már előbb is tudtam: maga ártatlan.

- Akkor elmondom az igazat.

Ott ültek a sír mellett egy fatönkön, és Penn elmondott mindent elejétől végig.

- Elhiszi, Wardesné, amit meséltem?

- Elhiszem. Maga jó, és igazat mond, és nem ölte meg a férjemet!

- Akkor bebizonyítom. Üljön nyeregbe!

Engedelmeskedett.

És ellovagoltak a barlanghoz, ahová Holdvilág Teddy akkoriban Liliant vitte. Itt feküdt Fernandez, a mesztic, alig bírt mozdulni. Wardesné a sötétben állva maradt, hogy a mesztic nem láthatta. Penn előrement.

- Fernandez - mondta csendesen.

- Uram... - felelte egy fojtott hang.

- Ki ölte meg Wardest?! Lassan nyögve válaszolt:

- A Húsos... Farkas... én láttam...

- Ki temette el?

- Te... Uram... áldott... ember vagy... és...

- Elég! - mondta Wardesné. - Ennek az embernek nem szabad beszélni! Ott álltak ketten a barlang előtt. És Wardesné a férfi vállára

borulva sírt. Amikor visszatértek a farmra, Wardesné halkán ezt kérdezte:

- Miért... maradt itt?...

A Mexikói Suhanc habozott.

- Ha... olvadás lesz... megpróbálom Miss Logan esetét... kikutatni...

Ébredt a nap. Néhány bizakodó veréb pityegett már a fákon.

- Szereti?... - kérdezte halkán.

- Tes... sék?...

- Szereti?! - kérdezte határozottan. Penn megfogta a kis, dermedt kezét.

- Azt hittem, szerettem. Most már tudom, hogy ez tévedés volt.

- Miért?

- Mert most már... csakugyan szereték valakit - mondta égő arcúval, akadozva. És gyorsan bement a házba.

Wardesné még sokáig állt kint, és nézte a nagy csodát!

A nap!

Felkelt a nap! A félelmes téli táj derűs, krémszínű csillogással mosolyog mindenfelől.

Ki hitte volna?!

Tavasza lesz... Igen! Új élet?

Most már egészen biztos. Hiszen felkél a nap!

2.

Áprilisban már csak néhány éhes és rongyos bandita élt a hegyek között. És a félig-meddig tébolyult Húsos Farkas magányosan, rettegve bolyongott Káinnál hétszerte átkozottabb sorsával.

Olvadó cseppek csillogtak a napfényben.

...A csúcsok ködbe burkolóznak.

Penn már le sem ült éjszaka, a Felhőösvény alján. Nappal nem jöhetett le a bandita, mert messziről látszott az út.

Csak éjszaka.

Éjszaka meg ott ült az ösvény elején, mindig, hajnalig, és várt.

A Halál Árnyéka!

Beláthatta a prérít és a távoli dombokat, és ő elmenekülhetett, mielőtt még bárki észrevehette volna.

Wardesnével azóta alig váltott néhány szót. A nemrég elhalt csendbiztos emléke állt közöttük. A kegyelet. De érezték mind a ketten... Valami elkezdődött, és most ellenállhatatlanul sodorja őket. Hová?

Mindegy. Ez így szép és jó!

A boldogság vagy a megsemmisülés felé mennek, nem fontos: szerették egymást!

Penn türelmetlenül ült őrhelyén. A hold már elvégezte útját az égen, és fehér izzással eltűnt a roppant csúcs havas süvege mögött. Sötét lett. Elgondolkozva bámult le a völgybe. Cigaretára gyújtott.

Kelet felől rozsdaszínű csík húzódott előre az égen. Sárgás árnyalatokból tágult, egyre élénkebb derengéssel terült szét a mező és az álmosan elfekvő Spleet River felett.

Virradt.

Penn felállt. Most már az ezredes is ott állt messzelátóval, és nézte az ösvényt. Így vigyáztak felváltva. Reggel lóra ült, és megindult a dombok között visszafelé. Ugyanakkor az ezredes őrhelyén volt, és figyelte messzelátóján a csúcsot. Ilyenkor már nem jöhet le észrevétlenül a Holdvilág Teddy!... Hatalmas tócsákkal telt meg az olvadó hó alatt éledő vidék. Lassan felszívódott a tél: A rablók is eltűntek, mint az olvadás felszálló párái... Azután Fernandez megjelent Burnsnál és vallomást tett.

És vallomást tett egy rabló, akit Penn élve elfogott. A fiú tisztázta magát. Május első napján megtalálták a Húsos Farkas hulláját. Szétmarcangolták a prérükutyák, de homlokán ott volt a sebhely.

- Maga ölte meg? - kérdezte Wardesné.

- Nem - felelte Penn.

Wardesné a földet nézte:

- És... és... mi lesz, ha jön az a szörnyű ember...

- Megverekszünk.

Ismét hallgattak. Rátette kezét a fiú vállára.

- Azt hiszi, hogy él még... Lilian?...

- Mindegy...

- Bosszú?...

- Nem... Megígértem... Logannak. Maga miért van itt?

Nézte a nőt, és nyelt közben.

- Én... várok...

- Mire?

- Magára, hogy... együtt menjünk - és sietve hozzátette: - Idefelé is segített... Gyorsan elsietett, égő arccal. Esteledett...

Penn, először életében úgy érezte, hogy boldog. De amikor megpillantotta Logan ezredes ősz haját, görnyedt alakját, szó nélkül lóra ült, és kikocogott a leshelyre.

De elmúlt április... sőt május lett. Hol van Holdvilág?

A kunyhó tetején vékony füstcsík látszott...

Rablónak már híre sem volt a vidéken. Békésen zöldült minden...

Vidám cowboyok nyargaltak a legelésző csordával.

Egy reggel Penn odament Wardesnéhez.

- Búcsúzó.

A nő meghökkent.

- Ho... hová megy?

- A Felhőösvényen... Fel...!

Két kézzel megfogta Penn kezét, és szorongatta...

- Nem... ne menjen... hát maga is, mint Wardes... Ó!

Görcsösen szorongatta a kezét.

- Muszáj - mondta a Mexikói Suhanc. - Ha visszatértem... Szeretnék valamit... Nem folytatta. Az asszony sírva a vállára hajtotta a fejét... Tudta jól: hiába mondana bármit. Ez most megy.

Délután Logan látta a messzelátóján, amint egy kis pont halad a peremen fel... egyre feljebb...

Estére elnyelte a csúcs körüli köd...

És éjszakára sem tért vissza. Csendes lett minden... Elsötétedett a táj. És a remény a szívekben. Másnap sem tért vissza. Mindenki tudta: Holdvilág Teddy végzett vele!

XIII. FEJEZET

Penn szidta a holdat. Fényárban úszott a hegygerinc. Hátával a falnak dőlve ment, lépésről lépésre. Vajon tudja-e a bandita, hogy ő itt várt? Tudja-e, hogy jön? Figyeli-e napról napra?

A csúcs körül a keskeny perem széles tisztásokat is körbefogott. Ez nem látszott letről. Most már óvatosan haladt. Vigyáznia kellett. Vajon nézi-e Holdvilág Teddy valahonnan fentről, amint jön?

Biztos!

Holdvilág Teddy mindent tud! Talán kétszáz méterrel lehetett a csúcs alatt, amikor egy kavics hullott eléje a magasból.

Megállt...

Olyan csend volt itt fenn, hogy tisztán hallatszott egy gally rebbenése is.

- Penn!

Valaki szólt. Felette. Várt.

- Penn...!

Rövid szünet után megismételte:

- Penn, talán félsz felelni?

- Várom, hogy mit mondasz, Holdvilág Teddy.

- Csendesebben beszélj!

- Mi az ördög? Tán csak kiabálhat az ember egy csúcson. Szünet következett. Neszelt a táj sokféle halk módon.

- Vártalak, Teddy.

- Nem jöhettem.

- Holnap én indultam volna, ha késel még!

- Biztos?

- Tudtam, hogy vársz - felelte a bandita -, tehát biztos. Hallgattak.

- Nos? - kérdezte Penn.

- Ajánlok valamit. Gyere fel erre a tisztásra. Ott megverekszünk, nem kell leskelődni, időt húzni... Habozott. Ha mozdul, akkor az ott fenn lelőheti. De az ott a Holdvilág Teddy!

- Jövök!

Nyugodtan felment. Tiszta célpontot adott percekig annak, aki felette áll. De az a Holdvilág Teddy! A kiugrónál álig feljebb, vagy sziklatetőn állt a kunyhó, világos ablakkal.

És füstölgött...

- Hol van Miss Logan? - kérdezte Penn.

- Érdeklődni jöttél vagy verekedni? - felelte hidegen a rabló.

- Igazad van.

- Ajánlok valamit: ha ketten lövünk, semmi esély. Ketten halunk meg.

- Ez igaz.

- Elhajítok egy pisztolyt, oda a sűrűbe. Előzőleg leteszünk itt minden fegyvert. Háttal állunk, egymás mellett, átdobom a fejemen, azután, aki megtalálja...

- Értem... - felelte Penn. - Amint elhajítottad, ismét megfordulunk...

- És keressük a fegyvert, mint a pólólabdát.

- Mi az?

- Hm... sport...

Egymás mellé álltak, lecsatolták az övüket. Repült a pisztoly. Egyszerre fordultak... Aki előbb kézhez kapja, az győz és életben marad. Nincs kétség. Miután a revolver elrepült és megfordultak, mindkettő állva maradt a helyén egymás mellett. Lassan körbefuttatták a tekintetüket. Egyik sem kezdett elhamarkodva futkosni. Itt most látni kell. Bizonyosat tudni. Aki előbb megpillantja a fegyvert, az hamarabb is kapja kézhez.

Valahol egy madár sikoltott...

Penn látta, hogy csillan valami... Ugyanakkor a másik is észrevette. Abban a pillanatban ugrottak, de egyik sem hajolt le, előbb a másik torkához kapott mindkettő... Egy borzasztó ökölcsapás elzúg a fiú arca mellett, amint lekapja a fejét és üt. Mint a kő, úgy zuhan az ökle Holdvilág Teddy hátrabukik. Penn már fut... felkapja a bokorban csillogó tárgyat...

Egy üres konzervdoboz!

Most mögötte lövés dörren! Egy lökést érez a vállán. A pisztolyt a bandita találta meg. Penn a fa mögé esik félig eszméletlenül, úgy irányítja a zuhanást, hogy fedezéke legyen. Tudja, hogy vége! Tehetetlen dühében a földre markol... Holdvilág Teddy feléje jön, de valami repül... Penn egy röögöt hajít összecsucodó tenyeréből, kemény szikladarabot, és a bandita bezúzott fejjel visszatántorog...

Lezuhan.

A Mexikói Suhanc talpon van, a következő pillanatban felkapja a pisztolyt, langyos buggyanás ömlik a karján lefelé, iszonyúan beledől a mozdulattól, ahogy elhúzza a ravaszt, mielőtt a másik egész feltápáskodott. Célozni nem tud homályosuló tekintettel... csak lő... Egyszer! Kétszer!... Háromszor! A pisztoly kihullik a kezéből. A bandita visszaesik egy találattól, és Penn tántorogva a csúcs felé indul... a

kunyhóhoz... benyit... Lassan tisztul előtte a kép, és rémülten felkiáltva ismét hátrahököl a küszöbről...

...Ott ül Lilian a tűzhelynél egy bölcső mellett, és ringatja.

2.

Ámultan, dermedten néz:

- Miss... Logan...!

Lilian halálsápadtan felállt.

- Mi történt?

- Ön... maga... Miss Logan... - hebegte.

- Én Thomas Wickley doktor felesége vagyok - kiáltotta türelmetlenül.

- A... felesége?

- Igen... Péter Richthoffen lelkész esketett... Itt lakik a közelben. De feleljen? Hol van Teddy?!

- Hozzáment Holdvilág Teddy... hez?!?

- Igen... Mit tett a férjemmel?!

Nem felelt. Tántorogva rohant vissza!... A felesége! Holdvilág Teddy még élt... A zúzódás komoly volt, de nem súlyos. A golyók közül csak az egyik súrolta a combját. A banditát bekötözték fejjel az ágyra fektették.

...És másnap Penn megtudott mindent. Holdvilág Teddy nagyapja nyugati vadász volt. A fiát azonban New Yorkban neveltette, és ez volt Thomas Wickley. Jónevű idegorvos lett később. Egyszer idejött a Nyugatra, évek előtt, a kóborlás pszichopatológiáját tanulmányozni.

És lassanként feltámadt benne az ősi vér. Thomas Wickley csodálkozva tapasztalta, hogy szemei, fülei különösen élesek, hogy órák alatt megtanul pisztollyal bánni, lovagolni... Egy évig volt itt, és olyanná lett, hogy azok csodálták, akik ezen a vidéken születtek.

A vér csodája volt, a fajta őszerejű feltámadása.

- Megörültem kissé, azt hiszem - magyarázta Pennek. - Atavizmus, szóval úgy éreztem, itt jó... Csak ölni nem tudtam soha. Ezért vállaltam mások szörnyeteit, hogy nevem legyen... rettegjenek tőlem... de ennek vége... Lilian hozta a föloldozást... A közeli csúcson

remetei magányában él egy pap, az összeadott bennünket... és most tégy, amit akarsz, csak maradj csendes, mert felébred a gyerek...

Lilian ott ült és ringatta a bölcsőt, és sziporkázva, csillogó, tág fényével egyre lágyabb, éltetőbb meleggel tűzött a nap. Élettel áldotta meg még e sivár sziklakolosszusok csúcsait is...

3.

...Penn sebesülten tért vissza... Az ösvény alján valaki ott kuporgott egy kövön. Aludt a kimerültségtől, mert itt ült úgyszólván nap-hosszat: Wardesné... Amikor felnézett és meglátta a férfit, csak azt tudta mondani reszketve:

- Penn... Ó... Penn... Én Istenem...

És sírt és nevetett és odaszorította a fejét a szakadt kabáthoz. Penn átkarolta, és sokáig álltak ott. Azután bementek Countiwaybe.

Holdvilág Teddy nincs többé.

Csak ennyit mondott az embereknek.

Ezek nem is kérdezték tovább.

Logan ezredessel bezárkóztak, és sokáig beszélgettek. Wardesné is jelen volt... Az ezredes arra hol felderült, hogy elborult. Tenyerébe hajtotta fejét, járkált, Majd ismét leült... Felindultságában remegett minden ujja, ahogy át-meg átszántotta ősz haját, és nyelt és kezeit tördelte. De hiába... odakint sütött a nap... Ezt látnia kellett.

Egy viharos éjjelen kis szekértábor indul el a Logan-farmról.

Senki sem tudta, hogy Holdvilág Teddy, a fia és a felesége kelnek át a Spund Wather Groundon...

És velük volt Penn is Wardesnéval, aki most, a gyászév elteltével mára menyasszonya volt a Mexikói Suhancnak... de... kissé mogorván, elgondolkozva Logan ezredes is ott kuporgott velük a ponyva alatt...

Mondják, hogy néhány rongyos rabló, kettő vagy három csontvázszerű alak szintén ezen a szekéren jutott ki a halálos gyűrűből, és elmenekült. Mert nem igaz, hogy leróhatatlan bűn is létezik.

Nem igaz az, hogy „nincs kegyelem”.

VAN!